

BARBARA BOSWELL

EDITURA MIRON

Te voi iubi mereu

Barbara Boswell

Te voi iubi mereu

ALWAYS, AMBER

by Barbara Boswell

© Copyright for romanian language
by Miron

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii Miron.

© Copyright grafică Editura Miron.

LOVESWEPTE © and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Tehnoredactor: Daniela Șerban
Corector: Doina Călin

ISBN 973 - 95062 - 0 - 7

Barbara Boswell

Te voi iubi mereu

Traducere de Tincuța Bădiță

Capitolul 1

Jared Hamilton Stone se opri în fața micului magazin de suveniruri și-i studie firma scrisă de mână: numai pentru dumneavoastră, spunea

textul cu literele diferit colorate. Da, chiar acesta era locul.

Ezită înainte de a apăsa pe mânerul sferic de bronz. N-ar trebui să intre, își aminti el. Toată povestea devenea bizară. Chiar și bietul său unchi Phillip se comportase ciudat zilele acestea. Imaginea bătrânului cu ochii lui albaștri, înlăcrimați, îi apăru în minte. Phillip Hamilton Stone nu era omul care să plângă. Pe el îl caracterizau crizele de nervi. Atunci, imaginea mândrului bărbat, cu ochii plini de lacrimi, implorând ajutor, l-a mișcat foarte mult. Vederea lui ar fi îmblânzit chiar și cel mai feroce temperament.

Acesta era motivul pentru care el se afla acum aici, în fața micului magazin de cadouri din Cambridge, pe o astfel de vreme ploioasă de noiembrie, gândindu-se cum să facă ca s-o cunoască pe proprietara magazinului, Amber Aames.

Ușa se izbi deodată de perete. Două fete studente, după aparențe, se iviră în prag, având fiecare câte un pachet voluminos în brațe. Le urmă imediat un țânc blond și voinic, îmbrăcat într-o salopetă de catifea bleu și o cămașă cu dungi albastre, albe și galbene. Era evident faptul că băiețelul avea intenția să le urmeze. Jared îl privi mirat. Nu era îmbrăcat pentru vremea de afară, iar cele două studente nu păreau a se sinchisi de prezența lui. Înaintau spre stradă fără a privi în urma lor. Micuțul pășea hotărât după ele, nepăsându-i de vânt și de ploaie.

— Ăă... ești cu ele? îl întrebă Jared nesigur, fiindcă nu prea știa cum să discute cu el. Foarte rar, dacă nu chiar niciodată, se aflase în compania copiilor. S-ar părea că te-au părăsit!?

— Cum! îl întrebă copilul zâmbindu-i.

— Salut!

Jared își dresese glasul. Oare ce-ar trebui să facă? Să-l lase pe micuțul „domn” să-și urmeze drumul sau să încerce să-l oprească? Era frig și, în ciuda siguranței de sine ce-o afișa copilul fără palton pe el, era evident că-i este rece.

— Merg să le spun „pa”, declară tâncul voios, înaintând în ploaie. Încruntându-se, Jared îl prinse în brațe și intră în magazin. Strângând plăpându-l trup la pieptul lui, Jared fu cuprins de un sentiment ciudat. Încerca să-și amintească când a mai luat un copil în brațe, dar nu reuși.

— Christopher! Iar încerci să ieși afară? îl apostrofă o tânără blondă cu ochii căprui, cu care băiețelul semăna, și care se îndrepta grăbită spre el.

Christopher râse. Cât ai clipi, se desprinse din brațele lui Jared și sări într-ale blondei, bolborosind silabe fără șir și fără niciun înțeles pentru Jared.

Tânăra îl sărută, iar tâncul zâmbi fericit.

— Am făcut greșeala și mi-am luat ochii de pe el un moment, când am închis casa. Mulțumesc! Este la vârsta când nu trebuie să-l pierzi din ochi, adăugă ea zâmbind.

Jared Hamilton, deși nu era genul care să zâmbească prea ușor și foarte des, îi întoarse

zâmbetul. N-ar fi putut să n-o facă. Ochii ei mari, de culoarea ciocolatei, străluceau de căldură, strângând și alintând puiul de om la piept.

— Pot să vă ajut cu ceva? îl întreabă ea cu glasul-i cristalin.

Jared nu-i răspunse. Continua să-i zâmbească și, un moment, nu fu în stare să gândească. Încerca să se concentreze. Femeia nu putea fi alta decât Amber Aames. Purta o broșă pe care era brodat, în cinci nuanțe de verde, numele de AMBER.

O privi cu atenție. Păru-i blond și bogat, tăiat drept, cam până în dreptul bărbiei, îi flutura pe lângă gât. Aceste ușoare unduiri păreau să accentueze catifeaua de ciocolată a ochilor mari. Avea bărbia mică, hotărâtă, iar gura, cu o formă încântătoare, scotea în evidență gropița ce se forma pe obrazul stâng. Pantaloul, de culoarea vinului roșu, îi înfrumusețea talia îngustă și șoldurile ce de-abia i se ghiceau. Iar cămașa largă, în nuanțe de roșu și negru, cu greu putea ascunde forma sânilor plini și neîncorsetați de sutien. Jared încerca să înghită, dar gura i se uscăse.

Mai fusese atras de femei și înainte, dar niciodată cu o asemenea forță, în afara voinței lui. El, Jared Hamilton Stone, întotdeauna fusese un om echilibrat.

Avea un copil, observă el și se muștră pentru asta. Nu putea fi atras de o femeie măritată, cu un copil! Dar cum se face însă că Amber Aames să fie măritată? Unchiul Phillip îi spusese doar că... Și ochii i se măriră. Dar dacă nu era măritată și avea totuși un copil? Nu-i acuzase chiar unchiul Phillip

pe cei din familia Aames de prea mult libertinism, de imprudență și impulsivitate? Și ce-i mai spusese? Da, că Amber Aames era cea mai tânără.

— Vă interesează ceva în mod deosebit sau doar vreți să aruncați o privire? îl întrebă Amber politicos.

Individul o privea de parcă ar fi avut cel puțin două capete. Când privirea lui alunecă de-a lungul sânilor, zăbovind acolo, Amber cu greu se stăpâni să nu-și rotească ochii în tavan.

Oftă dezgustată.

Și deși nu se străduise să fie cât de cât discret, el nu părea a fi tocmai genul ce face ochi dulci femeilor în mod ostentativ. Amber îi examina costumul de culoare gri-deschis, de sub haina de ploaie bej, confecționată dintr-un material, de asemenea, de calitate. Apoi, cămașa albă, croită pe talie, probabil, și cravata în nuanțe de gri și bleu. Părul castaniu-închis, tăiat clasic, era prea scurt pentru un cadru universitar, profesor sau student. Iar trăsăturile feței, nasul drept, obrații cu pomeții înalți, trădau un caracter hotărât. Tipul de bărbat clasic! Dar nu hotărâse ea că astfel de persoane erau și plictisitoare? Era înalt și, în ciuda hainelor, ea putu ușor să-și imagineze trupul de atlet, fără urmă de grăsime.

Îi privi gura. Imediat însă își mută privirea în altă parte. În mod sigur, gura lui nu putea fi plictisitoare! Frumos construită și senzuală. Buze nici prea subțiri, dar nici groase, ci... frumoase. Înghiți cu greu și, hotărâtă, încercă să privească în altă parte.

Brusc însă, peste capul lui Christopher, privirile lor se întâlniră. Ce mai ochi! Păreau să fie de culoare albastră, un albastru-închis, pătrunzători. Dar ce albastru! Umbre indistincte în albastru-marin, indigo și purpuriu!

Cu un efort deosebit, Amber întrerupse contactul cu acești ochi. Își coborî încet privirea. Zări atunci pantofi negri, de asemenea, stilul clasic. Zâmbi, imaginându-și ce ar spune nepoata ei despre astfel de pantofi. Înțelese că-i era mai ușor să se ocupe de pantofi, decât de gura, sau de ochii lui.

După toată această examinare minuțioasă, decise că nu putea fi decât un avocat sau un bancher. Acel gen sobru, rațional, cu înclinații spre lumea cifrelor. Obsedat de munca lui și căsătorit cu cariera. Un sonat! Cunoștea doar genul foarte bine. Ea însăși fusese astfel.

— Mamă! strigă Christopher, agitându-se în brațele ei și încercând să ajungă la femeia, de asemenea blondă și drăguță, ce apăru din magazia magazinului, cu brațele încărcate de păpuși, tip „pelerin”.

— Vleau jos! ceru Christopher. Amber și Jared se întoarseră spre ea. Christopher alergă spre mama sa.

— Să te ajut, Ashlee? se offeri Amber.

— Mulțumesc. Am... Se întrerupse și privi uimită la Jared Hamilton Stone. Bărbia îi căzu și câteva păpuși se risipiră.

— Jos! spuse Christopher și apucă una dintre păpuși de cosița-i lungă.

— Oh! rosti Amber, aplecându-se să adune păpușile. Christopher încercă să o ajute, dar renunță. Atenția lui fu atrasă de un cățeluș din pânză vărgată și căptușit cu câlți, ce se găsea într-un colț al magazinului. Se năpusti spre el. Ashlee, tot neclintită, se zgâia la Jared.

— Voi sunteți... Trebuie să fiți gemene, murmură Jared, privind când la una, când la alta. Gemene! Detectivul particular, angajat de unchiul Phillip, trebuie să fi menționat acest lucru, își spuse el tulburat. Semănați atât de bine!

— Da, suntem gemene, îi răspunse Ashlee, care între timp își revenise din uimire, și-i zâmbi.

— Eu sunt Ashlee Aames, iar ea este sora mea, Amber. Ne bucurăm să vă cunoaștem, domnule... Și așteptă ca el să-și spună numele.

— Stone. Jared Stone.

Ashlee zâmbi. Pe obrazul drept apăru o gropiță. La Amber, gropița se forma pe cel stâng.

— Îmi pare bine să te cunosc, Jared, rosti Ashlee, întinzându-i mâna.

Părea sinceră. I-o spusese în așa fel, încât parcă tocmai acest lucru îl așteptase: ca el să intre în magazin și să li se prezinte lor. Uimit, Jared se mai întrebă cum de era posibil ca o persoană care era născută și crescută în familia Aames, în Massachusetts, să vorbească așa de tărăgănat, vorbire specifică doar celor din Sud. Unchiul Phillip se lăudase că a plătit foarte puțin acelui agent secret pentru a-i aduna informații cu privire la familia Aames. Bătrânul ar fi trebuit, după cele constatate acum de el, să fi investit ceva mai mult.

Observă că ambele surori aveau ochi căprui, gene bogate și întunecate. Aceleași trăsături, aceeași înălțime și – înghițind cu greu – aceeași suplețe și la fel de senzuale. Chiar și coafura le era identică. Singura deosebire era doar lungimea părului. Al lui Amber era mai scurt, dar tot blond precum mierea.

— Iar și-a scos Christopher sveterul! spuse Ashlee, urmărindu-l cum târa cu greutate câinele enorm, umplut cu cârpe, spre centrul podelei. Ea însăși își strânse mai bine sveterul pe ea și-și frecă brațele. Mă tot întreb unde l-o fi pus. Trebuie să i-l pun. Este atât de frig astăzi!

— Christopher este un yankeu încăpățânat ce nu îngheață când temperatura coboară, îi răspunse Amber sec. Nu-i este frig, Ash, de aceea și l-a scos.

— Suntem în 6 noiembrie, adăugă Ashlee înfiorându-se și scuturându-și capul. Eu... Se opri și privi spre Jared. Da, desigur, suntem în 6 noiembrie... da... în 6 noiembrie! Ochii îi străluciră. Întregul chip i se luminează. Îl prinse pe Christopher în brațe și dispăru cu el în cameră. Lui Jared i se păru că Ashlee cântă, dar nu reuși să identifice sunetele melodioase. Ce se întâmplă? Când, dispăruse Ashlee Aames?

Privi spre Amber. Aceasta adunase păpușile, iar acum le aranja pe un raft, ignorându-l.

Oare ce-o fi vrând individul ăsta? se întrebă Amber. Nimic din marfa expusă în magazin. De când a intrat, n-a aruncat nici măcar o privire prin magazin. A privit doar la ea și la Ashlee, mai reflectă ea supărată.

Individul o irita. Ar fi vrut ca Ashlee să nu fi fost atât de prietenoasă cu el. Imposibil însă. Sora ei se purta la fel cu toată lumea. Ar fi vrut să se poarte și ea prietenos, dar, după felul cum el se zgâia la ea... Privi mânioasă spre păpuși. Nu dorise să-i știe numele și nici altceva despre el.

Jared Stone! Ca un ecou, numele lui îi vuia în cap. În ciuda privirii flămânde ce i-o strecura, Amber ghici că, de fapt, nu era decât un tip rigid, serios și plictisitor de constant. Cunoștea genul. Era exact versiunea a ceea ce fusese și ea: un vierme ce, dintr-odată, se transformase în fluture.

Se întoarse spre el. Încă o privire. Nu, nu-i va permite acestui individ s-o scoată din sărite, medita ea. Se mai gândi că în ultimii doi ani și jumătate nu făcuse altceva decât să se lupte cu ea pentru a-și înăbuși timiditatea.

— Domnule Stone, presupun că ați intrat în acest magazin cu un scop! i se adresă ea cu răceală, străpungându-l cu privirea. Doriți să cumpărați ceva?

„Dacă nu, atunci nu-mi mai răpiți timpul și spațiul” termină în gând Jared, ceea ce Amber Aames gândise, dar nu mai rostise. Era foarte clar că, în ceea ce privește scopul vizitei lui acolo, exprimat limpede de unchiul Phillip, acela de a o cuceri pe fiica familiei Aames, nu avea sorti de izbândă...

Amber este cea mai tânără mlădiță a familiei Aames, îi spusese Phillip Hamilton Stone, în ai cărui ochi de un albastru-închis strălucea parcă o febră mesianică. Ține un magazin de suveniruri și,

conform raportului întocmit de Speck, iese în oraș în fiecare seară. Trebuie să-ți fie destul de ușor să cucerești o creatură atât de simplă. Când o ai în mână la momentul potrivit, iscodește-o în legătură cu planurile familiei ei, în ceea ce privește preluarea afacerilor băncii noastre, de către a lor.

Dacă nu și-ar fi cunoscut unchiul, și dacă n-ar fi știut cât de serios se gândea el la această problemă, Jared ar fi izbucnit în râs. Numai că premisa ta nu prea ține, unchiule Phillip îi atrăsese el atenția, zâmbind ușor. Faptul că ține un magazin de suveniruri și că se întâlnește frecvent cu cineva, nu înseamnă că nu are minte, deși înțeleg că pentru tine, orice altă ocupație în afară de bancă, pare frivolă. Să presupunem însă că teoria ta ar fi corectă. O fată cu mintea ușoară nu va ști însă prea multe, dacă nu chiar nimic, despre treburile băncilor, argumentase el. Dar Phillip Hamilton Stone era de neclintit. Tu nu ai imaginație, băiete! Chiar dacă n-ar ști nimic despre aceste planuri, o relație cu ea este totuși o armă în arsenalul nostru. Fă-o să moară după tine, Jared! Apoi poți să faci ce vrei cu ea. Ameninț-o, de exemplu, că vei renunța la ea, dacă tatăl și frații ei continuă să ne amenințe prin concurență! E doar singura lor odraslă, nu-i așa? Este cât se poate de firesc ca ei să-i facă pe plac, nu?

Discuția asta se repetase de cel puțin o sută cincizeci de ori. Și încă de la început, politicoș și ferm, Jared îi atrăsese atenția unchiului său că planul lui era ridicol și că el nu-l va îndeplini nici măcar în vis. Dar zvonurile tot circulau, iar panica

bătrânului se amplifică. Jared începuse să se îngrijoreze chiar și el, când observă câtă atenție dădea unchiul său acestor zvonuri. Când a izbucnit în plâns și l-a rugat, l-a implorat chiar, ca măcar să încerce s-o întâlnească pe tânăra Aames, Jared, într-o criză de loialitate, dar care era departe de ceea ce el considera a fi etic, a cedat.

Unchiul Phillip îl crescuse. Nu-i fusese ușor. Obsedat doar de muncă, și burlac convins, totuși o făcuse. Jared îi era dator. Voi încerca s-o întâlnesc, unchiule, îi promisese el bătrânului. Doar atât. Nu voi ajunge la o relație de dragoste cu ea și nici nu voi încerca să obțin informații despre bancă prin intermediul ei. Voi intra pur și simplu în magazin, o voi cunoaște și apoi voi pleca. Asta-i tot.

Acum se găsea aici. O cunoscuse și... o examina. Era încordat. Avea cei mai frumoși ochi căprui pe care-i văzuse vreodată. Cea mai drăguță gură!

Împotriva voinței lui, privirea îi coborî pe sânii ce parcă încercau să iasă din împletitura caldă a bluzei. Conturul lor se putea ghici ușor pe sub material. Jared nu era în stare să-și desprindă privirea de pe ei, iar acest lucru îl necăji. El nu trebuia s-o dorească pe Amber Aames. Din cauza planurilor machiavelice, întocmite de unchiul său, ea ar trebui să fie ultima femeie la care el să se gândească. Vocea ei caustică îl trezi la realitate.

— Dacă chiar dorești să vezi o femeie, îți sugerez să te duci la acel magazin, cam două blocuri distanță de aici, unde au tot felul de

reviste și fotografii porno pentru bărbați ca tine, ce vor să vadă asemenea aiureli.

— Domnișoară Aames, vă asigur că eu... eu nu încerc să vă curtez. Vreau să spun că eu... eu... îngaimă Jared îmbujorat.

Amber își înăbuși râsul. Era evident faptul că-l șocase pe individul ăsta scorțos. Dacă doar menționarea unui astfel de magazin îl șocase, atunci ce s-ar întâmpla dacă ar fi pus în fața unui fapt? Ar face stop cardiac? se amuză ea.

— Știți, eu... încercă Jared să se explice, în timp ce roșeața din obraji i se accentuă. Îi văzuse ochii strălucind de râs și se simți ca un nerod. Râdea de el, distrându-se pe seama stânjenelii lui. Își îndreptă ținuta și, pe un ton glacial, rosti:

— Nu vă fac ochi dulci și nici nu mă interesează astfel de magazine, cu astfel de reviste!

— Dar ați intrat vreodată în vreunul?

— Nu!

— Nici eu. Dar am să intru într-o zi. Mă însoțești? îl întrebă ea râzând.

— Categorie, nu! Și nici dumneata n-ar trebui să te apropii de astfel de locuri! Nici măcar nu înțeleg cum de dorești să vezi astfel de lucruri?

— Foarte simplu. Fiindcă n-am intrat niciodată într-un astfel de magazin și fiindcă vreau să am și această experiență. Măcar o dată!

Distrându-se grozav pe seama acestui mod de a-l șoca, Amber adăugă:

— Am alungat cuvântul „ar trebui” din vocabularul meu. Are capacitatea de a te sufoca și inhiba.

Jared o privi uimit. Eliminase pe „a trebui” din vocabular?

— Nu ești de aceeași părere, Jared? îl întrebă ea pe un ton vioi, ușor voalat, în timp ce el o privea fascinat. N-ai vrea - continuă ea - să-ți arunci costumul gri și să guști din tot ce-ți oferă viața? N-ai vrea să renunți la pantofii aceia demodați și să încerci să fii altfel, măcar o dată în viață?

Jared zări luminițele din ochii ce străluceau de râs și gura ce se străduia zadarnic să nu râdă. Îl necăjea! Era ceva nou pentru el. Nimeni, absolut nimeni nu-l necăjise pe impecabilul și seriosul Jared Hamilton Stone!

Dintr-un ungher al memoriei însă îi apărură o femeie brunetă ce-i zâmbea în timp ce-și ținea mâinile la spate, ascunzând parcă ceva. Cu vocea-i blândă, dar pe un ton voios îi spunea: „Azi am fost în oraș, dar nu i-am adus nimic lui Jared”. Și micuțul Jared însuși, știa că nu-i decât un joc. Cunoștea acest lucru din strălucirea ochilor ei albaștri și din zâmbetul blând. Îl necăjea doar, fiindcă în mâinile ascunse la spate se găsea întotdeauna ceva pentru el: bomboane sau orice altă zaharicală, ori prăjitură, ori o jucărioară.

Era mama lui, care murise ca și tatăl lui, într-un accident de mașină, când el nu avea decât opt ani. De atunci locuise cu singura lui rudă, solemnul și liniștitul unchi Phillip. Și tot de atunci, nimeni nu-l mai necăjise pe Jared Hamilton Stone până azi.

— Cred că mă necăjești doar.

— Eu?

— Da, tu! îi zâmbi el, realizând cât de mult îl

bucura acest joc. Nu cred că ai intenția să vizitezi un astfel de magazin și nici nu cred că ai renunțat chiar la toți acei sufocați și inhibitori de „trebuie”.

— Nu la toți, dar la majoritatea, recunosc eu, simțind că zâmbetul lui ciudat o enerva. Palmele i se umeziră, iar obraji i se colorară. Nu se mai simțise astfel și acest lucru îi displăcea. Adăugă: Și, mai aflați, domnule, că am de gând să renunț și la „acea” care au mai rămas.

— De pildă?

— De exemplu... Se opri, părând că se gândește serios. Da, am găsit: Trebuie să fiu politicoasă cu toți cei care intră în magazin, fiindcă oricine ar putea fi un posibil client.

— Așa-i.

— Dar când un individ, așa ca tine, vine aici și se zgâiește doar la mine, și nu la marfa expusă, exprimându-și astfel intenția clară că nu are de gând să cumpere nimic, ridicând doar din sprâncene și zâmbind, atunci renunț la „trebuie”, și îl dau și pe el afară! Am treabă, domnule Stone! Și fiindcă nu te interesează marfa de aici, te rog să poștești afară!

Oare chiar îl dădea pe ușă afară? Corectului și impecabilului Jared Stone nu i se întâmplase niciodată așa ceva. Nu fusese tratat astfel de nimeni și de nicăieri! Era la limita de a se simți ofensat, dar totuși îi zâmbi.

— Iar mă necăjești? Părea atât de mulțumit, încât Amber pur și simplu nu mai putu să-i repete intenția ei clară de a-l pofti afară din magazin la

modul cel mai serios. Vigilența îi slăbise și lucrul acesta o neliniștea. Îl privi. Avea cei mai frumoși ochi albaștri pe care îi văzuse vreodată. Erau unici prin reflexele întunecate de violet, ce izvorau din acel adânc albastru.

— Aș dori totuși să cumpăr ceva, rosti Jared cu vocea ușor voalată.

Profunzimea glasului lui o impresiona. Cu multă greutate, Amber se stăpânii să nu-i privească linia senzuală a buzelor.

— Da? îl întreabă ea însuflețită, hotărâtă să joace rolul vânzătorului impersonal și eficient. Ce să-ți arăt?

— A... aceasta! Și ridică o plafonieră de culoare albă, pe care era pictat un mănunchi de baloane colorate.

— Dorești să-l individualizez prin ceva anume?

El o privi încurcat.

— ?!

Amber luă o altă plafonieră, de un galben strălucitor, pe care erau pictate un ursuleț și cuvintele: Camera lui Mark.

— Este un mod de a da o notă personală oricărei piese din magazin, adăugă ea, încercând să cuprindă prin gestul mâinii minunatele coșuri de hârtie pictate, farfurii, cutii și multe alte piese pentru gospodărie, pe care se putea aplica, la cererea clientului, numai dacă dorea, un anumit desen.

— Am înțeles. Nu, nu doresc să-i dau o notă personală. El chiar se întreba ce ar putea face cu ea. Îi plăcuse însă entuziasmul cu care ea își

prezentase marfa. Ar fi vrut să prelungească conversația.

Mai aruncă o privire prin magazin. Pe niște rafturi se găseau fețe de pernă, fiecare având un desen diferit: animale ciudate, bomboane, mingi, curcubeie etc.

— Aplici nume chiar și pe ele?

Amber afirmă înclinându-și capul.

— Am o carte cu diferite modele. Oricare dintre ele poate fi aplicat pe orice față de pernă. Dar pictez și hățuri, șorturi, bărbi.

— Nu iese culoarea la spălat?

— Nu. Folosesc un ulei lavabil.

Jared atinse o față de pernă pe care erau pictate, în culori diferite, o mulțime de dulciuri, bomboane, o înghețată în formă de con, batoane de mentă și un borcan de peltea cu semințe de dovleac.

— Cred că visezi frumos când dormi pe o astfel de pernă!

— Este cel mai apreciat desen. Studentele par să-l îndrăgească la fel de mult ca și copiii.

— Am să cumpăr și eu una, se hotărî el deodată, mirându-se de ceea ce făcea. Niciodată nu cumpăraseră ceva cu atâta grabă ca acum! Și-i trebuia fața de pernă la fel cum îi trebuia și plafoniera!

Amber luă fap de pernă și se îndreptă spre partea opusă a camerei. O așeză pe o masă din spatele casei de înregistrare.

— Ce nume ți-ar plăcea să aplic pe ea? i se adresă ea politicoș, întinzându-se după cutia cu

tuburile de culori.

— Niciunul. O vreau așa cum este.

I-o împachetă într-o hârtie colorată, foarte subțire. Apoi, cu un ton impersonal dar amabil, ca orice vânzător grijuliu și atent cu clientul său, indicându-i un raft cu cele mai de neimaginat varietăți de păpuși lucrate manual, îi mai propuse o păpușă.

— Sora mea le desenează și tot ea le confecționează. Cred că este un cadou ideal pentru o fiică sau o nepoată...

— Nu am nici fiică, nici nepoată. Nu am nici surori, nici frați și nici nu sunt căsătorit.

O privi cum băga fața de pernă și plafoniera într-o sacoșă. Are mâini frumoase, își spuse el. Sunt delicate, cu încheieturi suple; au formă plăcută și degete grațioase, iar unghiile, lăcuite în roșu strălucitor, sunt tăiate rotund.

Nici măcar n-a trebuit să-l întreb, reflectă Amber uimită. Cumva, ea știuse că Jared Stone nu era soțul sau tatăl cuiva. Intuiția îi spunea că rezervarea lui nu era altceva decât o mască pentru a-și proteja propriu-i eu.

— Fața de pernă costă paisprezece dolari, iar plafoniera patru. Introduse cifrele în vechea și demodată ei casă de înregistrare. Și totuși - își continuă ea gândul - nu dorea câtuși de puțin să-l înțeleagă pe Jared nici intuitiv, nici intelectual. Semăna prea mult cu vechea, rigida și stăpânita Amber Aames, pe care ea luptase din răspuțeri s-o uite. Oare dacă și-ar petrece mai mult timp în preajma lui, ar redeveni ceea ce fusese?

Înspăimântător gând!

Jared îi înmână câteva note de plată, iar ea îi înapoie restul corect, având sentimentul că prezența lui putea fi o amenințare pentru ea.

Amber nu-i mai dădu nicio atenție și Jared înțelese că era timpul să plece. Dar el nu voia să plece și era conștient că această stare îl punea într-o situație neplăcută. Își spuse că, într-adevăr, nu mai putea rămâne. Era foarte ocupat și pierduse deja prea mult timp pentru un capriciu al unchiului său.

Își făcuse datoria față de unchiul Phillip. Îi putea spune că o întâlnise pe Amber Aames și că el nu era în stare, nici nu voia și nici nu trebuia să adune informații de la ea nici prin intermediul dragostei, nici prin cel al prietenei ei. Dar, mai întâi, își promise sieși că și-o va scoate din minte. Apoi, va încerca să-i mai explice încă o dată unchiului Phillip că nu era sfârșitul lumii, dacă un Aames va prelua conducerea băncii Hamilton.

— Vă doresc o zi bună! îi ură Amber curtenitoare. Era una dintre acele propoziții pe care, în mod mecanic, le rosteau toți salariații băncii Hamilton, constată Jared înverșunat. Probabil că și cei de la banca Aames o foloseau. Auzind-o, a avut impresia că nu ascultase decât o înregistrare. Se înfiora. Nu voia ca ea să-i vorbească astfel. Dimpotrivă, i-ar fi plăcut chiar ca ea să-l privească, să-i zâmbească și să-l necăjească. Simți că nu poate încă părăsi micuțul magazin, în care se înghesuiau și se amestecau atâtea culori, pentru a se reîntoarce la lumea fără

viață, așa cum era cea de la banca Hamillton. Și nici nu dorea s-o uite pe Amber Aames. Dar trebuia. O cereau circumstanțele. N-avea de ales.

Familia Aames era cunoscută în cercurile bancare, iar banca Aames, renumită, se găsea în plin succes. În ultimii cinci ani, ea se tot extinsese și înghițise toate băncile mai mici din zonă. Acum se zvonea că banca Hamilton, situată în apropiere de orașul Hamilton, devenise următoarea țintă.

Jared oftă. Era președintele băncii Hamilton. Dar și mai trist era faptul că unchiul său, Phillip Hamilton Stone, care deținea funcția onorifică de președinte al întregului grup bancar Hamilton, și care își dedicase întreaga viață acestei bănci, din cauza posibilei pierderi a autonomiei băncii Hamilton, devenise irațional.

Reprezentanții familiei Hamilton Stone din Hamilton, Massachusetts, și reprezentanții familiei Aames din Aames, Massachusetts, ocupau pozițiile opuse ale eșichierului. Chiar dacă Amber Aames l-ar ademeni să mai rămână, el nu trebuie s-o facă. Ea îi era interzisă precum fusese Hatfield lui McCoy, în timpul vrajbei dintre ei.

Capitolul 2

Atunci intră Ashlee. Christopher, cocoțat în brațele ei, molfăia un biscuit.

— Am o idee teribilă! îi anunță ea. Locke va pica aici în câteva minute și m-am gândit că am putea închide mai devreme magazinul. Ce-ar fi să mergem toți să luăm cina la Bellisario? Îți place

lasagna, Jared? Bellisario este nemaipomenit datorită preparării ei. Acolo și pizza este delicioasă, îi spuse ea radiind. Nu-i așa, Jared, că amândoi vă omorâți după mâncarea italienească?

— Da, a... a... da, îmi place, îi răspunse acesta, țintuind-o cu privirea. Era oare o invitație la cină?

Privi spre Amber, ce-i făcea surorii ei semne vizibile din ochi. Ashlee, nepăsătoare, o ignoră.

— În ordine, atunci! Vom pleca mai devreme și nu va trebui să așteptăm până se eliberează o masă. Christopher ar putea să facă ravagii într-un restaurant, dacă nu este ținut cu o curelușă pe un scaun înalt și nu are în fața lui pișcoturi. N-are decât optsprezece luni, nu-i putem cere să aștepte liniștit până va fi servit, nu? continuă Ashlee, zâmbindu-le pe rând.

— Ashlee, diseară am o întâlnire! se opuse Amber.

— Da? Cu cine? o întrebă Ashlee, ai cărei ochi ciocolatii se măriseră.

— Cu... cu Patrick, Patrick Flanagan.

— Asta va fi mâine seară, draga mea, astă-seară ești liberă. După cină aveai de gând să continui plisatul rochiei, îți amintești? Așa că putem merge toți, mai întâi, să mâncăm și...

— Ashlee! șuieră Amber printre dinți.

Jared observă cum o ușoară îmbujorare inundase obrajii acesteia. Înțelese că nu dorea să meargă. Și asta nu din pricina surorii ei și a micuțului neastâmpărat, mare mâncău de uscățele, ci din pricina lui.

Ideea îl irita. Deși cu câteva clipe înainte voise

să părăsească magazinul și să se îndepărteze cât mai mult de Amber Aames, o criză inexplicabilă de răutate și total nepotrivită firii sale îl determină, să-și schimbe rapid planul.

— Mi-ar face mare plăcere să iau masa cu voi, i se adresă el lui Ashlee, în timp ce, cu o plăcere perversă, urmărirea cum roșeața de pe chipul lui Amber se accentua.

— Locke avea parcă niște obligații față de cei de la Stanford. Spuneai că va trebui să cânti cu ei astă-seară, îți amintești? încercă Amber să se eschiveze, aruncându-i lui Jared o privire dușmănoasă. El știa foarte bine că ea nu dorea să ia masa cu el. Simțea acest lucru, dar acceptase invitația lui Ashlee numai ca să-i facă ei în ciudă. Citea asta în acei ochi de culoarea indigoului, ce o priveau batjocoritori.

— Ședința s-a terminat devreme, îi răspunse Ashlee fericită. Unul dintre vorbitori s-a îmbolnăvit – nimic serios –, dar participanții la această ședință au decis să reia totul mâine. Locke trebuie să plece în orice moment. Cred că-și parchează mașina chiar acum, la o distanță de numai trei case de aici.

— Cine-i Locke? o întreabă Jared, privind-o ciudat. De fapt, ar fi vrut s-o întrebe cum de știa ea că individul cu numele de Locke tocmai își parca mașina și cum de știa și unde anume. Nu-și exprimă însă curiozitatea.

— Locke este fratele meu, îi răspunse Amber.

Soțul lui Ashlee, adică tatăl lui Christopher. Se opri, așteptând reacția inevitabilă a acestuia, la

auzul celor afirmate de ea.

Încercând să-și ascundă spaima și mirarea, Jared, reluând propriile ei cuvinte, întreabă:

— Fratele tău e căsătorit cu sora ta geamănă? Unchiul Phillip acuzase familia Aames de prea mult libertinism și că nu era potrivită pentru a prelua afacerile unei bănci conservatorale, așa cum era banca Hamilton. Dar acuzațiile bătrânului nu însemnau nimic pe lângă ceea ce aflase el acum. Incest!

Amber și Ashlee schimbă câteva priviri amuzate, urmărindu-l cum se străduia să-și păstreze un aer indiferent.

— Locke este fratele lui Amber, dar nu și al meu, începu Ashlee să-i explice misterul, fiindcă i se făcu milă de el. Eu și Amber am fost adoptate de familii diferite când aveam fiecare câte șase luni. Ea a fost luată de familia Aames din Massachusetts, iar eu de către familia Martins din Carolina de Nord. Ne-am regăsit una cu cealaltă acum doi ani și jumătate. Tot atunci l-am întâlnit și pe Locke, fratele vitreg al lui Amber, adăugă ea cu căldură.

Chiar în acel moment, ușa magazinului se deschise și o rafală de aer rece pătrunse înăuntru. Un individ brunet, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni gri de catifea și o tunică de culoare bleumarin, uniformă a MIT, păși în magazin.

— Tati! exclamă Christopher cu voioșie. Ashlee îi dădu drumul pentru a-și întâmpina tatăl.

Locke Aames îl prinse în brațe și, după ce câteva momente îl țină ridicat cât mai sus, îl îmbrățișă.

— Cum se simte băiatul tatii astăzi? I-a dat mult de furcă mamei?

— Destul de mult, îi răspunse Ashlee, apropiindu-se de el. Acesta se aplecă și-i sărută obrazul.

— Astă-seară nu iau masa cu grupul de la Stanford, draga mea, îi explică el, înconjurându-i talia și îmbrățișând-o, prinzându-l între ei pe Christopher, ce se tot sucea. Din cauza unei migrene, continuă el, Ben Thomas ne-a rugat să amânăm ședința de mâine. Așa că m-am dus acasă, mi-am schimbat hainele și am hotărât să vin să vă iau, pe tine și pe Christopher, și să mergem să mâncăm în oraș. Bellisario vă convine? Oh, dar nici nu cred că vă trece prin cap faptul că am găsit un loc de parcare tocmai la trei case distanță de aici. Nu sunt norocos?

Jared scăpă pachetul jos. Se aplecă să-l ia, într-o stare de totală confuzie. Adoptiuni separate, o soră geamănă căsătorită cu un alt frate geamăn... Cu toate acestea reușise să urmărească totul până acum.

Locke Ames îi povesti soției lui modul cum decursese ziua lui de astăzi, dar ea știa deja totul, înainte ca el să sosească și să-i istorisească.

O privi pe Amber. Ea nici măcar n-o întrebase pe Ashlee cum de știuse de toate acestea. Jared se încruntă. Oare-și pierduse simțul realității?

— Locke, vreau să-ți prezint pe cineva! spuse Ashlee, întorcându-se spre Jared. Acesta-i Jared Stone! El și Amber vor lua cina cu noi diseară. Jared, el este soțul meu - râzând - și frate geamăn

al lui Amber, Locke Aames.

— Presupun că Ashlee și Amber ți-au explicat cum s-a întâmplat de m-am căsătorit cu sora geamănă a surorii mele mai mici, îi spuse Locke sec, strângându-i mâna bărbătește. În ochii de culoare albastră-verzuie, Jared desluși inteligență și umor.

— Da, mi-au povestit, îi răspunse Jared, privind-o în treacăt pe Amber. Este cel puțin o situație neobișnuită.

— Anormalul este norma familiei, replică Locke, zâmbind către nevastă-sa. Întorcându-i zâmbetul, Ashlee propuse:

— De ce n-am închide magazinul chiar acum pentru a merge la Bellisario? Amber, vrei să schimbi banii până îi pun paltonul lui Christopher?

— Paltonul? Nu-i destul de frig pentru așa ceva. Eu de-abia dacă suport haina, replică uimit Locke.

Ashlee îl privi cu subînțeleș și, prinzându-l de mână, îl trase atât pe el, cât și pe Christopher spre camera din spate. Un moment, Amber și Jared se priviră tăcuți. Apoi Amber se îndreptă către casa de bani.

— Nu vrei ca eu să vă însoțesc la restaurant, îi spuse Jared, neputând să-și ia ochii de la ea.

— Și de aceea ai și acceptat să ne însoțești.

— Cine-i Patrick Flanagan? Întrebarea îi scăpă fără voie. Se încruntă. Jared nu era genul de om care să nu se controleze.

— Un prieten, îi răspunse Amber cu răceală.

— Un amic?

— Am douăzeci și șapte de ani. Nu mai am

prieteni. Nepoata mea, care are cincisprezece ani, are prieten, adăugă ea cu tristețe.

— Iubit? Devenise extrem de nepoliticos, încercând să afle o informație atât de personală. Dar ceea ce era și mai rău, era faptul că avea de gând să continue astfel până când va afla totul.

— Am încurcat numărătoarea, îi reproșă ea descurajată, ridicând ochii de pe notele de plată.

— Dă-mi voie s-o fac eu! Și-i luă notele de plată; le numără rapid. Se simțea întotdeauna sigur pe sine când era vorba de bani.

— Numeri ca un bancher, observă ea. Dar tu chiar mânuiești banii ca un bancher! La ce bancă lucrezi?

— Hamilton, îi răspunse el automat. Presupun că fratele tău, Locke, lucrează pentru banca Aames. Dar își aminti imediat cu cine vorbea. Munca la banca lui nu era subiectul pe care el trebuia să-l abordeze cu Amber Aames.

Își drese vocea.

— Nu, îi răspunse ea. Locke și-a luat doctoratul în termodinamică și lucrează în cercetare și predă la MIT. Doar cei doi frați mai mari, Bryce și Alec, sunt bancheri. La fel și tata.

— Înțeleg.

— Cred că știi ce gândești acum, domnule Stone: doi frați sunt bancheri, unul este fizician strălucit, iar fiica adoptivă pictează fețe de pernă și coșuri de hârtie. Glasul sângelui, nu?

Jared, în ciuda aerului ușuratic cu care Amber rostise toate acestea, simți totuși o umbră de durere ce-i însoțea cuvintele. Nu era destul de

perspicace în perceperea nuanțelor emoționale, dar, de data aceasta, în mod ciudat, înțelese durerea ei.

— Talentul artistic este un dar, rosti el încet. Și acest talent nu mi se pare nepotrivit, dacă contribuie la succesul afacerilor. Familia ta ar trebui să fie mândră de tine, Amber.

Lui Amber îi plăcu tonul masculin cu care el îi pronunțase numele, dar se încăpățână să nu recunoască. De altfel nu dorea ca el să devină înțelegător. Dimpotrivă, se așteptase ca el să nu spună decât ceva banal despre mințile superioare și legăturile de sânge. Doar îl provocase!

Îl privi și descoperi cât de concentrat era asupra ei. Simți că inima îi bate năvalnic.

— Tot nu mi-ai spus cine e Patrick Flanagan, îi reaminti el, străfulgerând-o cu indigoul rece al privirii.

— Întotdeauna ești așa de încăpățânat? îl repezi ea.

— Da, așa cred. Și mi s-a tot spus de către unii sau de către alții că această încăpățânare poate fi fie o virtute, fie o nenorocire.

— Ei bine, fii sigur că mă alătur celor din tabăra ce susțin că nu-i o virtute.

— Și zici că Patrick Flanagan este...

— Da, Patrick este un prieten, o cunoștință temporară, rosti ea pe un ton ușor iritat. Nu este încă iubitul meu!

— Cine nu-i iubitul tău? întrebă Locke Aames care tocmai intrase și-i auzise replica.

— O! gemu Amber.

Ashlee, purtându-l pe micul Christopher înfășurat într-un costum gros, de culoare verde, se alătură grupului.

— Ești gata, Amber?

— Nici măcar n-am început. Am fost tot timpul întreruptă, se scuză ea, străfulgerându-l din privire pe Jared.

— Îmi pare rău, se scuză acesta.

Dar Amber nu desluși nicio părere de rău pe fața acestuia, ci, dimpotrivă, fața lui radia de încântare.

Și chiar așa se și simțea. Necunoscutul Patrick Flanagan nu era iubitul ei și tocmai acest lucru îl mulțumea atât de mult, deși n-ar trebui, după cum îi șoptea un glas interior. N-ar fi trebuit să-l intereseze Amber Aames câtuși de puțin. Ar fi trebuit chiar să refuze invitația și să plece imediat.

Ar trebui. Pentru prima oară, acum, Jared cântări puterea acestui cuvânt asupra lui. Un cuvânt ce te sufocă și te inhibă. Își aminti că Amber îi sugerase să-l înlăture din viața și din vocabularul lui.

Ce-ar fi dacă i-ar urma sfatul? șopti o altă voce, nouă și ciudată. Ce-ar fi dacă și-ar impune să uite tot despre bănci și familii, și de tot ce este legat de „ar trebui” și de „nu ar trebui” să facă? Să pretindă „de exemplu, că el a intrat doar din întâmplare în acest magazin, că s-a simțit atras de proprietara lui și că ar fi încântat să petreacă mai mult timp cu ea...

Ashlee insista în ideea că este prea frig și prea

multă ploaie pentru a ajunge la restaurant pe jos, restaurant ce se afla la numai cinci blocuri depărtare. De asemenea, susținut că toți trebuie să se urce în mașina lui Locke. Ea însăși, drept pildă, luându-l pe Christopher, se instalează în față, precizând că locurile mai mici din spate să fie ocupate de Amber și Jared.

Amber încercă să se opună, spunând că ea va merge cu propria mașină. Maimuțărind-o, Jared menționează că, în ceea ce-l privește, i-ar fi mult mai ușor dacă și el și-ar conduce propria mașină. Ashlee însă se impune. Amber și Jared se găsesc stând unul lângă celălalt pe locurile din spate, din minunata mașină de culoare bleu a lui Locke, un BMW, fără să-și dea seama că totul n-a fost decât o manevră.

Jared privi spre Amber. Aceasta stătea cât mai aproape de portieră, deci încerca, atât cât era posibil, să se țină cât mai la distanță de el. Brațele lui erau strânse la piept, iar expresia feței ei nu prevestea decât furtună.

— Se întâmplă uneori ca sora ta să procedeze astfel? o întreabă el în șoaptă, după ce se asigurase că cei din față erau absorbiți într-o discuție ce nu-i privea decât pe ei.

— Te referi la faptul că răpește bărbații ce intră în magazin și-i obligă să ia masa cu mine? preciză Amber oftând. Recunosc că de data asta s-a exagerat puțin, dar te asigur că întreaga mea familie se ocupă cu mult entuziasm de pețirea mea, ori de câte ori au prilejul s-o facă. Toată treaba asta a devenit plictisitoare, ca să nu mai

spun cât de mult mă stânjenește. Imaginează-ți că sunt în stare să-mi găsesc și singură iubiții!

— Sunt convins de asta, îi răspunse Jared mângâietor.

— Zău, crede-mă, dar sunt! îi strigă ea.

— Bineînțeles că ești. Doar știm amândoi că mâine te vei întâlni cu prietenul tău temporar, Patrick Flanagan, aranjament la care, presupun, că familia ta, mare, amatoare de astfel de combinații, nu are niciun amestec, nu?

Ea îl privi cu asprime. Înțelese că un individ ca Jared Stone nu putea să tachineze în mod direct. El îi zâmbi, îmbiind-o și pe ea să se amuze. N-a avut încotro. Îi întoarse zâmbetul.

— E ridicol, nu? Îmi pare rău că ai fost atras într-o astfel de situație.

— Nu regret. Îmi place mâncarea italienească. Iar sora ta a lăudat prea mult restaurantul, așa că vom avea o masă delicioasă!

— Este și acesta un mod de a privi problema.

— Mai mult decât atât însă, mă bucur că am ocazia să petrec mai mult timp cu tine. Sunt convins că n-ai fi ieșit cu mine, dacă sora ta nu te-ar fi forțat s-o faci.

Amber rămase surprinsă de sinceritatea lui, sinceritate ce o tulbură.

— Dar... Stăpânește-te, Amber, se apostrofă ea, apoi reuși să continue pe un ton extrem de politic: Dar nu cred că noi, domnule Stone, avem prea multe în comun.

— Ne place mâncarea italienească, îi aminti el cu haz. Nu-i destul?

— Aproape c-am ajuns! anunță Ashlee cu o voce melodioasă, întorcându-se spre ei și învăluindu-i cu o privire caldă. Își îndreptă apoi toată atenția asupra soțului și a băiețelului.

— Pare foarte mulțumită de ea, observă Jared.

Amber îi zâmbi.

— Ce-ar fi s-o trezim la realitate, spunându-i că singurul lucru pe care-l avem în comun nu este decât plăcerea de... de a mânca tortellini? sugerează Amber.

— Una dintre mâncărurile mele preferate! Alături de veal piccata, bratele și linguini, comentă Jared.

— Acestea sunt și preferatele mele, la care am să adaug cannoli, ca desert.

— Categorie!

Jared era captivat de zâmbetul ei, de umorul reflectat în ochii căprui, de forma plăcută a gurii și de grogița încântătoare ce se forma în obrazul ei stâng... Nu-și mai putea lua ochii de la ea.

Amber citi admirația din ochii lui. Îi venea greu să-și impună o comportare sobră față de Jared, care o privea fascinat, ca și cum în fața lui s-ar fi aflat un bilet câștigător de loterie. Își aminti de zilele când bărbații de-abia dacă îi acordau o privire. Recunosc că entuziasmul lui Jared o măgulea. Își impuse însă să nu-i arate bucuria și nici să nu se implice prea mult.

Restaurantul era foarte aglomerat.

— Ce păcat! rosti Ashlee. Toate mesele mari sunt ocupate, iar Christopher nu va putea să

aștepte liniștit până când se va elibera vreuna. Cred că va trebui să ne așezăm la mese separate. Voi, Amber și Jared, așezați-vă la una dintre mesele mai mici, iar noi vom proceda la fel.

Amber îl privi pe Jared. Acesta îi făcu un semn din ochi.

Ea încercă să-și ascundă zâmbetul înainte de a privi în altă parte, dar nu reuși.

Nu erau decât câteva măsuțe libere. Ashlee, temporar, preluă funcția patronului, ce nu avea angajați pentru a indica locurile clienților.

— Uite o măsuță discretă acolo! le indică ea lui Amber și Jared, o măsuță pentru două persoane, într-un colț liniștit. Mergeți acolo! Noi ne vom așeza la aceea de acolo, din apropierea bucătăriei.

— Bine lucrat! rosti Jared, cu ochii strălucind de râs. Nu fusese niciodată obiectul unui asemenea aranjament. Îl amuza și-l flata.

— Iscusința este ceea ce o caracterizează pe Ashlee în special, îi răspunse Locke sec și, mutându-l pe Christopher în celălalt braț, o urmă pe Ashlee spre masa situată lângă bucătăria restaurantului.

— Te-ar fi putut jigni acest mod de a proteja, îi spuse Amber, făcând o grimasă, în timp ce Jared îi indică scaunul pe care să se așeze.

— Mulțumesc. Cred că mâine dimineață voi avea o discuție cu sora mea.

— Nu fi prea aspră cu ea. Dacă nu era ea, eu nu aș fi mâncat tortellini în seara aceasta. Probabil că aș fi luat, ca de obicei, hrană rece.

Amber se cutremură. Nu era amatoare de așa

ceva. Și nu și-ar fi schimbat opinia, în ceea ce privește o alimentație sănătoasă, nici dacă i s-ar fi spus că din cea mai urâtă fată ar deveni regina balului.

— De ce nu înveți să gătești? Faptul că ești singur nu este o scuză ca să mănânci fără caloriiile de care ai nevoie și pe fugă.

— Să gătești pentru tine însuși nu are niciun rost, rosti Jared, ridicând din umeri. Mai degrabă mănânc ceva la birou.

— Chiar și așa! Ai putea să-ți cumperi iaurt, fructe, legume și pâine din grâu. Vei avea astfel o masă echilibrată și hrănitoare.

Jared își ascunse zâmbetul, așezându-se pe scaunul din fața ei. Se gândi că, referitor la acest subiect, ea ar putea deveni un adevărat cruciat.

— Știi, eu... Masa era mică, picioarele lui lungi. Așezându-se pe scaun, genunchii îi atinseră pe ai ei.

Bătrânul Aames s-ar fi retras și îmbujorat ar fi bâlbâit niște scuze. Însăpăimântată, Amber se gândi că și ea ar fi procedat la fel, dar își adună ultimii stropi de voință și rămase nemișcată. Neliniștea însă i se răspândi pe obraji ușor îmbujorați. Oare, de ce? se tângui ea. De ce-i ardeau picioarele doar la o simplă atingere? Mai trecuse și altă dată prin situații neobișnuite, chiar mult mai provocatoare, dar, stăpână pe ea, se distrase, încercând chiar să flirteze.

Aruncă spre el o privire furișă, dar rămase cu ochii pironiți asupra lui. Acesta, susținându-i privirea, deliberat și încet, își împingea piciorul tot

mai adânc între genunchii ei, până ce reuși să-i prindă gamba fină între mușchii lui puternici.

Amber își auzi bătăile surde ale inimii. Căldura ce radia de la picioarele lui îi cuprinse trupul. Un instinct primitiv, de undeva din adâncul ființei ei, răspunse bărbăției lui. Și dintr-odată, ea se simți amenințată și provocată, dar și prizonieră și protejată.

Sosi chelnerița. Turnă apă rece în două pahare și le înmână fiecăruia în parte lista cu meniul.

Amber era tulburată. Nu se putea concentra. Pretinse că studiază lista, deși nu înțelegea nimic din ceea ce era scris acolo.

— Ce vrei să mănânci, Amber?

Vocea lui profundă o zăpăci precum o mângâiere fizică. Își simți trupul extrem de încordat. Se simțea intimidată de valuri-valuri de căldură. Îl privi. Ochii lui coborâră pe gura ei și rămaseră acolo. Cum ar fi dacă ea ar stăpâni acea gură senzuală și aspră? Pulsul i se accelerează. Cum ar fi un sărut pătimaș? se întrebă Amber.

Jared se înclină puțin; în timpul mesei, picioarele lui îi strânseseră genunchii cu mai multă îndrăzneală. Amber simți că respirația i se taie și nu mai poate înghiți. Ce dorea ea acum? Trupul ei știa mult mai bine și se manifesta ca atare. Dar toate acestea nu aveau nimic în comun cu lista de meniuri.

— Amber! Ce surpriză să te întâlnesc azi, aici, fetițo! Te știam atât de departe! Vocea părea că bubuie dintr-o altă dimensiune. Atât Amber, cât și Jared priviră uluiți la individul ce răsărise lângă ei.

— Warren? îl întâmpină Amber, ridicându-se în picioare, eliberându-se astfel de strânsoarea posesivă a lui Jared și scăpând de prăpastia în care ar fi căzut cu siguranță, din cauza provocării senzuale stârnite de acesta. Pentru moment evadase.

Așa că-l salută pe Warren Collier cu un suspin de ușurare, de parcă acesta i-ar fi întins colacul de salvare.

— Mult a mai trecut de când nu te-am mai văzut, fetițo! O, dar arăți frumoasă și mai sexy ca niciodată! exclamă Warren, trăgând-o spre el și sărutând-o pe gură. Nu-ți poți imagina ce dor mi-a fost de tine!

Cu coada ochiului, Amber observă chipul împietrit și dezaprobarea lui Jared. Simți o mică satisfacție gândindu-se că Jared nu trebuia să știe că aceasta era comportarea obișnuită a lui Warren Collier față de orice femeie, purtându-se cu ele de parcă fiecare le-ar fi fost iubită. Și nici faptul că prima și ultima întâlnire pe care a avut-o cu Warren a fost cât se poate de neplăcută și s-a terminat protocolar.

— Da, Warren, a trecut cam multșor de când nu ne-am mai văzut. Și chiar mi-a fost dor de tine, rosti ea, comparând ochii de un albastru-pal și fără strălucire ai lui Warren, cu cei plini de viață și de strălucire ai lui Jared.

Infatuarea lui Warren părea să nu aibă limite. Se citea pe chipul lui. Se știa un bărbat bine. Amber își aminti că, odată, referindu-se la el, Ashlee îl caracterizase drept un vierme. Cuvintele ei încă o

mai amuzau.

Jared, cuprins de o gelozie primitivă, se ridică. Îi tolerase mult prea mult: privirea lacomă – ce nu se putea compara nici măcar cu a unui gurmand în fața căruia s-ar fi aflat cel puțin șapte feluri de mâncare – și, în special, mâinile obraznice.

— Sunt Jared Stone! se prezentă el, fără să-i întindă mâna. Tonul lui era aspru, iar privirea sloi. Jared Hamilton Stone nu fusese niciodată violent. Făcuse apel la maniere și la bun-simț. Dar dacă acest slinos de Warren nu-și va lua mâinile de pe Amber, avea de gând să-l strângă de gât cu propriul lui lanț de aur.

— Warren Collier, îi răspunse acesta, continuând s-o devoreze cu privirea pe Amber. Și, de parcă Jared nici nu s-ar fi aflat acolo, se întoarse imediat spre Amber.

— Și când zici, păpușico, că pleci în insulele din Caraibe? Aș putea jura că mi-ai spus că vei fi acolo chiar săptămâna asta!

Asta îi spusese, într-adevăr, când încercase, într-un mod politicos, să-i refuze o altă invitație de a mai cina cu el.

— Cred că ai înțeles greșit, Warren, îi zâmbi ea dulce, plec de-abia săptămâna viitoare.

Warren o crezu. Nu putea concepe ca o femeie să-ncerce să-i evite compania.

— Te sun după ce te întorci, fetițo, să-mi povestești cum a fost în vacanță. O sărută iarăși. Drace, tare aș mai fi vrut să te însoțesc, păpușico! Ți-aș fi arătat nisipurile de zahăr, marea de azur și luna tropicală! N-ai fi uitat niciodată vacanța asta!

— Sunt convinsă, Warren.

— Te rog să ne scuzi, interveni Jared, cu ochii amenințători, am vrea să facem comanda!

Warren îl ignoră. Cerceta restaurantul. Era acel gen veșnic în căutarea unei companii, oricare, pentru a se distra.

— Aceea de acolo, nu-i fantomatica de soru-ta? Se încruntă. Ashlee îl enerva și Amber știa asta. Când a scăpat din Zona Crepusculară?

— De ce nu te duci s-o întrebi, Warren? îi sugera Amber, cu ochii strălucind de râs. Sunt sigură, îl încurajă ea, că s-ar bucura nespus să te vadă.

— Da, dar... dar nu pot acum, dulceato, trebuie s-o iau din loc. O să te sun, promit! o asigură el, atingându-i încă o dată șoldul, gest ce acum semnifica, pentru el, un la revedere.

Traversă restaurantul în fugă și nu se opri decât în dreptul unui separeu, unde îl aștepta o brună voluptuoasă. O salută cu un sărut.

— Dacă acesta-i genul de indivizi cu care te întâlnești de obicei, atunci nu mă mai mir că familia ta încearcă atât de fățiș să-ți găsească pe cineva, îi reproșă Jared, în timp ce se așezau. Ai un gust execrabil!

Amber se gândi că ar putea folosi remarca lui drept pretext de ceartă. Tensiunea sexuală, inexplicabilă dintre ei, o înfuria. Mai rău, o excita. Nu mai dorea să revină la intimitatea senzuală de dinainte, întreruptă de apariția lui Warren.

— De ce crezi că ești mai bun decât Warren?

— Îți voi spune: mai întâi, că nu port cămașă verde, descheiată până-n brâu și cinci lanțuri de

aur în jurul gâtului; doi, nu ȋopăi prin tot restaurantul pentru a pipăi femeile ce se găsesc în el și nu le alint cu „fetiȋo”. Trei...

— Destul! încercă Amber să-și menȋină indignarea, deși simȋul umorului, caracteristica ei nativă, o făcu să râdă. Știa că lui Warren îi plăcea să facă pe grozavul.

— Deci, admiȋi că tipul este libidinos și-ncearcă cu tot dinadinsul să-ȋi intre pe sub piele? o întrebă Jared, a cărui mânia și gelozie se spulberaseră tot atât de brusc, pe cât apăruseră.

— N-aș zice că este grozav.

— Cum?

— Acesta-i termenul cu care nepoata mea definește idealul masculin. Bineînȋeles că termenul se schimbă de la lună la lună.

— Dar idealul tău care este?

— Din punctul meu de vedere, bărbatul ideal poartă pantofi negri și costume de culoare gri. Se subînȋtelege că nu poate lucra decât la bancă! aruncă Amber momeala, de care amândoi erau conștienȋi. Mă crezi, Jared?

— Și dacă te-aș crede? se prinse Jared în joc.

— Atunci te-ai amăgi precum sărmanul Warren, pară Amber.

Sosi chelneriȋa și le luă comanda. Amândoi se deciseră să ia tortellini, spanac și brânză, drese cu smântână.

— O cină foarte bogată în calorii, comentă Amber, după ce chelneriȋa se îndepărtă. Va trebui să fac mai mult sport în următoarele zile pentru a scăpa de ceea ce se va depune acum pe mine.

— Înot?

— Exerciții cu bicicleta, racquet-ball, înot, toate la clubul de care aparțin.

— Și eu!

Timp de câteva minute trecură în revistă facilitățile cluburilor, complexitatea și eficacitatea exercițiilor.

— Aceste cluburi mai au avantajul că poți face și o mulțime de cunoștințe, adăugă Amber, ai cărei ochi străluceau de răutate. Continuă: Acolo l-am cunoscut pe Warren.

— Bănuiesc că-și, etala pectoralii! exclamă Jared cu dezgust.

— Înconjurat de atâtea oglinzi, desigur, era doar în elementul lui.

Genunchii li se atinseră din nou, dar de data aceasta Amber nu și-i mai retrase.

— Chiar ai de gând să pleci în insulele din Marea Caraibilor sau n-a fost decât un pretext, un mod politicos de a-l refuza pe Warren? o întreabă Jared, aplecându-se puțin spre ea.

— Nu, n-a fost doar un mod politicos de a-l descuraja pe Warren, chiar voi merge acolo, săptămâna viitoare.

— Singură?

— Da! răspunse ea degajat, fără să menționeze însă că, de fapt, aceasta va fi prima ei vacanță și că decizia o luase după multe luni de gândire. Pentru ea, această plecare însemna o etapă necesară în evoluția ei, poate ultima. Prin ea își putea confirma sieși că putea avea încredere în ea, că va reuși să se descurce de una singură. Și, cine

știe, s-ar putea să aibă parte și de o iubire romantică!

— Înțeleg. Te duci la acele cluburi pentru persoane singure, unde pot face cu atâta ușurință tot atâtea combinații, precum nisipul de zahăr, apele de azur și luna tropicală, descrise atât de vioi de Warren? Și-o imaginea într-un bungalou, alături de un tip bronzat, cu un medalion în jurul gâtului, râzând și sorbind din băutura de alături. Tabloul nu-i plăcu.

— Nu. Deși se gândise și la varianta aceasta, ideea unui paradis al singuraticilor o speriasse. Aș vrea să merg în altă parte, într-un loc... mai puțin civilizat... mai puțin aglomerat.

Zeul de bronz și bungaloul izolat puteau să apară și acolo, își spuse Jared, ai cărui pumni se strânseseră.

— Ți dorești un loc unde să poți întâlni un individ grozav, rosti el cu răceală.

— De ce nu? îi înfruntă ea privirea severă, clătinând din cap cu dezaprobare. Cerceii de culoare roșie și neagră îi mângâiară gâtul alb și fin.

Buzele lui se crispară. O aventură furtunoasă și înflăcărată! Îi privi gâtul. Oare acolo pielea era chiar așa de fină precum părea? Își scutură capul nerăbdător, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea. Aceasta însă refuza să înlăture imaginea.

Revino-ți, se muștră el. O aventură furtunoasă și înflăcărată! Era exact lucrul la care te puteai aștepta de la o fire de artist, care alungase din vocabularul ei cuvântul „trebuie” și parfumul

acela, un mosc senzual și feminin ce-i pătrundea în nări! Simțurile îi erau încordate. Ar fi vrut s-o atingă.

Jared își îndreptă bărbia și o privi, căznindu-se să-și amintească cum o descrise unchiul Phillip „o tipă dornică de petreceri” îi spusese el, la modul cel mai politicos.

— Nu mă aprobi, îl trezi ea. În ochi îi strălucea un licăr de provocare. Nici tata, nici frații mei n-au fost de acord. De fapt, nici nu mă aștept ca voi, bancherii, atât de gravi și rigizi în concepții, să înțelegeți ce înseamnă nevoia de puțină libertate și de romantism. Voi percepeți astfel timpul legat doar de profit. Probabil că și tu ți-ai petrece vacanța lângă o casă de bani.

— Dar mama și sora ta? ocoli Jared răspunsul. Ele nu sunt bancheri. Să nu-mi spui că au fost de acord cu tine!

Oare ce-l apucase? De ce era mânios? se întrebă el, mirat de acest sentiment de furie ce nu-i era caracteristic. Ce-i păsa lui de ceea ce va face ea? Nu, nu-i păsa! Cătuși de puțin!

— Ashlee e de acord cu mine din toată inima. La fel și mama, și Locke, care nu-i bancher. La început n-au fost, dar i-a convins Ashlee.

Nici ea nu știa încă prin ce argumente.

— Și dacă ți-ai propune să faci înconjurul lumii pe o saltea de aer, Ashlee te-ar sprijini și atunci? Ar încerca să-i convingă pe ai tăi că ideea ta este genială? o tachină Jared.

— S-ar putea, zâmbi Amber cu insolentă.

— De aceea a spus probabil Warren că sora ta

tocmai s-a întors din Zona Crepusculară, nu? Fiindcă îți sprijină toate aceste idei năstrușnice?

— A pleca într-o excursie singură, nu-i o idee nerațională, îl repezi Amber, privindu-l sfidător. Adăugă: Warren se teme de sora mea, fiindcă știe că are anumite abilități parapsihologice.

— Abilități parapsihologice?

— Da, Ashlee este o clarvăzătoare, mai ales în ceea ce privește previziunile, îl lămuri ea. Dar, cum bănuiesc că tu nu înțelegi ce înseamnă acest lucru, cred că nu iei decât în râs acest fenomen.

— Știu ce înseamnă, Amber, îi răspunse el, privindu-și mâinile.

— Bine, atunci dă-i drumul! Amuză-te! Imaginează-ți cum stau în camera din spate a magazinului, cu turbane pe cap și cu un cristal în față! Distrează-te pe seama unor minți atât de primitive, încrezătoare în forțe oculte!

— Acestea sunt reacțiile obișnuite față de abilitățile lui Ashlee?

— Așa se manifestă în general bancherii!

— Te referi la tatăl și la frații tăi? o întrebă direct Jared, privind în direcția unde se afla Ashlee, ce în acel moment îl îmbia pe Christopher cu pișcoturi. Adăugă: Sunt convins că Locke face excepție.

— Nu vor să creadă în așa ceva! exclamă Amber mânioasă. Și fiindcă eu cred, mă consideră o găgăuță. Bineînțeles că și în acest caz, Locke face excepție.

— Eu cred că reacțiile lor te supără mai mult pe tine decât pe Ashlee, nu? o întrebă el privind-o

amuzat.

— Lui Ashlee nu-i pasă dacă tata, Alec și Bryce cred sau nu în ESP. Pe mine însă nu mă enervează decât faptul că oamenii nu cred decât în ceea ce ei pot identifica că-i alb sau negru, recunosc eu. Încruntându-se și privindu-l în ochi, zise: Voi, bancherii, nu credeți decât în ceea ce poate fi cuprins pe hârtie.

— Am să-ți spun eu, într-o zi, părerea mea, în ceea ce privește ESP, șopti el.

— Foarte amabil din partea ta!

— Bănuiesc că tu nu ai calitățile parapsihologice ale lui Ashlee sau mă înșel, râse el.

Făcuse doar o glumă răutăcioasă la adresa lui Ashlee? se întrebă Amber. Sau se referea la ea însăși? Îl privi confuză. Sau amândouă?

— Să știi că nu-mi pasă dacă crezi sau nu în ESP. Știu că ești obtuz și arogant, Jared Stone. Dar tu pierzi, nu eu, îi replică ea, drept răzbunare pentru incertitudinea celor spuse de el.

— Obtuz și arogant? Draga mea, dar tu tocmai te-ai descris pe tine! Și... să știi că nu-mi pasă dacă te vei duce în Insulele Caraibe și te vei culca cu fiecare marinar din flota U.S. de acolo. Sunt propriile tale principii de moralitate, nu-s și ale mele.

— Mă bucur că am ajuns totuși la o înțelegere! La timp! Chelnerița ne-a adus cina, îi zâmbi ea.

Capitolul 3

Au mâncat într-o tăcere desăvârșită. Jared n-a

simțit gustul porției sale de tortellini. Înghițea mecanic bucată după bucată, urmărind cum Amber savura fiecare duminică. Era furios pe ea, dar și pe el, fiindcă îi permisesese să-l aducă în această stare. Îl intimida și-l excita. Îl scotea din sărite.

Îl acuzase de obtuzitate și aroganță, fiindcă se abținuse să rostească vreun cuvânt de laudă referitor la perspicacitatea surorii ei, în ceea ce privește fenomenul PSI. Gândul îi purta la Dorothy McClelland, așa cum deseori se întâmpla. Figura îmbătrânită, cu acel aer transcendental, și privirea ei intensă și întunecată defilau prin fața ochilor săi. Își aminti de acea energie ce părea a-și avea izvorul în însăși ființa ei; de felul cum îl luase de mână și de cuvintele pe care i le spusese atunci, și pe care nu le uitase de-a lungul anilor...

Jared alungă amintirea și privi spre Amber. Plănuse o excursie spre Caraibe, neavând alt scop decât distracția. Ei și? Acest lucru nu-l privea, încercă el să se convingă. Atunci de ce nu scapă de mila asta irațională și nu se bucură și el de mâncarea din fața lui? Era sigur că ea nu trecea printr-o astfel de stare. Dacă porția de tortellini era într-adevăr atât de delicioasă pe cât părea să exprime entuziasmul cu care o devora ea, însemna că el a pierdut o masă pe cinste. Și asta numai din vina ei.

Amber înghiți și ultima îmbucătură și, cu un suspin de satisfacție, lăsa furculița pe masă.

— Nu știu ce m-a încântat mai mult: cina asta minunată sau conversația atât de spirituală? rosti

ea, zâmbindu-i batjocoritor. De unde-i venea oare această dorință irezistibilă, această nevoie de a-l tachina? se întrebă ea. Își dăduse seama de faptul că tot timpul cât durase masa, el fusese chinuit de dorința de a se certa cu ea. Un singur cuvânt de-al ei și focul s-ar fi aprins. Deliberat, și-a impus atunci să nu rostească nici măcar o silabă. Jared Stone era mult prea echilibrat pentru a începe cearta pe care o căuta, iar ea se distrase cumplit, observând că tăcerea ei îl enerva.

— Cred c-ar trebui să mai cinăm și altă dată, îl tachină ea, zâmbindu-i provocator.

— Te sun eu când, baby, îi răspunse el, imitându-l pe Warren și privind-o curios. Poți conta pe mine! Dorise s-o jignească. N-a reușit decât s-o amuze.

— Deși nu pari decât un infatuat rigid, totuși ori de câte ori mă uit la tine, am impresia că sub acea mască plictisitoare, se ascunde o scânteie de umor nativ. Reușești să șochezi, chiar în ciuda împotrivirii tale, mai adăugă ea, zâmbindu-i malițios și privindu-l stăruiitor și, evident, provocator.

Jared prinse înțepătura și provocarea. Ar trebui să-i azvârle cecul pe masă și, fără un cuvânt, să plece. I-ar fi demonstrat astfel că neînsemnatul ei joc îl lăsa indiferent. Rămase însă cu ochii pe buzele ei.

— Ești mult prea arogantă și mult prea provocatoare, mârâi el.

Cu mișcări senzuale, Amber își umezi buzele. Rigiditatea i s-a accentuat, observă ea. Cu

tandrețe, își lăsă mâna pe a lui, astfel încât degetul mare să-i atingă podul palmei.

— Chiar nu mă găsești provocatoare? șopti ea. Ciudat! Aș fi putut să jur că da.

Jared încercă să ignore dorința ce-l răscolea.

— Nu, nu mă atragi câtuși de puțin! se apără el furios.

— Nu?

Ea sesizase respirația neregulată și privirea întunecată, ce devenise de un purpuriu intens. Jared Stone putea să nege cu obstinație, dar ea știa că e dorită, deși niciodată persoana ei nu provocase un astfel de efect asupra vreunui individ.

Reținuse interesul câtorva bărbați asupra ei, dar la niciunul nu observase această patimă sălbatică ce se oglindea în ochii lui Jared Stone. Și nici nu mai întâlnise un astfel de bărbat care să lupte cu el însuși pentru a se împotrivi atracției ce-o simțea față de ea. Și absolut nimeni n-o mai privise cu atâta dragoste și ură. Era emoționant să vezi cum un om atât de echilibrat își pierde controlul. Jared Stone atârna parcă de un fir de ață. Îndemnul de a rupe acest fir de ață era de nestăpânit. Ușor, lăsă ca unul din pantofii negri din piele de vițel să-i alunece din picior.

— Nu mă atragi câtuși de puțin, repetă ea ademenitor, în timp ce cu vârful piciorului, acoperit de ciorapul de mătase, îi mângâia gamba pe sub tivul pantalonilor.

Se simțea atât de degajată, atât de îndrăzneată și de liberă. Avea sentimentul că mulți ani

trecuseră peste timida și umilita Amber de odinioară. Chiar și acele instincte ce-i impuseseră un comportament distant față de el, acolo, în magazin, dispăruseră, tocmai datorită puterii ei de atracție asupra lui, pe care tocmai o conștientizase.

— Ești un mincinos, Jared Stone! șopti ea. Și amândoi știm asta.

Lupta ce se dădea în el pentru a-și putea ține în frâu sentimentele i se oglindea pe față. N-ar fi vrut s-o dorească. Nici măcar să-i fie simpatică. Își închipuia că nu era decât genul de femeie ce, bucuroasă, ar fi acceptat legături cu întreaga flotă caraibiană! Totuși o dorea! Iar ea știa acest lucru. Constatarea îl cutremura.

Neținând seama de îndemnurile de precauție ce încă n-amortiseră, impulsiva Amber îi luă mâna și-și lipi buzele de podul palmei.

Jared ridică scaunul. Îi era silă de el însuși. Acesta să fie oare președintele unei bănci, în vârstă de treizeci și șase de ani? Avea sentimentul că se purtase ca un caraghios. Zărind ochii cafenii inundați de răs, stăpânit dar ferm, spuse:

— Mergem. Acum.

Amber îl urmă la casă. Când el își scoase portofelul, ea întinse douăzeci de dolari (nota ei de plată). Printr-o mișcare hotărâtă a capului, el refuză.

— Jared, ia banii! De ce să-mi plătești tu masa? ripostă ea, făcându-și ochii roată în tavan.

— Fiindcă atunci când un domn invită o doamnă la masă, el plătește! șuieră Jared printre dinți.

— Dar acum, cu greu aş mai putea trece drept o „doamnă”, nu? Renunţă, te rog, la acel simţ al proprietăţii şi dă-mi voie să-mi plătesc partea mea. El nu-i răspunse.

— Atunci voi lăsa eu bacşişul.

Dar până ca Amber să poată face un pas spre masa lor, încheietura mâinii îi fu prinsă între degetele lui puternice. Se smuci, dar strânsoarea se intensifică.

— Am spus că eu mă ocup de treaba asta, îi şopti el furios. La casă, când plătitese cu o carte de credit, o rugase pe casieră să adauge cincisprezece cenţi pentru osteneala chelneriţei.

— Ai înregistrat o mare victorie, Jared! îl zeflemisi Amber. Fiindcă ai achitat nota şi fiindcă ai lăsat bacşiş, îţi imaginezi că mi-ai arătat care-mi este locul, nu?

Paharul se umpluse. Jared Hamilton Stone, caracterizat printr-o nemaipomenită stăpânire de sine, remarcată încă din primii ani de şcoală şi care avea reputaţia de a nu-şi pierde niciodată firea sau aceea de a nu-şi exterioriza sentimentele, de data aceasta îşi pierdu cumpătul şi răbufni:

— Îţi voi arăta eu unde îţi este locul!

Întunecimea albastră a ochilor scânteie, iar nările i se dilată. Trecu pragul restaurantului, cu degetele încleştate pe încheietura mâinii ei.

— Aşteaptă! Jared, opreşte-te! Ashlee şi Locke nu... Dar Jared o târa prin ploaia mărunţă şi rece de afară. Jared, protestă ea neliniştită, dacă n-ai observat încă, să ştii că plouă. Eu...

— Am observat că sora ta n-a încuiat portiera de

la mașină.

Ajunseseră la BMW-ul albastru al lui Locke și Jared trase de portiera din față. Țâșni înăuntru. Deblocă ușa din spate, se așează pe bancheta din spate și o trase și pe ea acolo.

— Ce faci? Amber își smuci brațul, dar strânsoarea nu conțeni. El trânti portiera, închizând-o, și o lipi de pieptu-i tare și puternic.

— Acesta-i locul tău! îi spuse el cu respirația întretăiată, ținându-o cu privirea micșorată. Aici ți-e locul, micuță...

— Nu! Să nu îndrăznești! abia putu să șoptească Amber, eliberându-și mâna. Oprește-te, Jared! continuă Amber, tremurând.

— Nu te opri, o tachină el, strângându-i mijlocul cu brațe de oțel. Nu asta ai vrut să spui?

Ochii li se închiseră și o dorință de nedomolit puse stăpânire pe ei, arzându-i, topindu-i, mistuindu-i. Gura lui aspră și înfometată, căutând-o pe a ei, răspândea fiori ce-o făcea să tremure din tot trupul. Mângâindu-l și răvășindu-i părul, Jared îi răsturnă capul pe spate, iar cu trupul o culcă. Și-n tot acest vârtej de senzații nelămurite, murmurând un geamăt, ea toată se lipi de el, ca de singura ancoră solidă. Cu limba, autoritar și îndrăzneț, Jared căută tot mai adânc moliciunea și fierbințeala umedă a gurii ei. Degetele ei se pierdeau în părul sârmos și des. Luciditatea îi amorți și întreaga - ființă se îmbăta de gustul și parfumul lui. Nu-i fusese dat până acum să cunoască acest pârjol devastator. Scânci sub fierbințeala gurii lui și a limbii ce-i solicita acest

simulacru sexual chinuitor. Inima i se zbătea violent. Ameți. Și dacă niciodată nu-și pierduse capul, acum, fără împotrivire, se lăsă în voia primei ei pasiuni magice.

— Sărută-mă, îi ceru Jared, pe un ton coborât, atât de diferit față de acela cu modulații limpezi și controlate ce caracterizau un bancher. Dă-mi limba, Amber. O doresc.

Nimic nu era mai important acum decât să-i satisfacă dorința acestui bărbat. Ea nu cunoscuse încă voluptatea de a se dăruia cuiva, voluptate ce acum i se scurgea prin vene, sălbatică și instinctivă.

Posesivă, gura lui o căuta pe a ei. Se prinse de umerii lui puternici și cu un suspin ușor, Amber se abandona patimii lui înflăcărare. Dorința, stârnită de-acum în fiecare por, deveni o plăcere tot mai dureroasă.

Mâna lui puternică se furișă sub bluză și-i cuprinse moliciunea acoperită de mătase. Cu lăcomie, degete îi frământară carnea moale, strângând-o și mângâind-o până la durere, făcând-o să-l dorească sălbatic.

— Așa-i că-ți place? o deșteptă vocea lui joasă. Deschise ochii. Buzele lui se aflau deasupra buzelor ei. Respirația lui fierbinte o învăluia. Iar ochii lui păreau rubine strălucind în noapte.

— Eu... eu... Dar cuvintele nu se alegeau. Timiditatea puse stăpânire pe ea. Pasiunea nereținută cu care îi răspunsese o făcea vulnerabilă, într-un mod pe care nu-l mai încercase vreodată. Închise ochii, parcă încercând

să se ascundă de privirea lui scrutătoare.

— Deschide ochii, Amber! Și-i mângâie ușor buzele cu un sărut. Uită-te la mine.

Cu greu, pleoapele i se deschiseră. Îl privi. El îi atinse sfârcul încordat. Trupul îi tresări, ca și când ar fi fost atins de fulger. Un geamăt din adâncul ei străbătu spațiul.

— Ești foarte sensibilă aici, șopti el, pe un ton ce-i ațâța și mai mult pasiunea. Instinctiv, ea înțelese că cu cât îl stârnea mai mult, cu atât mai profundă și mai aspră îi devenea vocea. Atât de fierbinte, atât de aspru și de încordat, continuă el pe aceeași tonalitate joasă. Vreau să te văd, Amber, rosti el, mângâindu-i cu cealaltă mână coapsa. Vreau să te văd, să te simt și să gust fiecare părticică din tine.

— Da, Jared, suspină ea, arcuindu-se sub mângâierea mâinilor lui și dorind ca această dezmierdare să nu mai contenească. Mâna lui ajunsese între coapse. Se cutremură și urî ciorapul ce-o priva de intimitatea pielii lui. O, da, Jared, gemu ea, răsucindu-și capul într-o zăpăceală senzuală. O, da!

O sărută ușor. Se desprinsese apoi de buzele ei, iar mâinile îi eliberară atât pieptul, cât și coapsele. Se îndreptă, înălțând-o și pe ea.

— Ce, ce faci? îl întrebă ea confuză, din cauza retragerii neașteptate. Ar fi vrut să fie din nou în brațele lui. Avea nevoie de gura lui, de mâinile lui dezmierdătoare, lucru ce aproape c-o înspăimânta. Eu... Noi... Emoția o făcea să vorbească incoerent. Renunță să-i explice prin cuvinte. Se folosi în

schimb de trup. Cu abilitate, se strecură în brațele lui; își lipi pieptul de al lui și, ușor, îi atinse buzele.

— Nu, Amber! râse Jared senzual, încercând să-i evite gura. Cât ești de dulce! Și când degetele ei se furișară printre nasturii cămășii lui, dorind atingerea, el o prinse de încheieturi, ținându-le liniștite în mâna lui puternică. Nu se poate mai mult, iubito. Trebuie să așteptăm până ce vom, ajunge în apartamentul meu.

Cuvintele lui o izbiră cu forța unui camion de zece tone în mișcare. „Iubito”? Ele o treziră la realitate determinând-o să-și judece la rece comportamentul. Deci Jared Stone își imagina că ea îl va însoți acasă și se va culca cu el în seara asta!

— Poți rămâne pe genunchii mei, dar fără sărutări și fără mângâieri, îi spuse Jared hotărât. Brațele lui o cuprinseseră, dar încheieturile mâinilor ei rămaseră imobilizate. Încă tremura.

Oare ce i se întâmplase? se întrebă ea copleșită. Pasiunea pe care Jared Stone o dezlănțuise în ea era, într-adevăr, o experiență nouă, dar depășea cu mult acel sentiment de teamă. Își pierduse complet capul. Dorise - cu câtă nerăbdare - să facă dragoste cu el chiar pe bancheta din spate a mașinii fratelui ei!

„Dulceață” O! Se simțea jignită și umilită. „Trebuie să așteptăm până ajungem în apartamentul meu”. Cuvintele îi stăruiau în minte, exasperând-o. Păreau a fi luate dintr-o carte de expresii, scrisă special pentru aceia ce se întâlneau doar pentru o clipă.

Dar nu se comportase ea întocmai ca o curtezană? se mustră ea. Își reproducuse scena, răspunsul ei necontrolat la sărutările lui, totala ei abandonare. Și cât de mult îl dorise, cu câtă ardoare!

Jena i se oglindi în obrajii îmbujorați. Da, îi fusese necunoscută această stare de nebunie și pasiune, ivită în brațele lui. Își petrecuse ultimii doi ani și jumătate încercând să-și însușească modul de comportament al tinerelor ieșite din adolescență: cum să flirteze și să capteze atenția sexului opus. Se întâlneau cu tineri, inițiasse și fusese invitată la petreceri. Traversase o perioadă nespuse de frumoasă, perioadă în care reușise să capete încrederea de care avea atâta nevoie, în puterea ei de seducție. Dar nu depășise niciodată acest stadiu. Nu era pregătită pentru mai mult. Știa chiar să pună la punct un bărbat ce i-ar fi pretins mai mult. Până acum...

— Lasă-mă să plec, Jared, rosti ea timid, încercând să se strecoare din brațele lui. Se gândise că ideal ar fi fost ca prima ei intimitate să coincidă cu prima călătorie, când nu va fi însoțită. I se părea ușor și chiar romantic să se dăruiască unui bărbat străin, undeva departe, pe o insulă tropicală. Visase această scenă de nenumărate ori. Dar niciodată în fanteziile ei nu se imaginase atât de pătimașă în brațele unui bărbat, dorindu-l cu atâta intensitate, pierzând noțiunea a ceea ce însemna timp, loc și persoană...

Amber se cutremură. Nu, într-adevăr, nu-și imaginase niciodată că totul va fi ca acum - cu un

bărbat care n-o plăcea, care n-avea nici cel mai mic respect față de ea! Dezaprobarea lui Jared n-o mai amuza. Și-n acel moment o străfulgeră gândul că el n-o consideră decât acel gen de femeie frivolă ce și-ar fi satisfăcut instinctele chiar și pe bancheta din spate a unei mașini! Strângând din buze, încercă din nou să se elibereze din strânsoarea brațelor lui. Dar el n-o lăsa.

— Nu fi îmbufnată, Amber, îi șopti el, aparent amuzat. Își găsisse stăpânirea de sine. De acum ai tăi trebuie să apară. Îți promit însă că în mai puțin de o jumătate de oră, vom fi în pat, iubito!

„Iubito” își aminti Amber. Se înfurie.

— N-am de gând să mă culc cu tine, Jared, astă-seară. Niciodată!

— Ba da, asta vei face! O vei face! râse el sălbatic, săgetând-o cu fulgere albastre.

— Nu! și începu să se lupte cu el în mod serios. Dar el o ținea strâns și se amuza cu acea aroganță specific masculină. Amber clocotea.

— La naiba, Jared, lasă-mă să plec! Era la fel de furioasă pe ea cât era și pe el. Această luptă fizică începuse să stârnească în ea acea pasiune întreruptă și încă nedomolită. Același efect îl avu și asupra lui Jared. Îi cuprinse fața între mâini și-i răsturnă capul pe spate. O secundă mai târziu se pierdură într-un sărut sufocant, pătimaș și sălbatic.

Niciunul din ei n-a sesizat apropierea lui Locke, Ashlee și a lui Christopher. Îi trezi doar valul de aer rece ce se strecura pe cele două portiere deschise.

Amber sări din brațele lui Jared. De data aceasta el n-o mai opri. Amber era o vâlvătaie. Fața lui Jared, la fel de îmbujorată, iar respirația sacadată.

— Ptiu! Dar aici e mai înăbușitor decât într-o saună! remarcă Locke, în timp ce-l instala pe Christopher. Geamurile se aburiseră.

De jenă, Amber închise ochii. Jared încercă să-și potrivească glasul. Niciunul nu rosti o vorbă.

— Ei, așa-i c-a fost o cină grozavă? întrebă Ashlee încântată. Dar nu părea s-o intereseze răspunsul, fiindcă continuă pe același ton: aş fi vrut să mai încerc și altceva din meniul lor, dar lasagna e prea bună pentru a renunța la ea.

— Draga mea, nu suntem în 6 noiembrie? interveni Locke, aruncând o privire furișă spre chipul îmbujorat și agitat de pe bancheta din spate. Apoi, privind-și soția, repetă: Da, așa e, suntem în 6 noiembrie.

Jared nici măcar nu încerca să înțeleagă tâlcul intervenției lui Locke. Capul îi bubuia. Își strânse pumnii pentru a-și stăpâni emoțiile. Încă mai tremura din pricina dorinței ce se răspândea năvalnic cu fiori dureroși prin tot trupul. Nu se simțise niciodată atât de furios, atât de frustrat și totuși atât de viu.

Privi spre Amber, stând pe locul ei, atât de departe de el, încât cu multă ușurință s-ar fi putut strecura prin portieră. Pasiunea ce se dezlănțuise în el îi era atât de străină. Se simțea atât de copleșit de intensitatea ei.

Pentru Dumnezeu, ce-l apucase? Se considerase întotdeauna un om rațional. Se mai culcase și cu

alte femei, dar își păstrase sângele rece. Știa că poate fi un amant desăvârșit, așa cum de altfel era în tot ceea ce făcea. Putea să satisfacă o femeie, dar și el să se simtă bine cu ea. Niciodată însă nu acționase nesăbuit. Niciodată nu se lăsase dominat de pasiune, așa cum se întâmplase cu Amber.

Îi privi profilul - freamățul ușor al genelor, arcuirea plăcută a buzelor, bărbia mică și hotărâtă - și un val pățimaș de dor se aprinse în el. O dorea mai mult decât orice altceva își dorise vreodată.

Sălbăția dorinței lui îl șoca. Începu să caute argumente care să-i stăvilească patima. N-ar fi trebuit să se simtă astfel. Era periculos, își făcea rău lui însuși. Ea nu era potrivită pentru el. Părea expansivă, pățimașă și neinhibată. Total diferită față de precautul și rigidul Jared Hamilton Stone. Și, ca și când toate acestea n-ar fi fost de-ajuns, ultimul ei nume era Aames! Un motiv suficient pentru dezlănțuirea unui conflict.

Își încleștă maxilarele, fiindcă un nou val de foame sexuală îl invadează. O revăzu în brațele lui; resimți buzele și parfumul feminin ce-l îmbătase. Își aminti cum parcă voise să se piardă în ea - aproape că se pierduse. Fusesse punctul maxim de năuceală pe care-l atinsese și care-l șocase atât după dezmeticire.

O respinsese apoi. Și lucrul acesta o nemulțumise. Se încruntă. Fără îndoială că obișnuia să-și satisfacă instinctele oricând și oriunde. Cuta dintre sprâncene se adânci. Și-o imagină alături de un alt bărbat. Își aminti de

planul ei de a-și petrece vacanța în Caraibe. Dacă acolo s-ar întâmpla ca ea să întâlnească un bărbat care să-i stârnească acea pasiune...

Locke conduse atent pe străzile lucioase și alunecoase din cauza ploii. În doar câteva minute se aflau în fața magazinului de suveniruri DOAR PENTRU DUMNEAVOASTRĂ.

— Ți-ai parcat mașina prin apropiere, Jared? îl trezi din reverie Ashlee.

— Aa... a, da. E destul de aproape. Privi spre Amber și-și dădu seama că nu-și putea desprinde ochii de pe ea.

Amber sesiză acea privire, și în ea citi întrebarea nerostită. Ar fi vrut atât de mult să meargă cu el, încât se simțea bolnavă. Dar nu îndrăzni.

Gândul că-și pierduse controlul în brațele lui îi declanșă acea spaimă veche, virginală. Un anumit instinct feminin o avertiza că trebuie să fugă din fața bărbatului puternic și viril ce-i va cere prima ei abandonare.

— Locke, vrei să mă conduci acasă? îl rugă ea disperată. Realiză cât este de încordată și nervoasă, dar, mai ales, cât era de dezgustată de sine. Dar când tocmai începuse să reflecteze la cât de dificilă era, Jared Stone se apropie, trezind-o la realitate.

— N-am chef să conduc prin ploaie, adăugă ea mai mult pentru sine, decât pentru ceilalți.

— Mașina mea se află pe cealaltă parte a străzii, Amber, interveni Jared. La naiba, doar n-avea de gând să-l părăsească tocmai în seara asta! Toate

simțurile lui se revoltau numai la acest gând. Știa că și ea îl dorea la fel de mult precum o dorea și el? Și obraji ei se împurpurară.

— De fapt, n-am chef să merg la mine acasă, Locke, continuă Amber, pe un ton hotărât. Vreau să merg acasă la mama și la tata!

— Ți-am spus doar că eu te voi duce acolo unde dorești să mergi, Amber, repetă Jared cu vocea voalată, întinzându-se spre ea pentru a o prinde de mână.

Amber înghiți cu greutate. Rămase cu privirea pierdută la mâna de pe brațul ei. Simți furnicături sub piele. Era o mână mare, puternică și îndemânatică, cu degete lungi și subțiri, cu unghiile tăiate pătrășos și curate. Își aminti cum aceste degete o mângâiaseră și cum aceste mâini o îmbrățișaseră. Se înfioră.

„Du-te cu el” îi șoptea Amber cea trezită la viață. Dar Amber cea timidă și lipsită de experiență stăvili rățăcirile din urmă.

— Poate altă dată, Jared. Și dacă vocea i-a tremurat puțin, ea reuși să pară cât se poate de blazată.

Prezența de neclintit a lui Locke, Ashlee și Christopher o ajutaseră să rămână fermă în hotărârea ei. Jared Stone cu greu ar fi putut s-o tragă din mașină de față cu fratele, sora și nepotul așezat pe locul din față, deși el părea a se gândi tocmai la acest lucru.

— Amber! gemu el, strângându-i brațul.

Tresări. Ce-ar fi dacă ar merge cu el? Dar trebuie oare să meargă cu el? Strigătul lui

Christopher o aduse la realitate. Era nebună? Să se ducă și să se culce cu Jared Stone în seara aceasta ar fi curată nebunie! Individul își și formase o părere despre ea. Avea probabil tot atât de mult respect pentru ea, cât avea și pentru acele femei plătite cu ora! Ba mai mult, ea nu se va dăruia întâia oară unui bancher! Fusesse doar adânc implicată în probleme legate de bancă și afaceri.

Iar bărbații n-o ținuseră decât în umbră. Părăsise banca numai de doi ani și jumătate. Nu dorea să se mai întoarcă. Ușor, îndepărtă mâna lui Jared de pe brațul ei.

— Mulțumesc pentru masă, Jared. Noapte bună! adăugă cu răceală.

Jared simți imboldul de a o prinde în brațe, de a o arunca peste umeri și de a o duce în mașina lui. Înțelesese că sub masca lui de om civilizat și manierat zăcea un om al cavernelor, hotărât să-și revendice dreptul la femeia lui. Se muștră imediat însă pentru gândurile bizare ce-i trecuseră prin minte. Poate că o dorea pe Amber, dar el era destul de înțelept și putea să reziste tentației de moment. Ea nu făcea altceva decât să-l pedepsească pentru că nu știuse să profite de plăcerea pe care atât de impulsiv ea i-o oferise mai devreme. Acum se răzbuna. Pe buze îi flutura un surâs răutăcios. Îi va demonstra el că nu-l interesau neînsemnatele ei jocuri. Fără un cuvânt, trânti portiera. Și fiindcă știa că așa se cuvine, se plecă în dreptul geamului deschis, unde se afla Locke, îi întinse mâna, și cu cea mai desăvârșită politețe rosti:

— Mulțumesc pentru plimbare, Locke. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, pe tine și familia ta.

— Asemănătoare cu cea a pasagerilor de pe Titanic, căroră li se comunică de către căpitan că tocmai s-au izbit de un ghețar, nu? Îi răspunse acesta, scuturându-i mâna. Cunosc acest sentiment, zâmbi el spre soția sa.

Christopher, cu multă zarvă, se amuză și el din pricina propriilor jocuri copilărești. Jared se îndepărtă rapid. Dar îi fu imposibil să nu arunce o ultimă privire furișă spre Amber, care îl privea. Ochii lor se întâlniră și se susținură un moment destul de lung, înainte ca fiecare, cu hotărâre, să-și întoarcă capul.

Capitolul 4

Locke o conduse pe Amber către imensa vilă a familiei Aames, din apropierea orașului Aames.

— Amber, rosti Ashlee aplecându-se spre ea și prinzând-o de mână, nu fi necăjită. Îți promit că totul va fi bine.

Amber, la rândul ei, strânse mâna lui Ashlee și în spatele unui surâs ce se voia neutru, rosti:

— Necăjită? Eu?

De când Ashlee sosise în Aames, acum doi ani și jumătate, această scenă se repetase de mii de ori. Și fiindcă Amber hotărâse să ducă o viață independentă, și fiindcă în drumul ei alternau când bucuria, când durerea, Ashlee era întotdeauna acolo, alături de ea, pentru a-i reda încrederea, ori pentru a-i domoli neliniștea. Dar

mai ales pentru a o asigura că „totul va fi bine”.

O clipă, Amber rămase în fața casei, privind cum mașina lui Locke se tot îndepărta. Avea nevoie de încurajarea și asigurarea surorii ei. Fără toate acestea, ea ar mai fi locuit încă aici, în orașul Aames, împreună cu părinții și cei doi frați divorțați. Și-ar fi urmat încă făgașul impus și legat de banca Aames: o slujbă pe care o ura și care îi provoca dureri de stomac și migrene. Ar fi continuat să ducă aceeași viață lipsită de prietenie și de bucuriile inerente vârstei. S-ar fi simțit în continuare mizerabil. Ashlee apăruse la timp.

— Amber, i-a spus Ashlee direct, schimbă-ți viața! Este tot atât de otrăvită, ca și când ai trăi în apropierea unui morman de gunoi.

Primul pas fusese desprinderea de bancă. Nu fusese însă lucru ușor să comunice hotărârea ei părinților, dar mai ales, fratelui mai mare, Bryce Jr. Dintre toți, el suportase vestea cel mai rău. Totuși, nimeni din familie n-a îndrăznit să obiecteze împotriva deciziei ei, în prezența sincerei și înflăcăratei Ashlee, care se căsătorise cu Locke curând după sosirea ei în Aames.

În săptămânile în care n-a mai lucrat, când, în sfârșit, nu mai era silită să facă eforturi pentru a atinge anumite performanțe, Amber devenise interesată de magazinul pe care sora ei plănuia să-l deschidă. Ashlee era o croitoreasă înzestrată. Modelele păpușilor lucrate manual de ea erau prezentate în cataloage speciale. Și când aceasta a invitat-o să-i devină parteneră, Amber a acceptat rolul de contabil.

Fusese o mare surpriză să descopere că avea talent la desen, și la pictură. Existau, e adevărat, vagi amintiri când se bucurase de orele de desen din copilărie, dar renunțase repede la astfel de nebunii pentru a nu mai da atenție decât materiilor necesare unei bune pregătiri bancare. Ashlee îi sugerase să personalizeze cumva fiecare piesă. Întrecându-se pe sine, Amber picta orice desen, la cererea clientului, pe piesa respectivă. Și în timp ce ea, entuziasmată, se lăsa cuprinsă de bucuria ce i-o prilejuia descoperirea talentului latent, afacerile surorii ei înfloreau.

În urmă cu un an, Amber făcuse un alt pas. Se mutase în propriul ei apartament. La început fusese descurajată, fiindcă nu locuise niciodată singură și această perspectivă o neliniștea. Găsise un apartament mic în Cambridge, foarte aproape de al lui Locke și Ashlee, și plănuise să-și petreacă cea mai mare parte a timpului cu ei.

Spre uimirea ei însă, descoperi că e plăcut să ai propria casă și să locuiești singură. Se distra cu prietenii și familia, dar se bucura și de singurătate. Anul ce se scursese, fusese, de fapt, cel mai fericit, cel mai plin de satisfacții din întreaga ei viață. Devenise încrezătoare în propriile-i puteri și căpătase siguranță în tot ceea ce făcea. Nu mai era nevoie ca Ashlee s-o asigure la tot pasul că „totul va fi bine”. Se simțea în stare să înfrunte viața.

Până astăzi, 6 noiembrie, se încruntă Amber. Păși spre ușa de la intrare. Sosirea timpurie a lui Jared Stone în viața ei părea s-o tragă înapoi. Iat-o

aici, căutând adăpost în casa părinților și având nevoie de asigurarea surorii ei că „totul va fi bine”.

— Părinții dumneavoastră sunt în oraș astă-seară, îi spuse doamna Champion, menajera casei, ce o întâmpină la ușă. Nu se așteptau să veniți.

— Nu. Am venit pe neașteptate.

După schimbul de amabilități, Amber urcă spre dormitorul ei. Se opri însă pe palierul de sus și privi îndelung peisajul mare de pe perete. Se înfioră. Își aminti că, ori de câte ori Ashlee se uita la acest tablou, de fiecare dată imaginea îi apărea diferită. Odată văzuse o fotografie color a lui Amber însoțită de un bărbat și trei copii. Spunea că aceea era o imagine a ei din viitor.

— Soțul tău, doi băieți și o fată, rostise Ashlee către Amber, foarte calmă. Amber, emoționată, ceruse amănunte despre viitoarea ei familie.

Dar Ashlee refuzase, mai ales când Amber îi ceruse să-i spună ceva mai mult despre viitorul ei soț.

— Cred că ar fi mai bine să aștepti să-l întâlnești. Îți pot spune însă că arată foarte bine, adăugase ea vioaie. Veți fi fericiți. Cei doi băieți vor fi blonzi, cu ochi căprui. Vor semăna foarte mult cu Christopher. Oh, dar fetița, ea va fi frumoasă! Va avea părul negru și cei mai minunați ochi albaștri pe care mi-a fost dat să-i văd vreodată. O va chema Felicity.

Amber continuă să privească peisajul, zâmbind. Felicity! Îi spusese atunci lui Ashlee foarte hotărâtă că nu își va numi niciodată vreun copil cu

un nume atât de ciudat, cum ar fi Felicity. Ashlee zâmbise și, nepăsătoare, adăugase:

— Desigur. Se putea înșela. S-ar putea să ai un băiat sau opt băieți, ori cinci fete gemene. Mi se mai întâmplă să mai și greșesc. Nu pretind că tot ceea ce spun se poate îndeplini sută la sută.

Totuși, Amber dorea atât de mult ca previziunea să se realizeze. Ar fi vrut să se căsătorească cu un bărbat bine și să fie fericită, să aibă doi băieți isteți și o fată frumoasă, dar pe care n-o va numi Felicity.

Îi venea ușor să-și petreacă noaptea aici, ocazional. Camera era neschimbată. Mai avea haine prin dulapuri, iar în baie se găsea tot ceea ce-i trebuia.

Își făcu un duș, se schimbă și își puse papucii. Deschise o carte și începu să citească. La ușă se auzi un ciocănit.

— Amber, sunt eu, Bryce, pot să intru?

Amber își înăbuși un geamăt. Și „plictisitor” era un calificativ prea blând pentru el, Bryce Aames, junior. Știa că oricum va intra, așa că rosti:

— Intră, Bryce.

— Ai picat foarte bine. Tocmai voiam să te invit la mine la masă, pentru a vorbi, îi spuse Bryce de cum intră în cameră. Îmi pare bine că te găsesc aici.

— Și eu mă bucur, zâmbi ea.

Și Bryce începu să măsoare camera în lung și-l lat, așa cum obișnuia să facă ori de câte ori se gândea la ceva important.

— Ei, despre ce-i vorba, Bryce?

— Ai auzit că, în curând, orașul Hamilton, prin poziția sa, va deveni un centru modern de afaceri? Cred că știi că acolo nu există decât o singură bancă, adică Hamilton. Este de așteptat ca, în noile condiții, cei de la banca Hamilton să obțină partea leului în ceea ce privește noile afaceri. Și așa mai putea adăuga că astfel se poate ajunge la profituri nemaipomenite.

Bryce începuse s-o plictisească. Ea părăsise banca și orice urmă de interes în legătură cu afacerile ei. Bryce era în stare să vorbească despre ceea ce-l preocupa ore în șir. Amber își stăpâni cu greu un căscat; îl întrerupse.

— Nu am auzit nimic despre acest subiect, Bryce, îi spuse ea pe un ton politicoș.

— Banca Hamilton deține sucursale și în orașele mici din preajma orașului Hamilton. Succesul său se datorează însă, în cea mai mare parte, președintelui ei executiv, un tânăr foarte capabil, receptiv la nou și cu multă imaginație. Și după cum stau lucrurile acum, așa putea adevăra că noile afaceri îl ispitesc.

— Deci, preluarea băncii Hamilton te atrage, își continuă ea firul gândurilor, devenind, în ciuda ei, interesată. Și când ți-ai propus să faci prima mișcare în vederea acestui scop?

— Îndată ce condițiile vor fi prielnice. Din nefericire, nu atât de curând precum așa dori. Am aflat din surse foarte serioase că președintele băncii Hamilton, un bătrân nebun, nu vrea ca banca să-și piardă independența. Gândul că ea ar putea fi preluată de cei de la banca Aames

aproape că-l înnebunește. Vrei să cunoști motivele? o întrebă Bryce, a cărui privire se înăspri.

— Ei?

— El pretinde că Bryce Aames senior și fiii săi sunt de un libertinism exagerat, impulsivi și imprudenți.

— Cum? Tata? izbucni Amber în râs. Liberali? În comparație cu cine? Cu regina Victoria? Iar cât privește impulsivitatea și imprudența, ei bine, niciodată nici tata, nici tu și nici Alec n-ați reacționat vreodată impulsiv sau imprudent.

— Ți-am spus doar că bătrânul e nebun. El vrea ca banca Hamilton să funcționeze exact ca pe vremea de dinaintea celui de-al doilea război mondial. Se opune violent modernizării băncii, se opune chiar modernizării operațiilor de plată. Ne consideră pe noi, familia Aames, drept niște parveniți și escroci, fiindcă familia noastră s-a apucat de afaceri cu cincizeci de ani după familia Hamilton.

Amber chicoti. Se potrivea ca nuca în perete.

— Dar, din fericire pentru banca Hamilton, președintele executiv se întâmplă să fie chiar nepotul lunaticului domn. El a reușit să înlăture cumva răul făcut de bătrân, adeptul unor practici învechite. Parcă ți-am mai spus că acest președinte executiv este extrem de capabil. Cu siguranță că nu poate fi mulțumit de situația de față. Iar tu m-ai putea ajuta cumva.

— Eu?! Dar eu am părăsit banca, am renunțat și...

— Nu-ți cer să te întorci la bancă, deși mă tot întreb de ce o tânără deșteaptă, care și-a luat licența la Radcliffe, a putut să renunțe la o carieră ce-i promitea atât de mult doar ca să picteze nume pe...

— Bryce!

— Bine, voi trece peste asta, continuă el oftând ca un martir. Totuși, tu ai rămas o Aames, chiar dacă ai părăsit banca.

Amber îl privi lung.

— Unde vrei, de fapt, s-ajungi?

— Amber, am un plan grozav. Încruntarea de până acum se transformase într-un zâmbet ce trăda nerăbdarea de a-i dezvălui rezolvarea la care se gândise. Am un plan, prin a cărui îndeplinire sper să putem îndepărta orice obstacol ce s-ar putea ivi în preluarea băncii Hamilton. Ți-am spus, oare, că președintele băncii nu-i căsătorit?

— A, nu, te rog să nu mai continui, Bryce! îi spuse ea, țâșnind în picioare.

— Are treizeci și șase de ani, arată bine, are succes.

— Nu vreau s-aud! N-am auzit, de fapt, nici măcar un singur cuvânt din tot ce-ai spus până acum.

— Iar în ceea ce privește partea materială, să știi că este independent.

— Nu vreau să mă căsătoresc pentru bani, Bryce! Toți cei din familia Aames sunt independenți din punct de vedere material, ai uitat?

— Eu n-am vrut să spun decât că este foarte bogat și că nu poate fi acuzat că vânează avere. Sursele noastre au aflat că venitul lui personal depășește cu mult propriul tău venit, Amber.

— Foarte bine. Sper să se căsătorească cu cineva care are nevoie de bani lui și să trăiască fericiți până la sfârșitul vieții.

— Dar eu nu ți-am cerut să te întâlnești cu unchiul lui. Îți fac chiar o favoare. Jared Hamilton Stone este exact tipul de bărbat cu care ar trebui să te întâlnești.

Amber înmărmuri.

— Jared Hamilton Stone, repetă ea cu atenție. Jared Stone!

— Membrii familiei Stone au folosit întotdeauna numele Hamilton. Toți bărbații Stone, încă din secolul XVIII, s-au numit așa pentru a-și aminti că orașul cu același nume și banca Hamilton au fost fondate de predecesorii lor. Dar eu cred că asta nu-i decât o dovadă de snobism.

Amber nu-i confirmă însă părerea. Jared omisese să se prezinte și cu numele de Hamilton. Oare tocmai pentru că el n-a vrut ca ea să facă vreo legătură între el, oraș și bancă?

Bryce interpretează favorabil tăcerea ei și continuă să-și expună planul:

— Ei, și cum îți spuneam, Jared Stone nu poate fi mulțumit de modul în care unchiul său țacănit sabotează dezvoltarea băncii. El este ambițios. Este exact omul care ne trebuie la banca Aames. Însă, vezi tu, abordarea lui directă, ca președinte executiv și ca urmaș al marelui președinte, de

către mine, tata sau Alec, n-ar fi potrivită. Și aici, numai tu ne poți ajuta, Amber. Încearcă să iei cumva legătura cu Stone, sună-l fără să afle unchiul lui nebun și, subtil, sugerează-i că în vârful ierarhiei există un loc pentru el la banca Aames, dacă va lucra cu noi și nu împotriva noastră. Spune-ne apoi ceea ce este de folos mie sau tatii.

— Cu alte cuvinte îmi ceri să-l spionez, se înfurie Amber. Vrei ca eu să conspir cu el împotriva propriului său sânge și a propriei lui cărnii, împotriva unui bătrân care mai are și neșansa să fie nebun? Și care mai are și un nepot abil?!

— Da, draga mea, vrei s-o faci? Îi zâmbi larg Bryce.

Ar fi putut să-l dea afară din cameră sau să-l strângă de gât. Dar nu era atât de supărată pe Bryce, cât era pe Jared Stone. Pe Jared Hamilton Stone. Era într-adevăr un oportunist șiret. Se gândise, de fapt, la același plan. Ba, mai mult, îl întrecuse chiar pe Bryce, deoarece concepusese acest plan înaintea lui.

Acum totul îi era clar. Acum pricepuse pentru ce venise Jared la magazin. Înțelegea dezinteresul lui pentru marfa expusă acolo. El nu venise să cumpere, ci să-și asigure un loc în ierarhia băncii Aames. Și pentru că era necuviincios să conspire cu colectivul executiv Aames împotriva nefericitului său unchi, oare nu era mai bine să-și ducă la îndeplinire planurile prin asocierea cu fiica familiei Aames?

Amintindu-și de propria imagine pe bancheta

din spate a mașinii cu Jared scrutând-o îndeaproape, simți cum îi ard obraji. Ei bine, reușise. Fără îndoială că acum se felicita pentru ceea ce obținuse.

— Văd că te gândești și tu la planul meu, spuse Bryce fericit. Acum nu ne mai rămâne decât să punem la cale o întâlnire între voi doi.

— Probabil că într-un mod în care totul să nu pară decât o întâmplare, îi sugeră ea zâmbind răutăcios. Dar Bryce nu observă.

— Excelentă ideea ta! Amândoi puteți pretinde că nu știți unul de celălalt.

Dar o ușoară ciocănitură la ușa îi întrerupse.

— Amber, anunță doamna Champion la telefon. Te caută un anume domn Stone, Jared Stone.

— Doamne, dar este nemaipomenit! Ceea ce se întâmplă acum mă convinge că toate previziunile acelea în care crede sora ta ar putea fi adevărate.

— N-ai vrea să mă lași singură, Bryce? îl rugă Amber cu o mască binevoitoare. Doamnă Champion, cred că voi vorbi cu Jared Hamilton de aici, din camera mea.

Bryce părăsi camera. Amber ridică receptorul.

— Bună, Jared. Își stăpâni impulsul de a rosti și Hamilton. Își înfrână chiar și dorința de a-i trânti receptorul în așa fel încât zgomotul să-i producă cea mai neplăcută senzație auditivă. Știi, tocmai mă gândeam la tine.

— Da? După felul în care ți-am întors spatele îmi pot imagina că gândurile tale nu puteau fi decât amabile.

— Sper că nu vrei să ți le descriu.

— Amber, eu te-am sunat pentru a-mi cere scuze. Și, după ce respiră adânc, continuă: Știi, eu de fapt nu prea mă pricep să-mi cer scuze, fiindcă foarte rar fac ceva pentru care să fiu nevoit să mă scuz.

O tăcere de gheață îl întâmpină la celălalt capăt al firului.

— A fost o glumă, Amber. Nu râzi?

— Daaa? Ha! Ești mulțumit?

Desluși zâmbetul din vocea lui, dar se strădui să rămână indiferentă. Am intrat într-un bucluc mai mare decât mi-am propus, își spuse ea. O, da, Jared Hamilton Stone, sigur că da, mai spuse ea și un zâmbet diabolic îi apărură în colțul gurii. Deci, el hotărâse să-și continue planul, folosindu-se în continuare de ea, nu?

— Amber, n-ai vrea să cinăm sâmbătă împreună? Am putea merge la Boston sau oriunde dorești, îi spuse el pe nerăsuflăte.

Oriunde doresc? repetă Amber în gând, ca un ecou. I-ar putea spune chiar acum că totul s-a terminat; că nu dorea să fie implicată în intrigi legate de bancă. Se gândi că ar putea să-l învingă prin propriul lui joc; ar putea să-l facă să se căiască, să regrete amarnic ziua în care plănuise să se folosească de ea în atingerea scopurilor lui.

— De ce n-am lua masa în apartamentul meu, Jared? îl întreabă ea cu o voce care se dorea mai curând seducătoare decât criminală, deși starea ei de spirit o îndemna mai mult la crimă decât la seducție. Dar el nu trebuia să știe acest lucru.

— În apartamentul tău? îngăimă surprins Jared.

Imaginea de catifea a ochilor ei căprui, privindu-l și zâmbindu-i, gura ei sărutată de buzele lui, durerea ce-i răvășea atunci întregul trup și dorința îl copleși din nou. Nu mai erau decât două zile până sâmbătă. În apartamentul ei...

— Ar fi minunat, Amber! Să aduc și vinul? întrebă el încordat.

— Da, Jared. Și te mai rog să-ți pui ceva comod pe tine!

— Promit! zâmbi el.

Îi explică apoi cum să ajungă la ea, încercând totodată să-i stârnească nerăbdarea. Își imaginează cât trebuie să fie el de emoționat. Fără îndoială că, acum, el își alegea mobilierul pentru biroul ce-l va stăpâni la banca Aames.

— Pe sâmbătă, Jared, îi șopti ea aprig. Apoi închise.

Când urcă spre cel de-al treilea palier, unde se găsea dormitorul nepoatei sale, Sharon, în vârstă de cincisprezece ani, din ochi îi scăpărau scânteii. Sharon și fratele ei, Brian, în vârstă de doisprezece ani, erau copiii lui Bryce. Locuiau în casa familiei Aames de aproximativ cinci ani, de când părinții lor divorțaseră. Amber ciocăni la ușa lui Sharon.

— Eu sunt, Sharon, mătușa Amber. Pot să intru? Sharon izbi ușa de perete.

— O, mătușă Amber. N-am știut că ești aici! o întâmpină ea cu căștile pe urechi și Walkman-ul în mână. Vineri seară am o întâlnire. Aș putea împrumuta bluza ta numai ape de roz și negru împreună cu bridele pentru pantaloni? întrebă ea

fără să-și îndepărteze căștile de pe urechi.

— Da, Sharon. Mâine le vei avea. Sharon, ți-ar plăcea să dai o petrecere sâmbătă seara în apartamentul meu?

Ochii lui Sharon se măriră. Își smulse căștile de la urechi.

— Vorbești serios?

— Da, îi zâmbi Amber. Crezi că prietenul tău, Jimmy, poate să vină? Dacă nu mă înșel are o chitară electrică și o stație de amplificare, nu?

— Da, chiar așa. El și prietenii lui vor forma un grup. Au cel mai grozav baterist.

— Tobe? zâmbi Amber malițios. Iată sarea și piperul. Sper din toată inima ca grupul să poată veni.

— Sunt convinsă că le va face plăcere să vină, o asigură Sharon îmbrățișând-o. Îi voi invita chiar acum. Cam câți pot să invit?

— Invită pe cine dorești, Sharon.

— Oh, mulțumesc, mătușă Amber!

Amber zâmbi. Nu va fi Jared Hamilton surprins când planul lui de a petrece o seară intimă va fi zădărnicit de o bandă gălăgioasă de adolescenți? Și nu va fi această seară desăvârșită cu ajutorul tobelor și a stației de amplificare?

— Sharon, plăcerea-i de partea mea, crede-mă!

Pentru Jared Hamilton Stone nu era nevoie de o programare pentru a intra la președintele băncii Hamilton. Salutându-l pe secretarul unchiului său, intră în biroul spațios al lui Phillip Hamilton Stone, din clădirea băncii Hamilton.

— Jared! îl întâmpină unchiul său, dând la o parte hârtiile din fața lui. Se ridică și-i întinse mâna.

La cei șaptezeci de ani, era încă în formă.

Înalt, cu o suviță bogată de păr argintiu. Ochii de un albastru întunecat erau încă ageri și vioi. În tinerețe, arătase exact ca Jared Hamilton Stone, care stătea acum în fața lui.

Privindu-l pe bătrân, Jared ghici că, peste treizeci și cinci de ani, probabil, că și el va arăta la fel, ceea ce nu era rău deloc, cu condiția ca asemănarea să nu fie decât din punct de vedere fizic. El nu dorea să devină ce devenise unchiul său, un om înrăit și singur, obsedat de banca Hamilton.

— Tocmai voiam să te caut azi, Jared, îi spuse Phillip, așezându-se și făcându-i semn lui Jared să facă același lucru.

— Speck a descoperit ceva ce ne-ar putea fi de ajutor.

— Bănuiesc că e vorba tot de familia Aames, îi zise Jared fără să-și ascundă antipatia. În ultima vreme se pare că nu te mai preocupă decât acest subiect. Acesta-i, de fapt, motivul pentru care mă aflu aici. Să știi că am întâlnit-o pe Amber Aames, unchiule Phillip. Și refuz să mă asociez cu ea doar de dragul băncii Hamilton.

Altele erau însă motivele care l-ar fi apropiat de Amber Aames. Toată noaptea se zvârcolise în pat tot gândindu-se la ele.

— Nu doresc să discut cu ea despre banca Hamilton, ori despre banca Aames, ori despre

oricare altă bancă. Niciodată!

— Ești un idiot! Scuza ta este prea săracă pentru un Hamilton și pentru un Stone. Te-am tratat întotdeauna ca pe propriu meu copil. Și iată, acum, recunoștința ta.

Jared tăcu. Știa că unchiul Phillip îl crescuse ca pe propriul fiu, cu aceeași lipsă de afecțiune și înțelegere, cu aceleași amenințări și cu aceeași franchețe.

— Vrei să-ți cedezi dreptul unor pirați hrăpăreți, ce nu-și fac probleme de conștiință pentru a înhăța o bancă. Tu... Nu mai am nevoie de ajutorul tău. Cunosc o zicală ce m-a călăuzit de-a lungul anilor și în care cred: „Să nu trimiți niciodată un idiot să facă treaba unui OM”.

— Trebuie să plec. La unsprezece am o întâlnire, îi spuse Jared, ridicându-se.

— Știu că Bryce Aames se teme pentru fica sa, adăugă Phillip, când Jared ajunsese în pragul ușii. Nu se știe că fata a fost adoptată.

— Amber Aames știe acest lucru! îi răspunse Jared tăios, cu mâna pe mânerul ușii. Nu poți folosi acest lucru drept o amenințare.

— Vei rămâne surprins, băiete, când vei afla ce intenționez să fac cu această informație, adăugă Phillip pe un ton neplăcut și amenințător.

— Ce ai de gând? îl întrebă Jared întorcându-se.

— Chiar crezi că-ți voi spune? Bănuiesc că vrei să te aliezi cu cei de la banca Aames și să ocupi un post în ierarhia lor.

Jared fu convins că, de fapt, unchiul său nu deținea nicio informație compromițătoare. Și nici

nu luă în seamă insinuarea lui.

— La revedere, unchiule. Ne vedem mâine, când se întrunește consiliul.

— Ieși afară din biroul meu, Jared. Nu am nevoie de tine! N-am nevoie de nimeni! Îl concedie mânios Phillip Hamilton.

Jared părăsi biroul. Cuvintele bătrânului însă îi stăruiau în minte. Fusesse o vreme când împărtășise sentimentele unchiului său, atunci când simțise și el că, într-adevăr, nu avea nevoie de absolut nimeni. Pe atunci nu-l obseda decât munca. N-avea timp pentru nimeni și nimic. Toate relațiile lui nu erau decât întâmplătoare și de scurtă durată.

Începuse să obosească însă. Ultimii doi ani îl amăgiseră. Muncea din ce în ce mai mult pentru a umple golul din viața sa. Când unchiul său devenise obsedat de ideea că banca Aames ar putea înghiți banca lor, nemulțumirea lui se amplificase. Erau dimineți când de-abia dacă suporta să intre în bancă. Atunci, bucuros, ar fi renunțat la tot. Ar fi cedat chiar și în favoarea băncii Aames ori în favoarea oricui altcineva, ce și-ar fi manifestat vreun interes în legătură cu aceasta.

Gândul la banca Aames i-o aduse în minte pe Amber. Nu se muștra pentru faptul că-i ascunsese unchiului Phillip că o va reîntâlni.

Dorința lui n-avea nicio legătură cu banca și cu ceea ce-i ceruse unchiul său. Se simțea atras de ea. Amber răscolise în el sentimente pe care el nu le mai încercase. Alături de ea nu se mai simțise

atât de singur și de nemulțumit. Nu știa unde-l va duce acest sentiment, dar era convins că nimeni și nimic nu-l vor putea opri, până nu va găsi singur răspunsul.

Capitolul 5

În fața oglinzii imense, prinsă în spatele ușii de la șifonier, Amber se examina atentă. Zărind vampa ce se reflecta acolo, izbucni în râs. Oare cine să fie obrăznicătura asta blondă, cu ochi căprui, îmbrăcată în rochie de catifea neagră, fără bretele și ornamentată toată cu buline mari și albe, peste care pusese o bluză care-i ajungea până la șold și care se încheia cu o fundă enormă. Își pusese mărgelile și cercei de onix. Pantofii din piele, decupați la vârf și curelușele ce-i înconjurau gleznele, îi puneau în evidență piciorul lung, bine făcut.

Făcu o piruetă și-și privi sora, ce se afla pe marginea patului și se juca cu Christopher, înălțându-l și coborându-l.

— Cum arăt, Ash?

— Oribil, mârâi Ashlee. Jared va fi șocat. Îi vei tăia elanul din primul moment.

— Sper că mi-am pus destul fard pentru a putea intra pe scenă, continuă Amber, clipind din ochi. Ah, de-aș fi avut părul mai lung! Își ridică o şuviță blondă, din părul bogat, deasupra cefei. Ce zici, n-aș arăta mai sexy așa?

— Doar părul a rămas neschimbat la înfățișarea ta. Altfel, zău, ai arăta ca o vrăjitoare total

imorală! Oh, și neînchipuit de sexy! Ca o călugăriță travestită în vampă.

Ashlee se ridică și se apropie de ea. O îmbrățișă și continuă:

— Oricum ai fii, tu tot sora mea dulce și dragă vei rămâne, Amber. Chiar și acum, cu înfățișarea aceasta atât de diferită. Cred c-ar fi mai bine să plecăm, adăugă ea, luându-l pe Christopher în brațe. Victima ta, adică iubitul tău, vreau să spun, trebuie să sosească din moment în moment.

Cincisprezece minute mai târziu, sună soneria. Amber respiră adânc și se îndreptă încet spre ușă. Rochia îi era atât de strâmtă și tocurile atât de înalte, încât de-abia putea păși.

— Bună, Jared! îl întâmpină ea. Tresări. Părea mai înalt și mai puternic. Chiar și părul îi era mai închis la culoare. Doar ochii vii, scrutători, și gura aspră și senzuală erau aceleași. Era îmbrăcat în pantaloni de lână de culoare cafenie, o cămașă dungată și un sweater bleu-gri. Era grozav de atrăgător.

Amber simți un nod în gât. Se gândi că poate ideea ei de a-l invita acasă nu fusese atât de bună...

— Bună, Amber! o salută și el, scormonindu-i adâncurile-i cafenii. Gâtul i se uscă. Îi mângâie cu privirea buzele-i atrăgătoare și curba lină și zveltă a gâtului. Apoi linia armonioasă a sânilor.

— N-am mai văzut o asemenea rochie, bâigui el.

Amber constată efectul, iar încrederea în puterea ei de a-l seduce crescuse.

— Intenționez să o îmbrac în vacanță, îi răspunse

ea vioaie. Seara aceasta însă este deosebită și am pus-o special pentru tine! Hai, intră. Îl prinse de mână și-l trase înăuntru. Hai, dragul meu! mai adăugă ea după o pauză.

— Acestea-s pentru tine! îi întinse el un buchețel, alcătuit din trandafiri și margarete, și o cutie de bomboane.

— Flori și bomboane! se entuziasmă Amber. Ce drăguț din partea ta. Uită în acea clipă că acest mod tradițional de curtoazie era tipic pentru un bancher plictisitor și rigid. Dar își aminti imediat. A! Banca! Se înfurie. Oare chiar atât de naivă o credea, încât s-o păcălească cu un astfel de truc? Încă nu-ți muta biroul în clădirea băncii Aames, domnule, îl apostrofă ea în gând.

— Să pun mai întâi florile în apă. Simte-te ca acasă, Jared, iubitule, îi zâmbi ea.

Jared se așeză pe canapeaua de un bleu-strălucitor. Întinse mâna spre fotografiile înrămate de pe măsuta de cafea, toată numai geam și bronz.

— Familia ta? rupse el tăcerea, uitându-se la grupul zâmbitor din cadru. Te-am cunoscut pe tine, pe Ashlee, Locke și Christopher... Cine sunt ceilalți?

Amber se întoarse cu spatele pentru ca el să nu-i poată vedea râsul batjocoritor. Era evident că nu-l interesa decât banca. Nerăbdarea de a-l cunoaște pe tatăl și pe frații ei, chiar și prin intermediul fotografiei, o dezgustă.

— Bănuiesc că domnul cu părul argintiu este tatăl tău.

— Da, chiar el! Președintele băncii Aames.

Amber realizează însă imediat că nu era o bună actriță. Răspunsul ce voia să pară cât mai natural, fusese rostit cu întârziere. Se așează alături de el.

— Cea de lângă tatăl meu este mama. Acesta-i fratele meu, Bryce Junior Aames, președintele băncii. Celălalt este Alec, vicepreședintele executiv. Iar cei doi copii sunt fiul și fiica lui Bryce.

Jared continua să privească grupul. Cu părul lor blond, Amber, Ashlee și Christopher făceau nota discordantă cu bruneții Aames. Puștiul cel puțin avea jumătate din sângele lor. Amber și Ashlee, nu. Se întrebă cum e să știi de unde te tragi. El măcar știa că se trăgea dintr-o veche ramură a familiei Hamilton Stone, că pe tatăl său îl chema William, iar pe mama sa, Felicity.

— S-ar părea că ai de gând să memorezi fotografia. Bine, atunci am să te examinez să văd ce ai reținut. Cine-i acesta? arată ea spre Bryce Junior. Și care este poziția lui în cadrul băncii Aames.

Ar fi vrut să-i spună că, de fapt, el se întreba cine era ea și că ea și sora ei păreau doi fluturi exotici printre gravii și sumbrii membri ai familiei Aames. Trebuia totuși să spună ceva. Ea îl tot privea, iar el nu putea să descifreze lucirea ciudată a ochilor ei.

— Cum îi vine fratelui tău, Alec... devie el de la subiect, fiindcă îi era mult mai ușor să vorbească despre bancă... a... vreau să spun... munca la bancă alături de fratele său, ca președinte... Nu simte că șansele lui de a se ridica îi sunt închise?

Amber se blocă într-o tăcere de ură. Era convinsă că el nu încerca decât să afle ce șanse de promovare ar avea el în cadrul ierarhiei băncii Aames. Dumnezeule! Merita farsa ce i-o pregătise. Chiar mai mult!

— Fratele meu, Bryce, întotdeauna a afirmat că există un loc liber în vârful ierarhiei băncii Aames pentru un om sânguincios și bun executant, receptiv la nou. Dacă dorești însă amănunte, poți să-l întrebi direct, insinuă ea. Se ridică.

— Să ascultăm puțină muzică până pregătesc masa. Împrumutase muzica de la Ashlee. Niște piese clasice, foarte ritmate. Își aminti că atunci când le ascultase pentru prima oară, Bryce Junior o calificase îngrozitoare. Fusesse unul dintre puținele momente când fusesse de acord cu el. În seara aceasta însă sunetele discordante erau exact ceea ce-și propusese pentru atmosfera serii. Așeză farfurioarele de carton pe masă. Bubuituri îngrozitoare cutremurară pereții. Mai împrumutase și două pahare mari de plastic de la Christopher, ambele decorate cu personaje din diferite desene animate, intens colorate. Așeză pâinea, sticla de ketchup, pachetul de salam de Bologna și borcanul cu murături.

— Masa este gata.

Jared privi uimit spre masă, apoi la ea. Amber se așeză. Își turnă ketchup-ul pe o felie de pâine, peste care așeză o bucată de salam. Adăugă apoi o altă felie de pâine. Deși nu suporta o astfel de hrană, expresia dezaprobatoare de pe chipul lui o încuraja s-o considere valoroasă.

— Hai, îndrăznește! E o rețetă culinară foarte veche de-a familiei, adăugă ea, cerându-le iertare alor ei, în gând, pentru ceea ce spusese. Cu furculița de plastic luă un castravete murat. Ce bine c-ai adus bomboane! Le vom mânca ca desert, pe lângă Marshmallows pe care le vom rumeni la cuptorul electric.

— Mai e și sticla de vin! Jared așează sticla de Chateau-Lafite-Rothschild pe masă. Amber recunoscuse eticheta. Era un vin de calitate, superioară, ce se vindea cu două sute de dolari sticla. Refuză însă să fie impresionată.

— Un Strawberry Ripple ar fi fost și mai bun, dar merge și acesta, fiindcă-i roșu. La carne va fi nemaipomenit! și-și suprimă chicotitul când observă cuta dintre sprâncenele lui. De ce nu torni în pahare?

Jared privi paharele.

— Amber, niciodată n-am băut Lafite din pahar de plastic, împodobit cu tot felul de desene. Nu putea gusta gluma asta.

— Jared, dar tu de-abia ai început să trăiești - încercă ea să-l îmbuneze. Ți-am pregătit și alte surprize... iubitele, îi zâmbi ea provocator.

— Amber, ce joc este acesta?

— Joc? De ce crezi asta? Doar te-am invitat la cină... eu...

— Dacă este cumva jocul pe care... O izbucnire violentă de ură pusese stăpânire pe el. N-o înțelegea. Îl intriga, dar îl și amuza, îl fascina, dar îl și înfuria. Îi venea greu să accepte toate acestea. Voia ca prin ea și cu ea, să deschidă o pagină nouă

în cartea vieții lui. Îi adusese bomboane și flori pentru a-i arăta respectul și intențiile lui bune. Ea, în schimb, îl întâmpinase ca o femeie de stradă. Se mai și aștepta ca el să mănânce salam și ketchup! Să bea Lafite din pahar de plastic!

— Te-ai întristat? Supărat? Nu-ți merg treburile așa cum a plănit? Se ridică. Înconjură masa și se opri în fața lui. Își puse mâinile pe pieptul lui.

— Știi absolut totul despre bancheri și planurile lor atât de precise și metodice. Voi nu puteți să vă abateți nicicum de la normele pe care vi le-ați impus.

Jared îi prinse mâinile. I le apăsă pe pieptul lui.

— Tu însă ai deviat prea mult de la normal! Uită-te la tine! Și-o examinează din cap până în picioare. Cu respirația oprită, continuă: Fiica unui bancher îmbrăcată ca... Dar sânii de sub decolteul adânc îl ademeneau, parfumul îl amețea, tremura de dorință. Încercă să reia ceea ce începuse. Fiica unui bancher, îmbrăcată ca o...

— Ca o ce?

Și ea era tulburată de apropierea lui. Își aminti cum se simțise în brațele lui și un iureș senzual puse stăpânire pe ea. Sub palme simți bătaile inimii lui și înțelese că și propriul ei puls galopa.

Îl privi. Mult timp se oglindi în adâncurile albastre. Cât de minunați îi erau ochii! Pământul se învârtea cu ea. Și gura-i era atât de frumoasă! Încet și inconștient, îi mângâie buzele.

— Jared! șopti ea, uitând complet despre bancă, scheme și contrascheme.

— Despre ce vorbeam? murmură el, sărutând-o.

— Cine mai știe? Și cui îi mai pasă?

— Propriilor mele sentimente.

Și fiindcă ochii lui exprimau atât umor, cât și pasiune, Amber simți că-l dorește din ce în ce mai mult. Se lipi de el, răspunzând atât la sărutările lui, cât mai ales propriilor ei chemări. Păreau mistuiți de un foc devastator. Când buzele lui îi atinseră curba delicată a gâtului, Amber își pierdu luciditatea. Sărutările coborâra pe curba pieptului și pe umerii goi. Amber începu să tremure.

— Ți-e pielea precum mătasea! murmură el cu aceeași voce voalată când, pe bancheta din spatele mașinii lui Locke, îi trezise senzualitatea. Înțelese cât de mult o dorea și el și se lăsă în voia lui.

— Mă scoți din minți, Amber!

Ea, copleșită de dorință, îi închise gura cu sărutări. Devenise pasionată, sălbatică și conștientă de puterea ei de a trezi dorința și chiar de a fi în stare de a satisface un bărbat. Constatarea o ului. Nu mai încercase această experiență. Se simțea legată de Jared Stone și înțelese că n-ar fi cunoscut toate aceste emoții fără el. Degetele i se furișară pe sub svater. Se simți frustrată de cămașa ce-o împiedica să-i atingă pielea. Cu stângăcie, reuși să-i deschidă doi nasturi, pe unde-și strecura palma. Îi mângâie pieptul fierbinte și aspru.

Jared gemu. O luă în brațe și, fără să-și dezlipească gura de a ei, o duse pe canapea. Între perne, Amber simți cum el îi descheie fermoarul până-n talie. Singurul răspuns pe care i-l putu da, fu doar tremurul trupului. Deschise ochii. Jared o

privea.

Amber realiză cât era de expusă și de vulnerabilă. Cât de ușor ar fi putut s-o rănească. Un cuvânt sau o privire. Dar el nu știa aceasta. Dimpotrivă, o credea sălbatică și oricând disponibilă. Ochii li se întâlneau.

— Ești frumoasă! șopti el cu dragoste, trecându-și degetele lungi peste sânii încă acoperiți de rochie. Atât de moale! Atât de perfectă! murmură el. Mângâierile se întetiră. Sfârcurile i se încordară, sânii îi tremurau dureros.

— Frumos! continuă el s-o mângâie, urmărindu-i reacțiile. Mă întreb ce culoare au sânii tăi. Trebuie să fie de culoare roz, feminini și delicați, mai roști el. Îi sărută. Atât de încordați!

Amber își auzi propriul geamăt. Întregu-i trup vibra de o nouă plăcere. Cu o mână, Jared îi dezmiarda un sân, iar cu gura pe celălalt. Gândurile i se răsuceau haotic, pe măsură ce plăcerea și tensiunea erotică se amplificau. Pierdută și vrăjită de mângâierile lui îi strigă numele.

— Da, iubito, știu! rosti el cu respirația întretăiată ca și a ei. Îți voi da ceea ce dorești, ceea ce dorim amândoi! Trebuie însă s-o luăm mai încet. Avem o noapte întreagă la dispoziție.

Jared înțelese în acest moment cât de mult își dorea să aibă doar femeia lui, căreia să-i poată oferi adevărata fascinație a extazului, astfel încât orice urmă sau gând legate de alte iubiri să se șteargă, să fie înlocuite doar de el. Îi mângâie talia. Mâinile îi alunecară apoi pe șolduri. Le

cuprinse, încet, intrigate, coborâra spre coapsele acoperite de mătasea ciorapului. Când degetele-i pătrunseră între coapse, Amber gemu și se lipi de el. Îl dorea, îl dorea cu disperare și durere.

Ce se întâmpla oare cu ea? Voise doar să flirteze cu el, să-l atragă și să-l necăjească, să nu fie decât aluzivă. Acesta-i fusese planul. Și să stea cât mai departe de mângâierile lui. Căzuse în propria-i capcană. Și acum nu voia să mai scape.

— Să mergem în dormitor, iubito, murmură el, sărutând-o pe gât. Amber nu-i putu răspunde. Acel „da” pe care urma să-l rostească, fu înghițit de o bătaie puternică, atât de puternică, încât părea să dărâme clădirea. În același timp sună și soneria.

În hol se auziră râsete tinerești.

— Am sosit, mătușă Amber.

Amber gemu. Ceasul de pe măsută arăta ora opt. Sharon și prietenii ei veniseră tocmai la timp pentru petrecere.

Jared se ridică și-și îndreptă hainele. Ochii îi scânteiau.

— Ce se întâmplă, Amber?

Ea sări repede de pe canapea și încercă să-și încheie fermoarul. Degetele n-o ascultau. Tremurau.

Bubuiturile și soneria de afară se suprapuneau peste bătăile inimii ei. Nu prevăzuse această scenă.

— Aranjează-ți părul! Voi răspunde eu! îi porunci el supărat.

Amber alergă spre baie. În oglindă de-abia dacă se mai recunoscuse. Avea buzele mușcate, obraji

îmbujorați, iar părul îi era răvășit. Ce bine că nu le deschisese ea.

— Mătușa mea, Amber! o prezentă Sharon, când, cu ținuta în ordine, Amber păși în sufragerie. Arăți superb! continuă Sharon. Am să te rog să-mi împrumuți și mie rochia într-o zi.

Erau cam doisprezece adolescenți. Unul dintre băieți, cu o chitară sub braț, încercă priza. Altul căra un set de tobe. O fată pusese un disc și în cameră răsună vocea lui Bruce Springsteen și melodia s-a născut în U.S.A.

— Am cunoscut-o deja pe nepoata ta! o informă Jared pe un ton stăpânit, deși din ochi îi scăpărau scânteii. Să înțeleg că aici va fi o petrecere?

Amber reuși să schițeze un zâmbet. Planul ei se prăbușise. Trebuia să-și suporte propria farsă și asta n-o mai amuza.

— Sper că n-o să înțepeniți aici! le atrase atenția Sharon. Puteți pleca! Îmi dau seama că nu v-ar amuza să rămâneți cu noi.

— Eu cred că vouă nu v-ar conveni prezența noastră aici! ripostă Jared cu asprime. Și cred că nici peste zece ani de acum încolo nu va trebui să împrumuți rochia mătușii tale.

— O! Parcă-ar fi vorbit taică-meu! interveni unul dintre băieți.

Pe ușă mai năvăliră vreo zece tineri.

— Aș vrea să-ți spun ceva între patru ochi, Amber! Și fără să-i aștepte încuviințarea, o luă de mână și o trase spre bucătărie.

— Nu-i nevoie să-mi mai spui nimic. Știu! îi răspunse ea defensiv.

— Ce-ar trebui să fac acum? S-o iau la goană înfrânt?

Amber îl privi. Din ochii lui albaștri, reci și enigmatici, ea nu desluși nici urmă de înfrângere sau dezamăgire, ci doar curiozitate. Încerca să redreseze cumva situația, dar nu-i venea nimic în minte.

— Am înțeles! continuă el pe același ton aspru. Mai întâi, a fost masa neobișnuită, apoi hoarda de adolescenți. Mai ai și alte surprize?

— Asta trebuia să fie piesa de rezistență! mărturisi Amber. Bănuiam că atunci când vor bubui tobele, o vei lua la goană. De ce n-ai plecat?

— Fiindcă sunt un individ echilibrat și-mi dau seama că nu pot să părăsesc o tânără doamnă, ce va trebui să facă față unui grup de adolescenți rebeli.

Amber își lăsă bărbia în jos și zâmbi ironică.

— Să știi că pot să mă descurc cu niște copii.

— Când majoritatea sunt mai înalți decât tine? Bine! Dar ce zici de cele trei cutii de bere pe care le-au adus băieții?

— Nu văd nicio bere.

— Sunt convins că n-ai văzut nici cum una dintre fete a dosit o sticlă în geantă.

Amber se cutremură. Nu-și putea imagina că una dintre prietenele lui Sharon ar putea aduce alcool la petrecere. Ea, în adolescență, fusese atât de rezervată și nu fusese la astfel de petreceri. Nu putea concepe așa ceva.

— Legal, ai, putea fi trasă la răspundere dacă vreunul dintre acești tineri s-ar îmbăta și ar fi

implicat în vreun accident, după ce pleacă de aici!

Îl privi îngrijorată. Jared nu-i putu rezista. Îi înconjură talia și o apropiă de el.

— Nu fi necăjită, Amber! Nu se va întâmpla nimic și nimeni nu se va îmbăta aici, astă-seară. La colegiu am fost supraveghetor la anii I și II, așa că am destulă experiență în acest sens.

Ținând-o încă de talie, se îndreptară spre sufragerie, unde mișunau pe puțin treizeci de adolescenți. Mobila fusese trasă lângă perete. Covorul sul, se afla tot acolo. Câteva perechi dansau. Mai toți aveau în mână câte o cană cu bere.

Jared opri muzica și-i anunță că nu se va bea. Se auziră țipete și proteste. El însă rămase neînduplecat.

— Voi trimite mai târziu după pizza și apă minerală.

— Parcă am fi într-unul dintre acele seriale în care tatăl își domină copiii, se plânse unul dintre băieți.

— Este Jared Hamilton Stone, președintele băncii Hamilton! îi răspunse Amber, privind cum Jared le confisca berea. Nimeni nu se împotrivi.

— Oo! Președinte de bancă! Acum înțeleg de ce se comportă exact ca tata!

— Mătușă Amber, petrecerea e ratată! Toată lumea va pleca.

— Sper, murmură Jared care tocmai se întorsese și auzise replica lui Sharon.

Sharon le întoarse spatele și fugi. Amber privi în urma ei îngrijorată.

— I-am promis această petrecere, Jared! Dacă toată lumea pleacă...

— Nu vor pleca decât cei ce vor să bea, o liniști Jared încrezător. Vor rămâne însă destui. Doar nu crezi că tinerii ăștia iubitori de rock vor să rateze șansa de a dansa? Avem muzică; în curând și pizza. Și apoi mai este și sâmbătă noaptea, așa că vom rămâne cu ei. Să sperăm că vecinii tăi nu vor face reclamații.

— Cei doi studenți la medicină, care locuiesc pe coridor, sunt acum la spital. Cei de deasupra lor, doi profesori, sunt în weekend, iar expertul în computere, de deasupra, e ocupat cu propria-i petrecere. Nu cred că vor fi plângeri.

— Atunci totul este în ordine.

Jared o luă de mână și o trase spre bucătărie.

— Avem în față o noapte foarte lungă.

În bucătăria micuță nu erau scaune. Singurul loc unde te puteai așeza era doar ghișeul. Jared se săltă acolo și o trase și pe ea între genunchii lui. Protector, își lăsă palmele pe umerii ei.

— Ca însoțitori, trebuie să stăm deoparte. Dar destul de aproape pentru a împiedica orice tulburare. Recunosc că-i un rol prost plătit.

— S-ar părea totuși că rolul nu-ți displace și că te descurci. Niciunul dintre tinerii aceștia n-a încercat să te înfrunte.

Absent, Jared îi mângâie umerii. Amber se simțea bine alături de el și în siguranță. Era o stare, dacă nu confuză, tulburătoare în mod sigur.

— Asta din cauza aerului meu autoritar. Nici la colegiu n-am avut probleme cu supravegherea

celor din anul I. Mă considerau drept un reprezentant al Inchiziției, ce nu tolera distracția, amuzamentul și petrecerile.

— Dar nu erai decât cu doi sau trei ani mai mare decât ei! Erai doar tânăr, râse ea.

— Nu m-am simțit niciodată tânăr, negă el, cu un aer nehotărât, ce-l îngheță. Am fost mai tot timpul obsedat de a-mi face datoria și preocupat de a atinge standardele perfecțiunii.

O clipă, inima ei încetă să mai bată. Porni apoi în galop. Descrierea lui ca adolescent îi aminti de propria ei adolescență lipsită de spontaneitatea și bucuria tinereții. Fusesse doar conștiincioasă și aplecată spre învățătură.

— Sunt convinsă că tu nu-ți poți imagina așa ceva. Tu trebuie să fi fost ca Sharon: drăguță, populară, dornică de a merge și de a da petreceri.

Dacă l-ar fi contrazis, el ar fi bănuț-o că încearcă să stabilească o altă punte între ei, pe lângă intimitatea senzuală prin care tocmai trecuseră și poate vor mai trece. Ori toate acestea ar putea constitui un atu pentru el, iar el nu era decât acela care plănuise să se folosească de ea pentru a atinge o poziție cât mai înaltă în ierarhie băncii Aames!

I se desprinsese din brațe. O clipă doar, uitase de ambițiile lui și de planul ca banca lui să fie preluată de către ai ei. Un moment de neatenție, periculos, pentru ea. Era doar fiica unei familii ce deținea puterea într-o bancă, putere ce putea să-l ridice sau să-l distrugă. Nu trebuia să mai piardă din vedere acest lucru.

— Vino înapoi, Amber!

Jared se întinse și o prinse de cot. O trase cu hotărâre spre el.

— Dă-mi drumul!

— Nu!

Fusese un răspuns categoric, exprimat doar printr-un singur cuvânt. Furia lui Amber crescuse. Își propti palmele de pulpele lui pentru a se putea sustrage mai ușor. Zadarnic însă.

— Trebuie să-mi dai drumul.

De ce? se întrebă și ea încurcată.

— Nu crezi că mi-am primit deja pedeapsa pentru purtarea din noaptea trecută? Recunosc că nu m-am comportat ca un gentleman, dar eram furios că n-ai vrut să vii cu mine. Sunt de acord cu tine. Dar astă-seară mi-am propus să fiu altfel.

Îl privi. Deci, el credea că e pedepsit pentru seara trecută. Nu-și imagina că ea îi cunoștea planul abject. Atâta timp cât el nu știa acest lucru, ea avea un avantaj asupra lui.

— Deci, crezi că delicioasa cină pe care ți-am oferit-o n-a fost decât o pedeapsă? Îl privi ea ironic. Și nu te bucuri nici de compania lui Sharon și a prietenilor ei? Vocea i se înăspri, iar ochii întunecați nu prevesteau decât furtună. Mă întreb de ce nu te-ai înfuriat iarăși și nu ai plecat? De ce acum toate acestea ți se par firești?

Da, chiar așa era, își mai spuse ea. Niciuna dintre cunoștințele ei n-ar fi acceptat ca o întâlnire să decurgă astfel.

— Fiindcă ți-am văzut expresia în momentul când a sunat la ușă. Ți-a dispăcut tot atât de mult

cât mi-a displicut și mie. Orice ai pus la cale pentru seara aceasta, în brațele mele ai uitat cu desăvârșire. Pasiunea noastră e reală și niciunul din noi n-o poate evita ușor, îi explică el, ținând-o de bărbie și obligând-o astfel să-l privească în ochi.

Îi zâmbi. Dumnezeuule! Când îi zâmbea astfel sau când o privea cu acea intensitate... Amber își simți inima zbătându-i-se. Cu câtă ușurință o putea face să uite că el nu era decât un actor! Cât de mult trebuia să-și dorească acea poziție în cadrul băncii Aames, dacă putea să-i ierte răzbunarea cu atâta ușurință.

— De aceea nu mă deranjează petrecerea nepoatei tale. Cel puțin, suntem împreună, chiar dacă nu suntem singuri.

Bucuria și afirmația lui păreau reale. Spre dezgustul ei, Amber realizează că își dorea chiar ca toate cele spuse de el să fie adevărate.

— Și bănuiesc că fiecare minut petrecut în compania mea este profitabil, nu?

— Profitabil? o privi el gânditor. Un cuvânt interesant!

— Când vorbesc cu un bancher, mă străduiesc să folosesc un lexic adecvat, îi răspunse ea, gândindu-se cum ar fi dacă el ar fi cinstit față de ea și i-ar spune că e Jared Hamilton Stone, președintele băncii Hamilton. Cum ar fi dacă relația lor s-ar baza pe onestitate... Speranța licări doar o clipă în sufletul ei.

— N-ai vrea să uităm un moment de bancă și bancheri? îi propuse el, știind că niciunul din

aceste două subiecte nu-i erau pe plac. Și mai știa că, dacă s-ar întâmpla ca ea să afle că el este președintele unei bănci, ea va refuza să se mai întâlnească cu el. Ea nu bănuia că dacă planul tatălui și fraților ei se va realiza, el nu va mai fi președinte de bancă. Culmea, dar ideea îl încânta. Fiindcă dacă banca Hamilton își va pierde autonomia, el va fi liber. Eliberat de bancă, fără obligați față de unchiul său, liber să-și trăiască viața așa cum dorise de copil, încă de la vârsta de opt ani.

— Un bancher care să uite de problemele lui? Avea deci de gând să continue șarada? medită ea. Oricum nu-i mai păsa, fiindcă nu dorea să mai aibă de-a face cu el. Știi, e ca și când peștele ar încerca să uite să mai înoate.

Jared, văzând cum trăsăturile i se înăspresc și presupunând că dispoziția ei se schimbase fiindcă se gândise iarăși la el în postură de bancher, se gândi să schimbe subiectul. Știa prea bine părerea ei despre bancheri: politicoși și încăpățânați.

— Ți-am văzut biblioteca din dormitor. Toate cărțile acelea sunt ale tale?

— Ce-ai căutat în dormitorul meu? N-ai niciun drept să-ți vâri nasul peste tot!

— Ai dreptate, dar n-am putut să rezist. M-au atras colecțiile istorice și toate acele biografii. Chiar sunt ale tale? Le-ai și citit?

Amber se simți jignită. Deci el nu-și putea imagina că o blondă, îmbrăcată așa cum era ea acum, ar mai putea fi interesată și de altceva decât moda și starurile cinematografice.

— Tu chiar ai crezut că nu mă interesează decât revistele de doi bani? Da, am citit toate cărțile acelea, care-mi aparțin! La Radcliffe, ca materie secundară, am studiat istoria medievală.

Oare tocmai îl anunțase că ea era singura supraviețuitoare de la Atlantida? O privea atât de mirat. Apoi îi zâmbi încântat, iar ochii îi străluceau de emoție.

— Și eu am studiat istoria medievală la Harvard, tot ca materie secundară.

— Tu? De data aceasta ea fiind cea care îl privi uluită.

— A trebuit să mă specializez în științele economice, dar istoria a fost materia care m-a fascinat dintotdeauna.

— Și pe mine. Era de datoria mea să mă specializez în domeniul economic, dar istoria am studiat-o cu plăcere.

— Pasiunea mea a fost secolul al XIV-lea adăugă Jared cu entuziasm.

— Și a mea. Am citit *A Distant Mirror*¹ a Barbarei Tuchman de trei ori, rosti ea pe nerăsuflare.

Și de aici se lansară într-o discuție înflăcărată despre sistemul feudal, Războiul de o sută de ani. Vorbiră chiar și despre efectele ciumei negre asupra Angliei și a Europei Centrale. Își expuseră părerile și le susținură cu vervă și inteligență.

De la seminarele de istorie, Amber nu se mai bucurase de o astfel de conversație. Jared cunoștea secolul al XIV-lea la fel de bine ca și ea,

¹ O oglindă îndepărtată.

iar punctele lui de vedere îi stimulau ideile.

Fură șocați când Sharon și una dintre prietenele ei apărură în bucătărie, readucându-i brusc în secolul douăzeci. Amber se îndepărtă rapid de el, dar Jared, la fel de rapid, o prinse și o readuse între genunchii lui.

— Mătușă Amber, murim de foame!

— Și de sete, adăugă prietena ei.

— Parcă spuneai ceva de pizza și apă minerală? zâmbi Sharon rugător spre Jared. Prin apropiere e un loc unde se poate face comanda.

— Sunt complet dezorientat. Să te întorci atât de brusc din lumea cavalerilor și a intrigilor de la curte la adolescenții de azi și la pizza! Dă-le ceea ce doresc și să ne întoarcem la Richard al II-lea, Amber, îi șopti Jared.

Deci și el se implicase în această discuție, așa cum se implicase și ea, constată cu bucurie Amber.

— De ce nu faceți voi comanda? le sugeră Amber celor două fete.

Sharon părăsi bucătăria. Prietena ei o urmă.

— E aproape de miezul nopții, constată Amber. Vorbiseră ore întregi numai despre Evul Mediu. Cât de ciudat i se părea faptul că sub masca lui de bancher, Jared ascundea o mare pasiune pentru istorie, ca și ea. Deci, dincolo de atracția fizică, ei împărtășeau o pasiune!

— M-a încântat nespus discuția asta, Amber. O întoarse spre el și o privi. Îi simți apăsarea puternică a coapselor și își aminti că el, de fapt, reprezenta o prezență masculină ce o atrăgea.

— Cunoști atât de bine secolul al XIV-lea, șopti ea, conștientă că el nu simulase interesul față de istorie, doar ca s-o incite. Doar un îndrăgostit și un pasionat de Evul Mediu putea să discute ore în șir cu atâta entuziasm despre atâtea detalii.

— Și tu îl cunoști la fel de bine.

Admirația lui sinceră îi făcu plăcere. Zâmbi unui gând ce tocmai îi trecuse prin minte.

— Nu crezi c-ar fi posibil ca amândoi să mai fi trăit cândva, cam prin secolul al XIV-lea, undeva prin Europa? Ar fi un motiv prin care să ne putem explica fascinația față de această perioadă. Poate că... Dar tu nu crezi, desigur, în reîncarnare sau în paranormal, sau ceva de genul ăsta. Probabil că nici măcar nu te interesează lumea paranormalului. Un bancher convins, așa ca tine, nu poate crede decât în memorie și în poziția pe care o ocupă în cadrul băncii, mai adăugă ea încruntându-se. Iar fusese pe punctul de a uita acest aspect. Se desprinsese iute din strânsoarea lui. Și, înainte ca el s-o poată prinde, Sharon năvăli în bucătărie.

— A sosit pizza, mătușă Amber. A, a... ne trebuie niște bani pentru a o plăti.

— Eu cred că ai nevoie de o avere pentru a putea plăti cele cincisprezece bucăți de pizza și nenumăratele sticle de doi litri de apă minerală.

Amber n-avea la ea bani cash pentru a onora nota. Jared, cu galanterie, se oferă să plătească. N-avea încotro, trebuia să accepte, fiindcă cel ce adusese comanda aștepta nerăbdător plata.

— Îți voi semna un cec chiar acum, i se adresă

ea lui Jared. Se ridică să semneze cecul.

— Nu trebuie să-mi semnezi niciun cec, Amber, refuză Jared luând o pizza și oferindu-i și ei o porție. Doar eu am fost cel care te-a invitat la cină, nu? Ei bine, asta pare să fie o cină.

— Trebuie să înțeleg că și Sharon și prietenii ei sunt tot invitații tăi la cină? Își roti ea ochii în tavan.

— Nu-ți voi primi cecul, Amber! Nu vreau să iau bani de la tine, îi spuse el calm, dar hotărât.

— Iar am ajuns aici. Procedezi exact ca atunci când am fost la Bellisario! îi reproșă ea, înghițind o bucățică de pizza. Să înțeleg - continuă ea - că un bărbat nu trebuie să ia bani de la o femeie sau că tu nu vrei să iei bani de la o Aames?

De ce nu-mi spui că tu ești președintele acelei bănci nenorocite, Jared Hamilton Stone? îl apostrofă ea în gând. Mărturisește odată că unchiul tău e nebun, că tu nu faci altceva decât să te zbați să-ți salvezi cariera. Așteptă, dorind din tot sufletul ca el să-i spună adevărul. Spera ca el să-i spună că nu dorea să se folosească de ea. Numai așa l-ar putea înțelege și l-ar sprijini.

— Ultimul tău nume n-are nicio legătură cu plata pizzei. Chiar dacă te-ai numi Amber Smith, eu tot n-aș primi bani de la tine, îi explică el calm.

— Dacă aș fi Amber Smith, atunci tu nu ai fi aici, încercă ea să-și ascundă dezamăgirea. Curând, aceasta se transformă în iritare. Și decepția nu se opri aici.

— Cred că, după ce puștii își termină pizza, ar fi bine să-i trimitem acasă, îi sugeră Jared.

Ușurința cu care el trecuse peste subiectul anterior o irită. Oare chiar atât de naivă o credea? Așa se părea, fiindcă el, luând o altă porție de pizza, încercă s-o ademenească într-o discuție despre implicațiile politice legate de moartea prințului Negru. Dar nu reuși.

— Mă duc să-l rog pe Jimmy și grupul său să mai cânte și altceva. Și Amber își petrecu o jumătate de oră alături de Jimmy și orchestra lui, pretinzând că asculta extaziată cele trei melodii ce alcătuiau repertoriul lor, interpretate până în acel moment de cel puțin douăzeci și cinci de ori.

Sprijinit de perete, în fundul sufrageriei, cu brațele încrucișate la piept și cu o uitătură cruntă, Jared n-o slăbea din ochi. Și de câte ori își arunca privirea spre el, și văzându-l astfel, Amber îl eticheta în gând cu emblema de supraveghetor „Agent al inchiziției”.

Pe la ora unu din noapte, Jared îi anunță că petrecerea s-a terminat și că era vremea ca toată lumea să plece. Dar și Sharon făcu un anunț:

— Eu i-am spus tatălui meu că în seara asta voi rămâne la tine, Amber.

Amber se uită la Jared. Avea fața tot atât de neagră precum cerul dinaintea furtunii.

Dar nu numai Sharon plănuise să doarmă la Amber. Judecând după expresia lui Jared Hamilton Stone, se putea lesne înțelege că și el plănuise același lucru.

— Și Katie, și Jenny, și Susan, și Mary Jo și-au anunțat părinții că vor dormi aici, mai adăugă Sharon. Putem rămâne, nu? Oricum, e prea târziu

ca să ne întoarcem în cartierul Aames și niciuna dintre noi nu are mașină.

— Vă duc eu! se oferi Jared, țintuind-o cu privirea pe Amber. În ochii lui albaștri, Amber desluși frustrare, pasiune dar și speranță.

— Nu cred că este nevoie, Jared. Fetele pot rămâne aici, îi comunică Amber pe un ton vioi. De bucurie, fetele chicotiră.

Se crease totuși puțină confuzie pe tema aceasta.

Jimmy și grupul său își scosese deja instrumentele afară și-și luară rămas-bun de la cei care mai rămăseseră.

— Noapte bună, Jared, îi ură Amber, înconjurată de Sharon și prietenele ei. A fost o seară amuzantă! Și acum, fetelor, să mergem la bucătărie și să coacem porumb.

Când ieșiră de acolo, un sfert de oră mai târziu, Jared nu mai era.

Capitolul 6

Amber introduse cheia în broască. Suna telefonul. Intră. Aprinse lumina și ridică receptorul.

— Toată ziua am încercat să dau de tine.

Jared Stone, își spuse neliniștită Amber. Apoi domolită întrebă:

— Cine-i?

— Individul ce i-a condus acasă, noaptea trecută, pe Jimmy și pe Jeff, împreună cu instrumentele și stațiile de amplificare.

— Zău? îl necăji ea, zâmbind.

— Doar nu era să-i las, cu tot calabalâcul acela, în mijlocul drumului, la o oră atât de târzie din noapte, nu?

— Ai fi putut, dar ca fost supraveghetor, caracterizat printr-un acut simț al datoriei... și fiindcă ești genul care întotdeauna face numai ce trebuie, se cuvenea să...

— Nu fac întotdeauna ceea ce trebuie, Amber! Ieri-seară, de exemplu, ar fi trebuit să urc în mașină și grupul acela năuc de fete și să le duc acasă. Apoi ar fi trebuit să mă întorc și să te iau direct în pat.

Zâmbetul ei dispăru.

— Nu, Jared, te rog!

— Nu, ce?

— Nu mai pomeni despre astfel de lucruri.

— De ce?

— Fiindcă n-am de gând să mă culc cu tine.

Același lucru îi spusese și lui Bryce după-amiază, când acesta, încă o dată, o rugase să joace rolul de intermediar între președintele băncii Hamilton și banca Aames.

— Ai vrea poate să discutăm despre ramificațiile Acordului Britanic?

Replica lui o luă pe nepregătite. Se aștepta ca discuția să continue pe tema refuzului ei de a avea o relație cu el.

— Eu... eu...

— Ce-ai zice dacă am lua masa împreună mâine?

— La prânz voi mânca cu sora mea, iar seara mă voi pregăti pentru vacanță.

— Atunci, cina?

În ciuda faptului că toată după-amiaza nu făcuse altceva decât să-și convingă familia că pe ea n-o interesa Jared Hamilton Stone - și nici n-o va interesa vreodată - și deși era conștientă de faptul că individul o mințea și se folosea de ea, fiindcă era fiica președintelui băncii Aames, ea, în sinea ei, acum, recunoștea că dorea să-l vadă și să cineze cu el. Își reprimă oftatul. De ce vacanța ei nu venea mai iute? Spera ca această călătorie să șteargă orice amintire legată de Jared Hamilton Stone. Totuși dorea să-l vadă! Prânzul, într-o zi de luni, cu el, i se părea convenabil.

— Da! Cu condiția ca eu să-mi plătesc partea mea, îi răspunse ea hotărâtă. Dorea să-l întâlnească în condițiile impuse de ea. Condițiile ei... Da, și tot eu vreau să aleg și restaurantul, îi veni în minte.

După câteva momente de tăcere, Jared răspunse domol:

— Să înțeleg că acestea sunt toate condițiile tale și că, dacă nu le accept, nu vom lua masa împreună?

— Exact.

— N-am de ales. Trebuie să le accept, nu?

Amber se încruntă. Era evident faptul că Jared nu-și putea permite să refuze condițiile impuse de fiica președintelui băncii Aames.

— Rămâne pe mâine, la doisprezece și un sfert, la restaurantul Cedrii Libanului al lui Samreny, îi indică ea numele unui restaurant din apropierea magazinului ei. Nu-l întrebă nici măcar din

politețe dacă distanța, din Hamilton până în Cambridge, nu i se părea prea mare și nici dacă îi convenea bucătăria libaneză. Nu-i lăsă răgazul nici unei obiecții. Jared Hamilton n-avea decât să accepte ceea ce-i cerea ea.

Închise telefonul printr-un „la revedere” tăios, promițându-și sieși că a doua zi va fi ultima dată când îl va mai întâlni pe Jared Stone. Și-și mai propuse, ca tot mâine, fiindcă știa că pe Jared Hamilton nu-l interesa decât viitoarea lui carieră, să nu aibă alt comportament decât acela, foarte oficial, obișnuit al oamenilor de afaceri. Să fie Amber de acum doi ani.

Îl va uita apoi pe Jared Hamilton Stone pentru totdeauna și se va bucura de prima ei vacanță în care va pleca neînsoțită; romanticele Insule Caraibe. Și dacă acolo va cunoaște pe cineva, se va asigura mai întâi că bărbatul respectiv este interesat de ea ca femeie și nu ca fiică a unui bancher.

Amber, în micuța baie din spatele magazinului, încerca să înlăture machiajul aplicat cu multă grijă de dimineață. Tocmai atunci intră Ashlee.

— Amber, mă duc să-l iau pe Christopher de la joacă. Îl duc acasă să-i dau să mănânce și încerc apoi să-l culc. Pot să... Oh!

— Ei da, asta-i chiar reacția pe care doream s-o văd, îi spuse Amber, adunându-și tot părul la spate și încercând să-l prindă în două clame. Dumnezeuule, de-aș fi avut părul mai lung l-aș fi strâns într-un coc cât se poate de sever.

— Dar, de ce ții neapărat să-ți faci o asemenea coafură, Amber? Și de unde ai luat și haina asta?

— De la doamna Champion. Este costumul pe care-l poartă la ceremonii funerare, rânji Amber. Recunosc însă că este mult prea larg pentru mine. Își ridică imensa haină pentru a-i arăta cum reușise, cu ajutorul unui ac de siguranță enorm, să-și potrivească fusta pe talie, unde îngrămădisise o bluză neagră, de asemenea, foarte largă.

— Nu-i decât cu vreo trei numere mai mare, rosti Ashlee tărăgănat.

— Cămașa am împrumutat-o de la Bryce. Tipică, rigidă, ideală și în ton cu costumul. După cum vezi, am o ținută impunătoare, nu?

— Impunătoare?

— Fiindcă voi lua masa cu Jared Stone.

— Ca o negustoreasă?

— Ca un bancher, o corectă Amber. Voi arăta exact ca acum doi ani, deși părul nu mai este la fel de îngrozitor ca atunci. Dar, după cum vezi, am îndreptat acest neajuns, mi-am șters machiajul și am îmbrăcat costumul doamnei Champion. Privește-mi pantofii, zise, arătându-i o pereche de pantofi negri, demodați, cu tocuri late și joase. Am dat de oribilitățile astea, la care renunțasem, în spatele șifonierului.

— Amber, de ce toate acestea? se cutremură Ashlee.

— Fiindcă Jared Stone este bancherul prin excelență. Vreau să-i arăt întruchiparea ideală a tipului feminin de bancher. Să vedem dacă și acum va mai simula că este atras de mine? Și-i

indică propria ei imagine, reflectată în oglindă.

— Amber, Jared Stone nu se preface că este atras de tine, oftă Ashlee.

— Ashlee, doresc să pun capăt jocului lui murdar! Văzându-mă astfel, așa cum eram înainte, va fi obligat să-și schimbe strategia. Sunt convinsă că după această întâlnire nu va mai încerca să comunice cu consiliul directorial al băncii Aames prin mine!

— Vorbești despre tine, ca și când n-ai fi fost decât o ciudățenie, îi reproșă Ashlee intrigată. Și o faci de parcă tu n-ai avea nicio legătură cu cea care ai fost acum doi ani. Draga mea, n-ai fost o ființă anormală. Și chiar dacă te-ai schimbat foarte mult, să știi că trecutul tău va fi întotdeauna o parte din tine!

— Nu! își întări Amber răspunsul și printr-o mișcare hotărâtă, negativă a capului. Mă simt total diferită de cea de atunci și nu mai am nicio legătură cu ea, cu Amber de demult. Te înșeli, Ashlee, eram foarte ciudată, dar tu ești prea drăguță ca să admiți așa ceva.

— Și-ți imaginezi că văzându-te deghizată astfel, Jared Stone o va lua la goană? se îndoi Ashlee.

— Crede-mă, Ash, dar știu ce efect aveam asupra oamenilor atunci când lucram la bancă.

— S-ar părea că încerci imposibilul pentru a-l îndepărta. De ce nu-i spui mai bine că nu dorești să-l vezi?

— Fiindcă nu vrea să mă asculte. Nu vrea să renunțe atât de ușor. S-a implicat prea mult în cariera lui. Și-i vine mult mai ușor, pentru

desăvârșirea scopului lui, să se folosească de mine, doar sunt o Aames! Cred... cred că trebuie să pun capăt acestei situații.

— Deci ți-ai propus să-i dejoci planurile, nu? zâmbi Ashlee.

— Nu cred că voi pierde. Amintește-ți că am fost împotriva acestui plan. Jared Stone va constata că îi va fi mult mai ușor să-l sune pe tata sau pe Bryce pentru a trata direct cu ei, fără să mă curteze pe mine, după ce mă va cunoaște și în ipostaza celei care am fost. În felul acesta, mâine voi putea pleca liniștită în vacanță și toată bătaia asta de cap va fi uitată.

Ashlee nu-i răspunse. Privirea și gândul ei rătăceau undeva în viitor.

Amber o văzuse de multe ori privind astfel și înțelese imediat că ea „avea ceva” ce numai Ashlee era în stare să perceapă. Amber credea cu adevărat în capacitatea de a prevedea a surorii ei, chiar dacă acest dar al ei o înfiora.

— Ashlee? Ridicând tonul: Ashlee, ce vezi? Spune-mi!

— A... nimic, se dezmetici Ashlee, scuturându-și capul. Vorbeam parcă de vacanța ta...

— Asta vedeai? Sper că eram eu, plimbându-mă, la apusul soarelui, cu un tip grozav și bronzat, zâmbi Amber.

— De, știi, individul nu era bronzat. Înțelegi?

— Dar se poate bronză oricând, nu? Ne vedem mai târziu, Ashlee. Urează-mi să reușesc să-l sperii definitiv pe Jared Hamilton Stone, încheie Amber, îmbrățișându-și sora înainte de plecare.

Când sosi Amber, Jared ocupase deja un separeu la restaurantul lui Samreny. Îl identifică imediat, înainte chiar ca el s-o observe. Văzându-l însă, tresări. Încercă să-și domolească bătaile inimii. Nu trebuia să fie slabă. Doar era în pielea lui Amber cea veche, își reaminti ea cu încăpățănare. Acea Amber care se comporta ca un robot, n-avea emoții, era echilibrată și respingătoare.

— Bună, Jared! îl salută ea, când ajunsese în dreptul lui. Maxilarele îi erau atât de încordate, încât o ardeau.

— Amber?

— Nu te deranja! îi spuse ea pe un ton rece, când acesta încercă să se ridice și s-o întâmpine. Ai făcut comanda? îl întrebă ea, așezându-se pe locul liber din fața lui.

— N-am făcut-o? Te-am așteptat. Se așază. Dar tu ești plină de surprize! își exprimă el mirarea, privind-o stăruitor.

Tentația de a fi ea însăși deveni tot mai puternică, dar Amber cea veche nu flirta. Așa că se abținu. Mai mult, îl privi sever și cu reproș.

— Te-am văzut în ipostaza femeii ce se ocupă de artă și afaceri legate de ea, te-am văzut acționând și ca o ființă frivolă. Acum ce rol ți-ai propus să joci, Amber?

Zărindu-i licărul din ochi, Amber se neliniști. Îi venea greu să nu-i împărtășească umorul. Era îndemnată să se lase în seama bucuriei transmise de acei ochi vii și să râdă împreună cu el de gluma aceasta. Unde-i era oare legendara rezervă de

care se folosea când avea nevoie?

— Râzi de mine? se folosi ea de tonul aspru cu care reușea să pună oamenii la punct cu ani în urmă.

— Împărtășesc doar gluma ta, Amber, îi răspunse el, luându-i mâinile într-ale lui. Bănuiesc că trebuie să ghicesc cine ești astăzi, nu? Să vedem, deci. E doar un refugiu, nu?

— Sunt bancher! îl repezi ea, trăgându-și mâinile mânioasă.

Jared izbucni într-o cascadă de râs ce atrase atenția câtorva meseni asupra lor. Neliniștită și foindu-se pe scaun, Amber își imaginează că toată lumea de acolo își pune aceeași întrebare: de ce un bărbat atât de chipeș și bine îmbrăcat, așa cum se prezenta Jared Stone, împărțea un separeu cu o astfel de caricatură?

— Bancher, zici? Dar, Amber, trăiesc printre bănci și printre oameni de afaceri încă din anul III de facultate. Și crede-mă, n-am văzut încă un bancher care să arate așa cum ești tu acum, chicoti încă Jared.

— Te cred. Dar tu nu ai avut de-a face cu cei de la banca Aames, îi replică ea cu răceală. Până acum doi ani și jumătate am lucrat pentru această bancă. Arătăm exact cum mă vezi acum.

— Ai lucrat la bancă? se zgâi Jared la ea. Dar magazinul...

— Magazinul l-am deschis împreună cu sora mea de-abia de doi ani. Până atunci, n-am făcut altceva decât să mă pregătesc pentru o carieră legată de bancă. M-am implicat într-atât, încât mi-

am însușit perfect comportamentul cerut de o astfel de meserie, am trăit, am respirat... și m-am îmbrăcat, conform regulamentului impus de cei de la bancă.

— Și de ce ai părăsit-o?

— Fiindcă mă simțeam mizerabil! izbucni ea, dar se dojeni însă imediat. Amber de odinioară nu-și exprima niciodată sentimentele. Încercă să se adune. Cred că voi comanda kebab. Iar subiectul va fi continuat după aceea, schimbă ea brusc vorba.

— Care anume? S-ar părea că am început să discutăm despre mai multe lucruri.

— Chiar trebuie să fii atât de superficial, domnule Stone? i-o tăie Amber, privindu-l cu multă asprime.

— Dumnezeule! Să nu-mi spui că într-a VII-a ai avut-o profesoară pe miss McCracken? Ai imitat-o perfect. Dacă ai avea și părul alb, atunci asemănarea ar fi totală.

Spre spaima ei, Amber chicoti. Și nici asta n-o făcuse pe când era la bancă. Încercă să-și îndrepte greșeala.

— Domnule Stone.

— Da, domnișoară Aames? Pe sub masă, cu multă prudență, Jared își apropie picioarele de ale ei, prinzându-i-le între genunchi.

— Ce faci?

— Exact ceea ce fac!

— Jared? Dar tu ești orb? Nu vezi cum arăt? Fără pudră și cu coafura asta demodată, nu se poate să... nu se poate să vrei... să...

— Să fac dragoste cu tine? o completă el. Ei bine, află că vreau! Strânsoarea picioarelor se înteți. Amber simți cum căldura și forța lor o copleșesc.

— Mă fascinezi și mă exciți așa cum nicio altă femeie n-a făcut-o până acum. Te doresc și ca artistă, și ca pe o fată cu sex-appel, ei bine, și ca... femeie-bancher... Le doresc pe toate acestea, Amber, în toate ipostazele ești tu.

Ajutor! implora vechea Amber. Privindu-l apoi pe sub gene și încercând zadarnic să revină la starea pe care și-o propusese înainte de a se întâlni cu el, răspunse:

— Oare cum de-am ajuns să fim atât de gravi? Cred că ar fi mai bine să comandăm sau... Amintește-ți, te rog, că astăzi sunt bancher!

Jared îi prinse mâna stângă și i-o sărută.

— Sunt cât se poate de serios.

— Da? Chiar și în pat?

În ciuda ei, fără să știe cum, redevenise Amber cea pasionată, plină de farmec și pusă pe flirt. I se schimbaseră chiar și vocea, căpătaseră acele nuanțe joase și plăcute.

— Hai la mine și ai să afli.

Dorința reprimată până acum, dar exprimată fățiș de ochii lui, nu-i scăpase lui Amber. Ea însăși îl dorea. Răspunse privirii lui și, pe sub masă, picioarele ei, instantaneu, se lipiră de ale lui.

— S-ar putea să vin.

— Pot lua comanda? întrebă politicoș chelnerul care tocmai se apropiase de masa lor.

— Da, răspunse Amber cu răceală, retrăgându-și

mâna dintr-a lui Jared.

Jared fu luat pe nepregătite. Totuși, trebuia să comande ceva.

— Eu... eu doresc același lucru.

N-are importanță ce, își spuse el în gând. Urmărise cu atâta înfrigurare buzele ei pentru a înțelege răspunsul; Privi neliniștit la chelnerul ce părea să zăbovească prea mult. Se încruntă, dorind ca acesta să se îndepărteze cât mai repede.

Când, în sfârșit, chelnerul plecă, Jared îi prinse din nou mâna.

— Spune-mi, vrei?

— Ce anume? îl întrebă Amber, privindu-și degetele subțiri pierdute într-ale lui. Cu degetul mare, el îi mângâia încheietura, acolo unde pulsul îi bătea puternic. Era conștientă că și el simțea același lucru.

— Vino la mine după-masă, rosti el învăluind-o în flacăra albastră a privirii, flacăra ce, la fiecare mângâiere a degetului lui, părea să-i cuprindă întregul trup.

Dorea atât de mult să meargă cu el, încât dorința însăși o durea. Avea oare destul curaj? Își simți gura uscată.

— Magazinul...

— Sora ta se poate descurca câteva ore și singură, nu?

— Câteva ore?

— Până la închidere. Până mâine vei fi ocupată cu altceva, îi spuse el, zâmbindu-i seducător. Amber simți cum îi fierbe sângele, arzându-i venele.

Măine! Dar mâine trebuie să plece în vacanță! Încercă să înlătore răul ce-i acoperea luciditatea.

— Măine plec. Diseară trebuie să-mi fac bagajul.

Reapariția chelnerului o trezi complet. Își aminti că plănuise ca prima ei legătură amoroasă să se producă alături de un străin foarte romantic, într-un paradis tropical, și nu aici, cu un președinte de bancă ambițios. Oare ce-ar spune Bryce când ar auzi că ea și-a petrecut toată ziua în pat, alături de Jared Hamilton Stone? Va fi cât se poate de încântat. Chiar o va felicita, fiindcă s-a alăturat cauzei lui. Doar această ipoteză și a fost destul ca ea să-și îndrepte ținuta și să redevină severa Amber de acum doi ani.

Rămaseră tăcuți atâta timp cât chelnerul le servi salata. Când acesta se îndepărtă, Amber, mâncând și păstrându-și aerul sever, se concentrează doar asupra Sistemului federal de fonduri. Se abătuse de la planul ei doar temporar. Vechea ei personalitate se încăpățână să restabilească echilibrul.

Când serviră kebabul cu orez, ea nu vorbi decât despre fluctuațiile valutei, iar la desert se arăta interesată de cursul valutar. Nu existară atingeri pe sub masă sau pe deasupra ei, nici schimburi de priviri pătimașe și nici vreo altă aluzie de natură afectivă. Femeia-bancher n-avea sex sau umor. Era preocupată doar de afaceri.

La desert, Amber comandă smochine cu miere, iar Jared doar o cafea.

— Știi că ai cele mai lungi și mai dese gene pe care le-am văzut vreodată? îi declară el deodată,

când ea se opri o clipă din lungul discurs citat din capitolul al XI-lea, referitor la legile bancare. Și ai și cei mai frumoși ochi căprui din câți am întâlnit? Profunzimea și modul lor de a comunica mă fascinează!

Amber îl privi și lăsă lingurița pe masă. Privirea lui o făcea să se simtă din nou slabă. Citea acolo aceeași dorința pe care o mai deslușise și sâmbătă noaptea, când o ținuse în brațe.

Dar atunci era îmbrăcată într-o rochie decoltată, foarte sexy. Îl ademenise și flirtase cu el. Era firesc ca el să se simtă atras de ea. Doar asta-și propusese și ea. Acum însă nu-i înțelegea dorința, fiindcă așa cum se prezenta ea în acest moment, fără pic de umor, îmbrăcată în acest costum negru, fără nicio formă, nu putea atrage un bărbat. Dimpotrivă, ar fi trebuit să-l pună pe fugă.

— Ai terminat de mâncat? o întreabă Jared blând, susținându-i privirea.

Ea încercă să se mențină în acea stare de automatism, ce caracteriza o personalitate preocupată doar de problemele financiare. Gândește-te la amenzi sau la modul cum se fac economiile și împrumuturile! își ordonă ea.

Dar Jared îi luă lingurița și i-o duse la gură. Amber îl privi confuză.

— Deschide gura, Amber!

Amber simți că pierde teren. Nu-și putu desprinde privirea dintr-a lui. Deschise gura. Nu fusese niciodată atât de dominată. Tăcerea și limbajul ochilor au înlocuit cuvintele, creând o atmosferă erotică în care ei se lăsară în voie tot

timpul cât dură acest desert, servit de Jared cu lingurița.

— Mergem? rosti Jared când și ultimul duminicatul fu înghițit. Amber încuviință doar printr-o mișcare a capului. Se simțea ciudat de amețită. Ținându-l pe după umeri, Jared o conduse spre ușă. În mers, degetele lui îi mângâiară pielea sensibilă dintre ceafă și gât. Amber își continuă greu drumul. Ar fi vrut să închidă ochii și să se topească în brațele lui. Era prea năucită ca să-și dea seama că el plătitese masa și că acum nu se îndreptau spre magazinul de suveniruri.

— Am ajuns, iubito, îi spuse el când se aflară în dreptul propriei lui mașini, un Buick mare, de culoare gri. Îi deschise portiera. Înainte însă de a o invita să urce, îi luă mâna și i-o sărută.

Ea privi mai întâi la mașină, apoi la el. O mai ținea încă de mână, ca și cum s-ar fi temut parcă să nu fugă. Își plecă privirea. Zăbovi o clipă pe pantofii negri și butucănoși, apoi pe ciorapii groși. Se trezi din transă.

— Pot să merg, spuse ea cu vocea voalată.

— Da, dar nu tot drumul spre Hamilton, îi zâmbi ei.

— Jared, eu... eu nu pot să merg acolo, îngăimă ea, încă sedusă de tandrețea din vocea lui.

— Ba poți, Amber, îi zâmbi el și-i cuprinse talia. Ea îi simți degetele trecând peste imensul ac de siguranță, ce-i susținea fusta enormă. Se opriră o clipă, apoi degetele lui își continuară mângâierea.

— Ce s-ar întâmpla dacă aș deschide acest ac? Îți va cădea fusta? o necăji el.

Amber își privi chipul reflectat în geamul mașinii. Smucindu-se de lângă el, rosti:

— Da, probabil că va cădea.

— Minunat, murmură el cu ochi scânteietori.

— Nu mi se pare. Dimpotrivă, este îngrozitor. Iar eu arăt groaznic, Jared. În ultimele patruzeci și cinci de minute n-am făcut altceva decât să reflectez la varianta orală a radioului, rubrica financiară din jurnalul Wall Street.

Jared părea însă să nu se sinchisească de toate acestea. El continua s-o privească cu aceeași intensitate albastră.

— Vino cu mine, Amber!

— Dar nu mă poți dori când arăt așa cum arăt acum.

— Ești adorabilă. Tu, întotdeauna vei fi adorabilă, Amber.

O găsea deci adorabilă? Nici patetică, pici plictisitoare. Emoția îi umplu ochii de lacrimi. Vechea Amber reușise să-l atragă! El o dorea acum pe acea creatură mereu încordată, instabilă și insensibilă, de care toată lumea fugea.

Un balsam parcă îi mângâia rănilor adânci, ascunse atâția ani. Întrebându-se dacă nu cumva visează, cu multă greutate și pe un ton ce pretindea un răspuns, contrar celor afirmate de ea, rosti:

— Jared, am tot încercat în timpul mesei să fiu cât mai stupidă și plictisitoare...

— Stupidă. Recunosc că din când în când păreai cam nebună, dar stupidă și plictisitoare nu vei putea fi niciodată.

Acea stare plăcută și magică încă o mai stăpânea. El n-o găsea nici stupidă, nici plictisitoare, nici neatrăgătoare. Iar felul cum o privea... era identic cu felul în care Locke se uita la Ashlee! Fascinație, tandrețe și dorință exprimau ochii lui Locke.

— Dacă vrei să mai stăm de vorbă aici, atunci mă duc să mai pun niște fise pentru a prelungi durata de parcare. Ce zici, mergem sau mai rămânem?

Amber cea veche, atât de dornică de a avea un admirator, și Amber de acum, cea în care se trezise sentimentul iubirii, dar care era total lipsită de experiență, se uniră.

— Mergem.

Jared îi deschise portiera. Ea intră. Abia simțit, el o sărută. Cât timp durară manevrele necesare pornirii și ieșirii din parcare, Amber trăi sub vraja acestui sărut.

— Tot timpul cât a durat masa, am vrut să te întreb ceva, îi zise el, strecurându-și cu abilitate mașina prin traficul cu atâtea opriri și tot atâtea porniri din Cambridge. Și anume, ce te-a determinat să-ți alegi o carieră legată de domeniul bancar și al finanțelor? Știu de ce ai părăsit-o, dar nu înțeleg de ce ți-ai ales o profesiune pe care ai disprețuit-o și pe care o disprețuiești?

Amber începu să se agite. Banca și finanțele erau acum ultimele lucruri la care s-ar fi putut gândi.

— Fiindcă sunt o Aames. Mi s-a părut că-i de datoria mea să cunosc toate problemele legate de

lumea afacerilor.

— Dar și Ashlee era o Aames. Aș paria pe ultimul dolar că ea habar n-are ce înseamnă Sistemul federal de fonduri, ca să nu mai vorbim de faptul că ea n-are nici cea mai vagă idee de modul cum funcționează acesta.

— Ai dreptate. Și chiar dacă cineva ar încerca să-i explice, ea nu i-ar acorda nicio atenție. Este un subiect care o plictisește chiar mai mult decât pe mine.

— Am constatat însă, atunci când vorbești despre finanțe, că nu plictiseala se reflectă în ochii tăi, ci ura și durerea.

Observația lui atinse o coardă sensibilă a sufletului ei.

— Din cauza efortului prea mare. Toți acești ani de muncă asiduă m-au marcat.

— Te-au forțat și ai tăi să te ocupi de bancă?

— Nu, dimpotrivă. Părinții chiar au încercat să mă țină la distanță de bancă. Și tocmai acest lucru m-a îndârjit să fac tot ce îmi stă în putință ca să reușesc. Zâmbind cu tristețe, continuă: De când mă știu, n-am auzit altceva decât că banca există în sângele tuturor celor care se numesc Aames. Mi-am dorit atât de mult ca și prin venele mele să curgă sângele lor, să fiu cu adevărat o Aames.

— Și nu doar o Aames adoptată, șopti el.

Ea afirmă printr-o mișcare a capului. Privindu-și mâinile adăugă:

— Nu sunt o Aames prin sânge. Și o carieră legată de bancă nu mi se potrivește, nu este în sângele meu. Mă întreb însă ce anume o fi?

Dorința de a deveni cu adevărat o Aames m-a obsedat într-atât, încât niciodată nu mi-am pus întrebarea cine sunt cu adevărat. De-abia acum o fac.

— Ce știi despre părinții tăi adevărați?

— Tot ceea ce știi este că mama noastră, a mea și a lui Ashlee, care se numea Caroline Rose Sheppard, a renunțat la noi. Avea nouăsprezece ani când ne-a născut. Dar ea a fost aceea care ne-a dat numele. Pe mine m-a numit Amber Rose, iar pe Ashlee, Ashlee Rose. Despre tatăl nostru nu știm decât că a fost înregistrat sub numele de John Doe. Și mai știi că, foarte curând de la naștere, am fost adoptate de familii diferite. Nu ne-am întâlnit decât acum doi ani și jumătate.

— Păcat, mare păcat că ați fost despărțite, rosti Jared cu amărăciune. Ce idee îngrozitoare să separi două gemene.

— Și noi credem același lucru. Mie... mie mi-a lipsit enorm de mult sora mea. Toți anii aceia în care am fost atât de departe una de alta... Vocea i se curmă, iar privirea i se pierdu în gol.

Jared se simți copleșit de durerea, ei. Era prima oară când împărtășea sentimentele altcuiva. Ar fi vrut, dacă ar fi putut, să îndrepte tot răul făcut. Dorea s-o liniștească și să înlăture tristețea din ochii ei mari și căprui. Se întoarse spre ea și-i luă mâna.

— Vino lângă mine, Amber.

Ea îl privi. Încet, se apropie de el. Jared o cuprinse pe după mijloc.

— Crezi că vei putea conduce doar cu o mână? îi

zâmbi ea cu îndoială, lucru ce aproape că-l duru.

— Fii liniștită, pot, o asigură el pe un ton blând, inconștient de blând, așa cum, de fapt, îi erau în acel moment toate sentimentele, blânde.

O lipi de el. Ființa aceasta, atât de complexă, atinsese coarde pe care el nici nu și le bănuia. E adevărat că o dorea fizic atât de aprig, încât el însuși se miră, dar era conștient de faptul că această dorință era alimentată însă de sentimente mult mai profunde.

Nu se mai simți atât de neliniștit ca atunci, în prima zi când o condusese. Și nici nu-și mai făcea griji din pricina faptului că ea, o Aames, ar fi fost certată cu ceea ce se presupunea a fi moral. Problema tocmai fusese discutată. Nici nu va mai aduce vreodată vorba, despre bancă. Nici despre poziția lui nu-i va vorbi. Nici măcar numele băncii Hamilton nu-l va pomeni. Nu, în relația lui cu Amber nu va mai exista niciun conflict de interese.

— Te simți bine? o întreabă el grijuliu, în timp ce apăsă pe frână, pentru o altă oprire indicată de culoarea roșie a semaforului.

Amber se cuibări mai aproape de el și-i zâmbi. Se simțea înțeleasă, protejată și dorită. Și mai fericită ca oricând.

Capitolul 7

Zugrăvit în nuanțe complementare de bej și maro, apartamentul lui Jared, din Hamilton, unul obișnuit, părea destul de confortabil. Plafoniera, pe care erau pictate baloane în culori

strălucitoare, își împrăstia nuanțele vii pe unul dintre pereți. Tocmai spre acest joc de lumini privi Amber mai întâi.

— Ai pus-o! exclamă ea surprinsă și încântată.

Jared ridică din umeri sfios. O așezase acolo doar din impuls. Ori de câte ori privea spre peretele acela, se gândea la ea. Dar era conștient că cele două acțiuni nu-l caracterizau sau, cine știe, poate că prin Amber ieșise la iveală o altă caracteristică a personalității lui de care habar avea. Recunoscu însă că acest lucru nu-i plăcea.

Amber cercetă sufrageria largă. Fu atrasă de o splendidă sculptură din lemn natural, nevopsit, ci doar lustruit. Reprezenta o rață din cele folosite ca momeală. Era atât de bine realizată, încât părea naturală.

— Este foarte frumoasă! O ridică. De unde o ai?

— Eu am făcut-o.

— Tu? Hai, Jared, zău că nu te cred.

— Eu am făcut-o, Amber, râse el. Vino să-ți mai arăt! O luă de mână și o conduse spre o cameră destinată acestui gen de muncă. Amber zări uneltele și materialele. Pe rafturi se găseau multe alte sculpturi identice cu cea din sufragerie, ale căror culori variau în funcție de nuanțele lemnului. Erau incredibil de bine executate; fiecare reprezenta o piesă de artă. Pe niște etajere se aflau colivii de forme și mărimi diferite, dar și o mulțime de alte animale, tot migălite cu mâna, tot demne de a fi considerate mici capodopere.

— Sunt minunate! rosti Amber pe nerăsuflăte.

Jared, tu ai talent. Tu...

— E hobby-ul meu, o întrerupse el, simțindu-se stânjenit de laudele ei entuziaste. Cam nebunesc, nu? Un adult în toată firea ce-și petrece puținul lui timp liber ciopliind.

— Nebunesc? Cine a spus asta?

El însă nu-i răspunse. Se pierduse undeva, în trecut.

Trăsnitul de unchi-su trebuie să fie, ghici ea imediat. Reacția bătrânului trebuie să fi fost identică cu cea a lui Bryce, când a auzit că ea va părăsi banca pentru pictură. Simți că Jared avea nevoie de încurajare.

— E nebunesc doar faptul că-ți petreci cea mai mare parte a timpului într-o bancă stupidă, în loc să te ocupi doar de așa ceva! Jared, piesele acestea sunt minunate! Oare, tu știi cât de mulți oameni iubesc astfel de lucruri? Câți bani ar cheltui pentru ele? Văd că ai o colecție de rațe cioplite, imensă. Mulți amatori de astfel de sculpturi s-ar omorî pentru a obține o pisică, un leu. Par toate atât de vii, atât de...

— Cred c-ar trebui să te angajez ca agent comercial, râse el dezaprobat. Nu le fac decât ca să mă amuz, Amber! Nu m-am gândit niciodată c-aș putea vinde ceva din ceea ce fac aici.

— Bănuiesc că tot tu ți-ai făcut și rafturile, îl ignoră ea. Dar ce-i asta? Un tren? E destul de mare pentru ca un copil să se folosească de el în timpul jocului. A, uite și locomotiva, chiar și un vagon, a și încă două mașini! Dacă eu și Ashlee am avea câte ceva dintre ele în magazinul nostru, câte

comenzi am obține.

— Ai cam luat-o razna, iubito, o întrerupse el. Să știi însă că mă simt flatat. Dacă vrei, poți lua trenul și cele patru piese și du-le lui Christopher. A, dar mai am și un cal care se balansează! I-l dăruiesc. E singurul copil pe care-l cunosc. Mi-ar face plăcere să știu că toate acestea sunt ale lui, bineînțeles, numai dacă consideri că se va bucura.

— Nu numai că se va bucura, dar le va iubi. Orice copil ar face la fel. Și nu numai el. Chiar și părinții. Spune-mi, Jared, nu-i așa că ceea ce faci tu este ceva mai mult decât un hobby? Cred că-ți face multă plăcere să vezi cum din propria-ți mână ies astfel de lucruri. Și mai cred că genul acesta de muncă îți place mai mult decât ceea ce faci la bancă, i se adresă ea, de data asta în gând.

Uimită, înțelese că deja îl cunoștea foarte bine. Semănau în atâtea privințe! Realiză că temperamentele lor calde și sensibile îi unea. Ridică o rățușcă.

— Pot s-o iau?

— Poți să iei tot ce-ți place. Luând-o de mână și privind-o în adâncurile ochilor, rosti: Să ieșim de aici!

Instinctiv, ea înțelese că, în acel moment, Jared se simțea descoperit și vulnerabil. Știa cât de neplăcute erau astfel de sentimente pentru oameni ca ea și Jared.

— Plafoniera am văzut-o. Ce-ai făcut cu fața de pernă pe care am desenat atâtea bomboane? îl necăji ea, încercând să-l readucă la o stare de spirit normală.

— Vino în dormitor și ai să afli, îi șopti el, cuprinzându-i talia și întorcând-o cu fața spre el.

— Ești prea direct. Nu-mi oferi mai întâi ceva de băut? Ori puțină muzică? Ori ceva de felul acesta? Ceva care să creeze o anumită atmosferă? rosti ea cu mâinile pe pieptul lui și scrutându-i adâncimile-i albastre.

— Crezi că mai avem nevoie de etape intermediare? Doar știm amândoi cât de mult ne dorim! Hai să renunțăm la artificii de genul acesta, Amber.

— Atunci, direct la fapte, nu? îi încolăci ea gâtul.

— Eu... eu... Dar Jared nu-și putea exprima gândurile în mod coerent. Sărutările lor, din ușoare, deveniseră tot mai lungi, tot mai adânci, tot mai sălbatic.

Mâinile lui urcară de la sold spre talie. Se furișară pe sub haina prea largă și scoaseră cămașa de sub fusta la fel de largă. Îi mângâie apoi spatele gol.

— Te doresc atât de mult, Amber. Nu mi-am pierdut niciodată capul în asemenea mod!

— Adevărat? șopti ea. Îi făcuse cel mai frumos compliment. Nici ea nu-și imaginase că era în stare să zăpăcească un bărbat într-atât, încât acesta să-și piardă total controlul.

— Adevărat, micuță vrăjitoare, îi șopti și el.

Amber simți cum jacheta neagră a doamnei Champion îi alunecă pe lângă solduri. Simți și cum degetele lui desfăceau acul enorm cu care-și prinsese fusta în talie. Urmă aceeași alunecare pe lângă coapse. Fusta era acum la picioarele ei. O

priviră amândoi râzând.

— Așa cum am presupus, n-a fost deloc greu, dimpotrivă, foarte comod, murmură Jared.

— Da, îngrozitor, așa cum am presupus eu, rosti Amber, eliberându-și picioarele din pantofii negrii și butucănoși. Observă cum degetele lui se străduiau să descheie nasturii de la bluza pe care o împrumutase de la Bryce.

— Jared, aș fi vrut să nu mă fi îmbrăcat astfel. Orice femeie ar trebui, mai ales când lucrul acesta i se întâmplă pentru prima oră, să fie îmbrăcată în mătase, să pară cât mai ademenitoare, adăugă ea, în timp ce el, cu multă grijă, îi trăgea de pe umeri enorma cămașă.

— Mai bine că n-ai făcut-o. Mă simt de parcă aș despacheta o cutiuță în care se află o surpriză. Înlătur fiecare înveliș și, în sfârșit, ajung la ceea ce se găsește sub ambalaj: surpriza însăși, intimă și frumoasă doar pentru bucuria ochilor mei.

Încântată de analogia lui, Amber nu-și mai făcu inimă rea, când Jared îi îndepărtă și grosolanele jartiere ce-i susțineau ciorapii grosolani.

Încurajată de admirația și de căldura ochilor lui, i se păru firesc ca el s-o dezbrace, dar iuteala cu oare Jared înlătură și ultimele veșminte o convinse că n-o făcea pentru prima oară. Îl privi. El era încă îmbrăcat și acest lucru se întâmpla pentru că ea n-avea experiență.

— Atât de feminini și atât de mătăsoși! exclamă el, cuprinzându-i sânii în palme. Amber gemu.

— Îmi place geamătul tău, Amber. Ești făcută pentru dragoste, murmură el, mângâindu-i încă

sânii, până ce aceștia deveniră încordați și tari.

O ridică și, fără efort, străbătu holul ce ducea spre dormitorul, de asemenea zugrăvit în nuanțe de bej și maro. Cu delicatețe o așeză pe pătura groasă și matlasată de pe pat. El se așeză pe marginea patului. Îi dezmierda părul de culoarea mierii. Se încruntă însă când descoperi cele două ace de păr. Le înlătură.

— Nu-mi vine să cred că ești aici, Amber! Te doresc atât de mult! O sărută pățimaș. Strânsă lângă ea, Amber se lăsă cuprinsă de aceeași voluptate. Nu mai sărutase și nici nu mai fusese sărutată cu atâta patimă.

— Jared, oftă ea, mângâindu-i fața. Totul este atât de nou și de frumos! Totul... Se opri, copleșită de emoții. Încercă să se adune și să găsească cuvântul potrivit.

— Da, iubito, ne vom simți bine împreună. Vocea îi era caldă. Mâinile îi mângâiară abdomenul. Când pătrunseră sub chilotul alb, de bumbac, Amber gemu și, instinctiv, își desfăcu picioarele.

— Vreau să-ți dau tot ce dorești, iubito, murmură el. Îl dau jos? Da, Amber?

Un val de sânge fierbinte o inundă din cap până-n picioare. Tăcu. Mângâierile lui încetară.

— Deschide ochii! o imploră el. Privește-mă „Amber.

Îl privi. Ochii lui ardeau. Știa că nu aștepta decât încuviințarea ei. Și mai știa că, în ciuda rugăminții, el o domina. Acest lucru nu mai avea nicio importanță. Importantă nu era decât pasiunea ce-l stăpânea deopotrivă.

— Da, Jared, da, șopti ea.

Rămase goală. Nu mai era nevoie ca el să-i spună cât era de frumoasă, feminină și seducătoare. Ochii lui exprimau totul, iar încordarea zugrăvită pe chipul lui îi arătau cât de mult o dorea.

Cu respirația întretăiată și neîndemânatică, ea încercă să-i descheie cămașa. Trecu o veșnicie – li se păru – până ce ea reuși să-i desfacă primii trei nasturi. Amândoi erau încordați și neliniștiți.

— Să te ajut, iubito!

Se ridică și se dezbracă singur. Aruncă hainele la întâmplare, pe podea. În câteva minute, trupul athletic, gol, apăru în toată splendoarea masculinității sale.

De mirare, ochii lui Amber se măriră. Vedeă întâia oară un bărbat gol. Gura i se uscă. Deci, Jared va fi primul ei iubit. Sorbi din privire pieptu-i musculos, acoperit de smocuri negre. Privirea-i coborî apoi pe abdomenul plat și tare, apoi se opri asupra picioarelor conturate de mușchi ce se reliefau armonios, acoperite și ele de un strat ușor de păr încâlcit.

Se simți fericită la gândul că Jared va fi primul ei iubit. Avu impresia că tot timpul din urmă nu-l așteptase decât pe el. I se părea normal ca acum să fie aici. De-abia acum înțelese că nu se putea dărui unui oarecare, acolo, într-un „așa-numit” paradis tropical. Totul nu fusese decât o fantezie de școlăriță, visul unei adolescente naive.

Jared nu i se mai părea straniu. În anumite momente chiar, în timp ce el o mângâia cu

tandrețe, avusese impresia că ei mai fuseseră cândva împreună. Părea că-l cunoaște dintotdeauna.

Jared se lungi alături de ea. Parfumu-i masculin o invadea. Îi mângâie, inconștient, umerii musculoși, apoi degetele i se pierdură în părul aspru de pe piept. Jared se aplecă spre ea, inundând-o cu sărutări, în timp ce trupul, cutremurat de dorință, încet, se lipi de al ei. Amber îl îmbrățișă, lăsându-se în voia pârjolului, dorind să stingă acea flacără ce o făcea să geamă, să se arcuiască și să se agite în brațele lui.

— Jared, te rog...

Plăcerea provocată de mâna ce-o înnebunea în acel loc intim, plăcere ce se amplifică cu fiecare mângâiere, părea c-o va face să explodeze.

— Acum, Amber? Nu mai am răbdare, iubito, simt că-mi pierd mințile, auzi ea parcă geamătul unui animal.

— Și eu, Jared. Acum, murmură ea, agățându-se de el și trăgându-l deasupra ei. Eu... n-am mai simțit așa ceva până acum, Jared, eu... nu mi-am imaginat că va fi astfel nici măcar în vis...

— Știi, iubito. Și eu simt același lucru, îi răspunse el, sărutând-o sălbatic. N-am mai dorit pe nimeni, așa cum te doresc acum pe tine. Tăcu. Flacăra din privire i se domoli o clipă. Amber, spuse el deodată, te-ai asigurat să... sau să o fac eu?

Naivitatea ei putea complica lucrurile, își zise ea.

— A... nu, eu... cred că ar fi mai bine - roșie ca

focul - a... cred că... sperând să nu se dea de gol, cred că ar fi mai bine să te ocupi tu de asta.

Jared nu sesiză stânjeneala ei. Se îndepărtă câteva clipe. Când se întoarse o sărută și-și potrive trupul între pulpele ei.

— Cuprinde-mă, Amber, șopti el, copleșit de dorință.

Cu câteva clipe mai înainte, Amber se bucurase și se mândrise de statura și forța lui. Acum însă, așa deodată, se simți cumplit de intimidată. Părea slabă, mică și fără putere. Închise ochii crispată. O încordare neașteptată și nejustificată puse stăpânire pe întregu-i trup.

Jared sesiză imediat schimbarea. Se opri, așteptând ca ea să deschidă ochii. Când, în sfârșit, îi deschise, Jared, alături de ea, complet liniștit, dar neslăbind-o din ochi, o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Amber? Am avut impresia că ai înghețat și...

— Ți-am spus doar că n-am mai simțit așa ceva până acum, nu? încercă ea o explicație, schițând un zâmbet. Mi-ai răspuns că nici tu n-ai mai dorit pe nimeni astfel. Înghiți. Știi, Jared, eu am vorbit la propriu și nu la figurat.

— Ce vrei tu să-mi spui acum, Amber? o privi el uluit.

Amber încercă să-i evite privirea, dar el o prinse de bărbie și o sili să-l privească în ochi. Mușcându-și buzele, Amber încercă din nou o explicație la fel de indirectă.

— De multe ori m-am găsit în situații dificile. Recunosc că aceasta de acum le întrece pe toate.

Se simți dintr-odată stupidă, fără experiență și îngrozitor de tânără. Crezuse că aceste vechi complexe dispăruseră.

Îi trecu prin minte vacanța pe care o plănuise, probabil că o legătură cu un oarecare, interesat doar de propria lui satisfacție, care să nu-i pună atâtea întrebări și căruia să nu-i pese de stările ei, dar mai ales, care să n-o ardă cu flacăra albastră a ochilor, probabil că ar fi tratat altfel această problemă.

— Trebuie să vorbim acum? Nu vrei să continuăm ce am început și să discutăm după aceea? îl întrebă ea.

— Să continuăm? Crezi că sunt un animal? Tremuri ca o...

— Virgină! îl completă ea sec.

— Tu... Vrei să spui că n-ai fost niciodată cu un bărbat?

— Nu, până acum.

Părea atât de uluit, medită Amber, privindu-l, de parcă i-aș fi spus că sunt agent sovietic. Ori un extraterestru ce a venit să însămânțeze buruieni pe întreaga planetă. Dacă și-ar fi continuat gândurile, cine știe unde o mai purta imaginația. Avea abilitatea de a se detașa de orice situație, de a se considera doar un personaj aparte, narator, al propriilor fantezii. Își stăpâni cu greu chicotitul.

— Dar... Tulburat de toate ipostazele pe care ea i le prezentase fie la restaurant, fie în apartamentul ei când el o considerase foarte experimentată. Dar ce actriță ești! Scena și ecranul chiar au avut ce pierde, Amber Aames!

roști el, în sfârșit, de-abia stăpânindu-și râsul.

— M-ai crezut o ușuratică? Multe fete de liceu și-au pierdut virginitatea pe bancheta din spate a unei mașini. Am douăzeci și șapte de ani, și mă comport ca în era victoriană, adăugă ea, privindu-l posomorâtă.

Lungit alături de ea, mângâindu-i trupul, Jared de-abia își stăpâni zâmbetul. Gemând și ascunzându-și fața în pernă, Amber îi reproșă:

— Râzi de mine. M-am făcut de râs, nu?

— Nu, îi răspunse el continuând s-o mângâie.

Rămaseră un timp tăcuți. Amber cu fața în pernă, apatică și fără vlagă, Jared mângâindu-i umerii și spatele. Încet, ea se întoarse pe o parte.

— Tu ce crezi?

Mângâierile încetară. O privi fără să-i răspundă. Amber înțelese că, oricare i-ar fi fost gândurile în acel moment, ea nu le va afla niciodată.

— Cred că - spuse el după lungi momente de tăcere - ai făcut foarte bine că nu ți-ai pierdut virginitatea pe bancheta din spate a unei mașini oarecare.

— Ești sigur? îl întrebă ea ironic, dar, în ciuda tonului, destul de serioasă.

— Da, sunt foarte sigur. Mi-ai povestit că adolescența ți-ai petrecut-o tot încercând să afli cine ești și ce ești. Ce poți și ce nu poți. Nu cred că ți-ar fi fost prea ușor să ai o relație sexuală atunci.

— Și crezi că-mi va fi mai ușor acum? Acuratețea cu care el o judecase ca adolescentă o irita.

— Mă bucur că m-ai așteptat pe mine, îi șopti el

tandru, grav și senzual, neluând în seamă aluzia ei. Și fiindcă el îi mângâia din nou sânii, cu aceeași tandrețe și delicatețe, Amber, timidă, îl întrebă:

— Și acum că știi că... mă mai dorești?

— Dacă te mai doresc? repetă el, înecându-se de râs. Dar, Amber, nu poți fi chiar atât de inocentă? Îi luă mâna și încercând să-i demonstreze cât de mult o dorea, i-o aduse spre locul intim al masculinității și dorinței lui. Pipăie și ai să vezi cât de mult te doresc, câtă nevoie am de tine.

Se simți copleșită de forța și de dorința lui, mai ales acum, când știa că ea însăși este sursa și cauza lor. De abia acum realiza de câtă putere dispunea. Și pentru a-și demonstra ei însăși că are această putere, îl mângâie provocându-l. Respirația întretăiată și zvâcnirile trupului lui demonstau tocmai efectul atingerii ei.

Gemând, sărutând-o și rostindu-i numele, Jared îi transmise și ei tensiunea ce-i răvășea întreaga fire. Și în acest moment, ea nu se mai simți nici slabă, nici neajutorată, ci un partener egal. Ea era femeie, el bărbat. Puteau să și ia unul de la celălalt, dar, în aceeași măsură, puteau să și dea.

Cu mâini ușoare, Jared îi mângâie părul. O sărută. Tandrețea din privirea lui o făcu să se simtă cea mai frumoasă și cea mai dorită femeie din lume.

— Ești pregătită să mă primești, iubito? murmură Jared.

— Da, Jared, te doresc atât de mult! îi răspunse ea, conștientă că nu era decât a lui.

— Și nu-ți mai este teamă?

— Chiar trebuie să-mi amintești de asta? îl muștră ea, îmbrățișându-l. El o sărută.

— Am vrut să-ți spun ceva dulce.

— E ridicol, comentă ea.

— Atunci, tu ești dulce, murmură el.

Își zâmbiră.

— Atunci, tu ești ridicol, șopti ea, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui. Îi privi și râse.

Jared realizează cât de mult o iubește. Nu fusese niciodată îndrăgostit. Nu pretinsese acest lucru și nici nu-și făcuse iluzii, doar ca să poată face dragoste. Ceea ce i se întâmpla acum era real. Era convins.

— Ridicol? simulă el jignirea, ținându-o de saltea și încercând să-și ascundă râsul. Nu mai necăjise până acum o femeie în pat. Și nici nu mai răsese de ea. Până astăzi. Acum, cu Amber. Să știi, fetișo, că mai ai multe de învățat, în legătură cu ceea ce se spune în pat.

— Dar pot să spun că iubitul meu are cei mai frumoși ochi albaștri? Și cel mai fantastic trup? Și că ești cel mai înțelegător bărbat?

— Da, îi răspunse Jared grav, scrutându-i adâncimile ochilor. Poți să spui toate acestea ori de câte ori vrei tu, Amber, iubita mea.

Și n-o mai slăbi din ochi, șoptindu-i tot felul de cuvinte de dragoste, liniștitoare, provocatoare, pentru a o relaxa și pregăti. Amber se lipi de el, tremurând.

— Ești a mea, Amber, murmură el.

Un instinct primitiv de posesiune, de care habar nu avusese, îi dicta parcă nevoia de a o lega

pentru totdeauna de el.

— Ești toată a mea, Amber! Spune-mi că și tu mă dorești, iubito.

— Te doresc, Jared, și tu știi cât de mult!

— Da, știu, fiindcă și eu simt același lucru.

Se lăsă în voia sărutărilor lui și a pasiunii ce se trezea acum în ea. Îi trecu prin gând faptul că doar el, Jared, era cheia care declanșase această patimă în ea. Apoi nu mai putu gândi. Cele două flăcări se uniră întruna, dând naștere unui foc pârjolitor, de o intensitate atât de puternică, încât Amber avu senzația că este aruncată din ce în ce mai sus, spre cu totul alte dimensiuni. Țipă când, eliberată atinse culmea extazului.

Zăcea în brațele lui, cu capul pe unul din umeri. Jared o mângâia domol și liniștitor. Încet, Amber se trezi la realitate.

Își ridică puțin capul și-l privi. O privi și el. Amber simți cum roșește. Jared o sărută pe tâmplă.

— Cum te simți?

— Minunat, oftă ea.

— Și eu la fel, îi zâmbi el.

— Întotdeauna se întâmplă astfel? îl întrebă ea, mângâindu-i ușor fiecare trăsătură a chipului.

— Nu chiar. Nu întotdeauna. Există un act identic, dar înșelător, atunci când faci doar sex, nu-i însă același lucru. Noi am făcut doar dragoste, Amber, noi ne-am iubit!

— Prima oară în viața mea! Oftă de mulțumire.

Se simțea senină și plină de încredere. Toate fragmentele din care era constituită

personalitatea ei se adunaseră într-una singură, Amber de acum, ce se simțea atât de minunat.

— Și pentru mine, iubito, a fost tot ca prima oară.

— Îmi spui un lucru atât de drăguț, Jared.

— Este adevărat, îi confirmă el, privind-o drăgăstos. Să știi că este o mare diferență între a face doar sex și a iubi. Nu mi-am dat seama de acest lucru până acum.

Oare era prea devreme să-i spună c-o iubește? Se blestema în gând pentru felul lui de a analiza mai întâi totul. Nu putea fi spontan. Precauția era una dintre caracteristicile firii lui. N-o putea îndepărta atât de repede. Ce mult ar fi vrut să poată! Prima lui declarație de dragoste ar fi trebuit să fie spontană. El însă, în gardă, se întreba dacă era sau nu momentul s-o facă.

— A... te-ai culcat cu multe femei? încercă Amber să afle, jucându-se cu părul întunecat ce-i acoperea pieptul.

— E ultimul lucru despre care aș putea vorbi acum, Amber.

— Aha, deci e adevărat! concluzionă ea, întinzându-se spre el și ciupindu-l de nas.

— Au! O prinse de mână. Amber, pentru Dumnezeu, sunt doar bancher, nu armăsar!

— Ești artist! îl corectă ea, eliberându-și mâna. Prinzându-l de ambele încheieturi, adăugă: Eu cred că ești un armăsar.

Jared se încruntă. Nu era corect. Ei îi ardea de joacă, iar el dorea să fie serios. El ar fi vrut să-i vorbească despre iubire și angajament, iar ea avea

chef să vorbească despre sex.

O întoarse pe spate și-i prinse încheieturile mâinilor, blocându-le deasupra capului.

— Tu mă înnebunești, Amber!

— Dar te și încânt. Da, Jared Hamilton Stone, te încânt.

— Da, Amber Rose Aames, mă încânți, recunosc el, cuprins de același dor ca și ea, și neremarcând aluzia ei la „Hamilton”. Mă încânți până la nebunie.

Se aruncă asupra ei ca un primitiv. O făcu să-l dorească cu o intensitate pasionată și inconștientă. Satisfăcută, de ambele părți, fu dominatoare și devastatoare.

Amurgul îi prinse în acea stare de oboseală tăcută și plăcută, pe care nu ți-o dădea decât satisfacția totală. Amber încercă cu multă greutate să-și țină ochii deschiși. Renunță. Vru să-i spună „te iubesc”, dar era prea vlăguită pentru a le mai rosti. Era atât de somnoroasă, încât nici șoaptele lui, când aplecat deasupra ei, sărutându-i obraji și spunându-i aceleași cuvinte, nu le auzi. Adormi.

Când se trezi, camera era întunecată, iar perdelele maronii fuseseră trase. Prin țesătura materialului de-abia dacă pătrundea lumina slabă a unui bec de pe stradă. Dormise pe burtă, de-a curmezișul patului.

Rămase un timp liniștită, ținându-și încă ochii închiși. Era încă dezorientată. Nu-și amintea când și cum, Jared desfăcuse patul și o acoperise cu

cearșaful și cuvertura, ambele de culoare galbenă. Obrajii i se împurpurară la gândul celor întâmplate. Roșeața din obraji se adânci când se dezmetici și-și dădu seama de cum se afla în pat.

Întotdeauna dormise ghemuită, pe partea stângă a patului, îmbrăcată într-o cămașă de noapte obișnuită și pantaloni. Acum se găsea tolănită și goală în patul lui Jared. Absurd! Corpul ei părea să se fi eliberat de inhibiții până și în somn.

În pragul ușii întredeschise, Jared o privea. Automat, își îndreptă poziția și-și trase cearșaful în jurul ei. Jared se îndreptă spre pat. Se așeză lângă ea. Vechea ei timiditate apăru pe neașteptate. Îi evita privirea, dar Jared o cuprinse în brațe și-i sărută părul.

— Bună, iubita mea!

— Jared.

Își reveni și cu un suspin îl întrebă:

— Cât e ceasul? S-a întunecat?

— A trecut de opt și jumătate. Ai dormit câteva ore bune. Cred că ai fost tare obosită, iubito, adăugă el, sărutând-o cu tandrețe. Sub ploaia de sărutări și mângâieri, Amber se întinse leneș.

— Am sunat-o pe sora ta și i-am spus că diseară nu vei lua masa cu ea.

— O! tresări ea. Am uitat complet. Mulțumesc c-ai anunțat-o, zise zâmbind. E un gest drăguț. Tăcu. Apoi: I-ai spus unde suntem?

— Sau ce am făcut? mustăci Jared. Nu, micuțo, nu i-am spus. Am anunțat-o doar că vei cina cu mine. Cât timp ai dormit, am trecut pe la Peking Duck și am cumpărat niște semipreparate.

— Peking Duck?

— Este versiunea Hamilton la restaurantul chinezesc. Mâncarea nu-i rea. Ești destul de înfometată ca să încerci?

— Sunt lihnită.

— Mâncăm în bucătărie, din farfurii, sau aici, direct din cutiile de carton.

— Aici, mormăi Amber, care niciodată nu mâncase goală în patul unui bărbat.

Jared aduse câteva cartoane albe, două furculițe și șervețele. Mâncară servindu-se unul pe altul.

— M-am săturat, declară Amber gemând. Mai mult de jumătate a rămas neatinsă! Ai cumpărat atâta mâncare, de parcă ar fi trebuit să hrănești armata chineză!

— M-am gândit că vei fi flămândă după toată epuizarea din această după-amiază, îi întoarse el vorba, privind-o insinuant. Ceea ce ne-a rămas ne va folosi la dejun.

— La dejun? Dar mâine de dimineață eu nu voi mai fi aici. Trebuie să mă întorc acasă și să-mi pregătesc bagajele. Avionul pleacă mâine dimineață la opt treizeci.

— Avionul?

— Mâine plec în vacanță.

Jared își făcu de lucru cu strânsul cartoanelor.

— A, da, vorbi el după câteva momente, vacanța pe care ți-ai propus s-o petreci în insulele din Marea Caraibilor. Ia-ți adio! Nu cred că vei pleca.

Îl privi uimită.

— Bineînțeles că voi pleca! Trebuie să plec!

— Nu trebuie, Amber.

Părăsi camera.

— Jared, mi-am rezervat locul de-acum câteva luni. Am plătit deja totul. Dacă nu mă duc, voi pierde o parte din bani.

El însă nu-i răspunse. Amber sări din pat. Îmbracă la iuțeală cămașa lui, ce se afla pe un scaun. Intră în bucătărie, Jared, în mod metodic, distribuia cartoanele, cu mâncarea rămasă, în frigider.

— Jared, e prima mea vacanță în care pot să plec singură. Eu...

— Nu despre bani este vorba, Amber. Doar știm amândoi că banii nu reprezintă o problemă pentru tine. Se îndreptă spre chiuvetă. Rigid ca un robot și foarte minuțios spală cele două furculițe. Privindu-l, Amber se neliniști.

— Este adevărat că din punct de vedere financiar stau foarte bine, dar asta nu înseamnă, e chiar împotriva firii, că trebuie să arunc pe geam sute de dolari. Ar fi vrut ca el să se întoarcă spre ea s-o privească.

În sfârșit, el se întoarce. O privi. Pe față purta parcă o mască de granit. Privirea îi era rece și aspră. În clipa aceea Amber ar fi dorit să nu-i fi văzut chipul. Așa cum se afla acum, cu picioarele depărtate și cu brațele strânse la piept, părea foarte agresiv.

— Ți-am spus că nu despre bani este vorbă acum, ci faptul că tu dorești să pleci. Ei, bine, n-am de gând să te las!

Tonul dominant și arogant o enerva.

— N-ai de gând să mă lași să plec?

— Nu! Se apropie de ea și zise poruncitor: Și acum, înapoi în pat!

— Nu, se împotrivi ea, încrucișându-și brațele la piept.

Mică, dulce și ciufulită, îmbrăcată în cămașa lui, era adorabilă. Jared nu-și putu lua ochii de la ea. Toată furia i se topi, iar fața i se luminează de un zâmbet abia schițat.

— Atunci te duc eu!

Amber sesizase palidu-i zâmbet. I se păru chiar mai periculos decât încruntarea autoritară dinainte.

— Nu, Jared! Mai întâi, trebuie să vorbim.

— Nu, Amber. Mai întâi, să ne iubim și să vorbim după aceea. O prinse în brațe.

— Nu-ți rezist când pari atât de sigur pe tine. Dar când devii un arogant nesuferit...

Jared o opri cu un sărut. Când Amber deschise ochii, erau deja în dormitor. Dorința puse din nou stăpânire pe ea. Cu îndemânare, Jared o dezbracă și o așază în pat. Se lungi alături.

— Iată unde îți vei petrece vacanța, Amber! Nu te vei duce nicăieri, decât aici! hotărî el mândru și posesiv.

Oare de ce a trebuit să-i amintească că va pleca în vacanță? se întrebă ea, reținându-și un geamăt. Acum nu dorea decât să fie a lui. Dar după aceea, se va duce acasă și-și va face bagajul. Da, va pleca în vacanță! Trebuia! Era doar prima călătorie când nu era însoțită. Plătise, își făcuse planuri. Nu putea renunța!

— Nu vreau să te părăsesc, Jared, încercă ea să-i

explice, dar vacanța aceasta este foarte importantă pentru mine. Înțelege? Eu...

— Nu mai discutăm despre asta. Nu mai avem ce discuta. Dă-o dracului de vacanță. Din înflăcărat, subit, Jared devenise autoritar și rece. Amber îl privi confuză.

— Jared, fii, te rog, rezonabil, îl imploră ea. Chiar și tu, dacă ți-ai propus să pleci mâine, doar n-ai fi renunțat pentru...

— Dacă ar trebui să plec mâine, dar nu am în program așa ceva, deplasarea ar fi fost din cauza afacerilor și nu pentru a avea o aventură cu un oarecine, undeva pe o insulă tropicală.

— Aventură? repetă ea îndurerată. Singura mea aventură a fost aici, în Massachusetts, cu tine!

— Știu. Fiindcă acum știi ce înseamnă plăcerea fizică, nu mai poți să aștepți...

Amber îi curmă vorba cu o palmă, nu foarte puternică, dar echivalentă cu forță unui bici.

— Să nu îndrăznești să mă consideri o... o stricată, doar fiindcă m-am culcat cu tine și fiindcă vreau să-mi petrec vacanța pe o insulă din Marea Caraibilor! Tremurând de furie, continuă: Vreau să plec singură, pentru a-mi demonstra mie însămi că o pot face! Să mă conving că rezist și în alt loc, nu numai aici.

Începu să plângă, lucru ce o înfurie și mai tare. Printre lacrimi, adăugă:

— Vreau... vreau să mă bucur de plajă și apă. Nu ești decât un păduche, dacă mă acuzi că am de gând să mă culc cu flota din Caraibe doar fiindcă... fiindcă...

Se năpusti în baie. Trânti ușa și o încuie. După câteva minute, Jared ciocăni la ușă.

— Ieși afară! îi porunci el pe nas. Ți-am adus hainele. Când ești gata, te conduc acasă, adăugă el cu răceală.

Amber deschise ușa și-și primi hainele. Le privi. Costumul negru, ciorapii grosolani, pantofii oribili... O podidură lacrimile. Se îmbracă mecanic. Când ieși din baie, demoralizată, cu ochii roșii de plâns, fără pudră, având senzația că arată ca una din cele două surori vitrege și dizgrațioase ale Cenușăresei.

Jared aruncă ziarul pe care tocmai îl citea și se ridică fără să spună un cuvânt. Parcurseră tot drumul într-o tăcere încordată. În fața clădirii unde se afla apartamentul ei nu exista niciun loc liber pentru parcare. Jared opri direct în stradă. Amber deschise imediat portiera și vru să coboare, dar brațul lui o prinse și o reținu.

— Să spunem lucrurilor pe nume, Amber. Dorești să pleci în această vacanță pentru singurul motiv că vrei să cunoști un alt bărbat ca să te culci cu el.

Oare? Vag, Amber își aminti că își făcuse, într-adevăr, un astfel de plan copilăresc. Și-l furișase cu sânge rece, înainte de a se îndrăgosti de Jared. Dar sexul fără iubire n-are niciun sens, cel puțin în ceea ce o privea pe ea. Dacă el își imagina că ea, din patul lui, va sări în patul altuia, că avea atât de puțin respect pentru ea însăși, atât de puțină credință... Gândul o duru mai mult decât și-ar fi putut închipui. Îndurerată, îi reproșă:

— Dacă ești atât de maniac în ceea ce privește sinceritatea, atunci de ce n-o practici tu însuși? Tu, care nu ești decât... decât un ipocrit? De ce nu-mi spui când anume ți-ai propus să recunoști că ești președintele băncii Hamilton? Când ai hotărât că-mi vei sugera să vorbesc cu tata și frații mei despre viitorul tău, la banca Aames, după preluarea băncii tale de către ai mei?

Vocea i se curmă. Tremura de mânie și durere, dar reluă:

— M-ai avut în pat, Jared Hamilton Stone. Când îmi vei spune că ai de gând să mă folosești în interesul viitoarei tale poziții la bancă?

— Amber! Doar nu crezi că eu am vrut...

Amber îi și întoarse spatele. Țâșni din mașină.

Claxonul unei alte mașini îl avertiză pe Jared că Buick-ul lui bloca circulația. Trebuia să elibereze drumul. Amber intră în casă.

Câteva momente mai târziu, Jared bătuse la ușa ei.

— Amber, lasă-mă să intru. Trebuie să vorbim, stăruie el.

Ea însă nu-i răspunse și nici nu-i deschise. După lungi momente de așteptare, nemaisperând ca ușa aceea să se deschidă, Jared plecă. Amber plânse până când simți că-i plesnește capul. Răgușise. Își șterse lacrimile și trase geamantanul. Începu să-și împacheteze lucrurile.

Capitolul 8

Era aproape unsprezece noaptea. Îmbrăcat în halat de baie și ciufulit, Locke Aames deschise.

Jared Hamilton, cu o față împietrită se afla în fața lui. Câteva clipe, cei doi bărbați se priviră în tăcere.

— Sper că nu deranjez, deși este cam târziu, se hotărî Jared să rupă tăcerea. Am avut drum pe aici și...

— Arăți de parcă ai fi băut, i-o întoarse Locke, examinându-l cu atenție. Intră și spune-mi numele otrăvii. Jared îl urmă.

— Cum ți se pare cucuta?

Locke ridică din sprâncene.

— N-a fost decât o glumă, încercă Jared să zâmbească, dar nu prea reuși. Arăta la fel de nenorocit precum se și simțea.

— Ei? Care-i problema, sora mea mai mică?

— Da, recunosc Jared cu amărăciune.

— Am ajuns deci la scopul vizitei tale.

Locke îi turnă o băutură tare într-un pahar. Murmură:

— Mica mea surioară?

— Timp de o oră și jumătate am tot bătut la ușa ei cerându-i, rugându-o, chiar implorându-o, admise el, să-mi deschidă, ca să discutăm și să îndreptăm neînțelegerea ce s-a ivit între noi, își începu Jared povestea, după ce goli paharul.

— Dar ea n-a vrut să-ți deschidă, concluzionă Locke.

Jared încuviință necăjit printr-o mișcare a capului.

— Aha, rosti Locke, umplându-și și el un pahar. Așa deci, repetă el. Îl privi cu înțelegere, dar era clar că nu știa ce să facă sau ce să-i spună. Jared

înțelese că pentru Locke era o situație neobișnuită. Probabil că rareori i se întâmpla ca o persoană să-i calce pragul, cerându-i un sfat sau... ce? Consolare? De fapt, el ce căuta aici? Nici el nu știa. Se simți îngrozitor de caraghios.

Coborî și Ashlee. Purta un capot matlasat, de culoare roz, iar în picioare avea papuci moi. Era îmbujorată, buzele-i erau mușcate. Își privi drăgăstos soțul. Jared recunoscă în acea privire, obișnuită între soți, dragostea și dorința. Așa se priviseră și ei, el și Amber, cu foarte puțin timp în urmă. Era clar că vizita lui era inoportună. Și nu numai că era un caraghios nebun, dar nici nu nimerise momentul pentru o vizită. Posibil să-i fi întrerupt... Simți că-i ard obraji.

— Ashlee, iată cine a venit! spuse Locke, doar ca să spună ceva. A, complimente din partea lui Amber.

— Amber zici? Ah, zâmbi ea. Și, mă rog, ce-a pus la cale Amber?

Spre surprinderea lui, Ashlee îl salută printr-o îmbrățișare scurtă și un sărut pe obraz. Cam ciudată această întâmplare pentru un străin ca el. Nu-l întâlnise decât o singură dată. Era însă foarte normală pentru un viitor cumnat... Jared o privi stăruitor.

— Ashlee, când am intrat în magazin, tu m-ai întâmpinat de parcă îți eram o veche cunoștință. Iar tu, Locke, ai făcut aluzie la data din ziua aceea, 6 noiembrie. De-abia acum mi-am dat seama. Îl privi să vadă dacă el confirmă conexiunea pe care el tocmai o făcuse.

— Cred că ar fi mai bine să-ți explice Ashlee, îi indică Locke.

— Stai jos, Jared! Ceea ce-ți voi spune s-ar putea să-ți pară puțin cam... mă rog, cam ciudat.

— Știu deja că ai anumite calități parapsihologice. Mi-a spus Amber. Și nu mă mir, fiindcă acest lucru este posibil.

— Crezi? îl întreabă Locke cât se poate de surprins. Adică tu chiar crezi în previziuni?

— Da.

— Ei, asta-i. Doar ești președintele unei bănci. Aveam impresia că doar noi, fizicienii, credem în fenomenele paranormale, își exprimă Locke mirarea.

— În timpul colegiului, cam prin anul III, împreună cu un prieten ne-am dus în vizită la una dintre mătușile lui, care locuia la New York. Tocmai a picat acolo o prietenă a mătușii sale, Dorothy McClelland. Tăcu. Privi spre Ashlee. Ochii ei mari și căprui îi aminti de Amber. Cât de mult semănau. Amintirea îl duru.

— O cunosc pe Dorothy. Am experimentat cu ea, la Duke, niște fenomene parapsihologice, comentă Ashlee.

— Ei, Dorothy atunci mă vedea pentru prima oară. Nici măcar numele nu mi-l știa. Dar înainte de a pleca, m-a luat deoparte și mi-a spus că maică-mea era mai tot timpul în apropierea mea. Mi-a spus că-mi poartă de grijă și că ar dori tare mult să micșoreze tensiunea în care trăiam. Dorea deci să-mi reiau acel hobby pe care unchiul meu mi-l interzisese când eram copil, continuă Jared

care, inconștient, prinsese în mâinile lui pe cele ale lui Ashlee. Dorothy McClelland nu știa că maică-mea murise și că am fost crescut de unchiul meu, care, într-adevăr, îmi interzisese să mai cioplesc, luându-mi toate acele unelte specifice unei astfel de îndeletniciri, când aveam paisprezece ani. Cu un zâmbet amar, Jared conchise: Cred că-l îngrozea gândul că aș putea ajunge dulgher și nu președintele unei bănci. Interesant însă este faptul că maică-mea n-avea cum să știe că cioplitul era marea mea pasiune. Murise când eram doar de opt de ani, iar pe atunci n-aveam această înclinație.

— Știa, fiindcă spiritul ei te veghea, îi explică Ashlee cu blândețe. Iar Dorothy este un bun mediu, adică are abilitatea de a comunica cu spiritele.

— Subiectul devine mult prea complicat, interveni Locke. Ce-ar fi să ne întoarcem la problema lui Jared și a lui Amber?

— Locke acceptă existența paranormalului, dar subiectele legate de medium sau de spirite nu le acceptă, fiindcă nu crede în ele, îi explică Ashlee, zâmbind către soțul ei. Din fericire - continuă ea - eu nu sunt decât o persoană sensibilă, adică am doar capacitatea de a percepe anumite fenomene paranormale, dar nu sunt un medium.

— Slavă Domnului! interveni Locke. Nu mi-ar plăcea câtuși de puțin să știu că în jurul meu, la orice oră din zi sau din noapte, roiesc tot felul de stafii.

Râseră. Chiar și Jared începu să se relaxeze.

— Și ai urmat sfatul mamei tale? îl întreabă Ashlee.

— Da. Mi-a adus bucurie, plăcere și liniște. M-a ajutat să depășesc stresul. Dorothy însă mi-a mai spus că după mulți ani de singurătate, voi avea o căsnicie foarte reușită. A menționat chiar și numele unuia dintre copiii pe care-i voi avea.

— Felicity, rosti Ashlee. Zâmbi când văzu cât de uluit rămase. De-abia aștept să-mi cunosc nepoata. Sunt sigură că va fi foarte energică. Primele percepții, în legătură cu Felicity, le-am simțit foarte curând după ce am cunoscut-o pe Amber.

— Ea știe? întreabă Jared încordat.

— Da, știe tot. Despre Felicity, despre băieți și despre viitorul ei soț, râse Amber. Ceea ce nu știe însă este faptul că acela... ești chiar tu. Mi-ai apărut în tabloul din casa familiei Aames, într-una din viziunile mele, bineînțeles. Când ai intrat în magazin te-am recunoscut. Și-mi amintesc că și data de 6 noiembrie am văzut-o încercuită într-un calendar, calendarul lui Amber.

— E nevoie să mai adaug - o întrerupse Locke cu blândețe - că tabloul și calendarul nu pot fi văzute decât de Ashlee, în viziunile ei? Dar faptul că tu dai crezare acestor lucruri simplifică problema. Tare mi-ar fi displicut să-i explic toate acestea fratelui meu, Bryce.

— Deci tu știai cine sunt, deși nu-mi cunoșteai numele. Mai știai că sunt și președintele băncii Hamilton. Și dintr-odată, deprimat, Jared își coborî privirea.

— Bryce și-a pierdut mai toată după-amiaza de duminică vorbindu-ne despre tine și unchiul tău. Ne-a explicat planul băncii Aames de a prelua banca voastră, îi explică Locke. Nu cred că trebuie să-ți mai spun care a fost părerea lui Amber. Bănuiesc că ți-a spus deja.

Cu drăgălășenie, Ashlee își împinse soțul pe canapea. Se așeză pe genunchii lui. Cu multă blândețe i se adresă apoi lui Jared:

— Chiar atât de tare v-ați certat, Jared?

— Amber crede că vreau să mă folosesc de ea pentru a-mi asigura un loc în cadrul conducerii băncii Aames, după ce aceasta va prelua afacerile băncii Hamilton. Acesta-i unul dintre motive. Cel de-al doilea, este în legătură cu plecarea ei în Insulele Caraibe.

— Nu-ți place locul? îl întrebă Locke.

— Nu-mi place ca în jurul ei să se învârtă tot felul de escroci bronzăți și arătoși, puși pe agățat.

— Du-te după ea! Nimeni nu va îndrăzni să se apropie, îl sfătui Locke.

Jared îl privi confuz.

— Da, te vei duce și tu acolo, continuă Locke. Am fost de acord ca Amber să plece singură, fiindcă Ashlee ne-a convins, pe mine și pe mama, că acolo se va întâlni cu bărbatul cu care Amber se va căsători. Și se va stabili în Anguilla. După câte știi, și-a rezervat un loc la Cul de Sac.

— Am să-ți dau totuși un sfat, Jared, interveni Ashlee: Nu te năpusti dintr-odată acolo! Amber vrea totuși să știe cum este să fii singur în vacanță. Cred că ar fi bine s-o lași mai întâi să

afle.

Pe micuța insulă din Anguilla nu se găseau prea multe magazine, dar puținele care se aflau acolo puneau la dispoziția cumpărătorilor o marfă interesantă și de bună calitate.

Amber cumpără pentru ea și Ashlee o geantă împletită din paie, pe care erau aplicate scoici. Lui Sharon, o bluză pe care era pictată în culori vii o ambarcațiune cu pânze. Părinților și fraților, o adevărată provizie, aleasă minuțios, alcătuită din diferite tipuri de gemuri din fructe exotice. Acum încerca să găsească ceva potrivit și pentru cei doi nepoți, Christopher și Brian.

Era cea de-a treia zi pe care o petrecea pe mica insulă din Anguilla. În ciuda locului frumos și liniștit, așa cum fusese prezent și în reclama din revistă, ea nu se simțea în apele ei.

Căsuța pe care o închiriasse, cu terasă spre ocean, una dintre cele șase situate la marginea unui drum mai puțin circulat, era confortabilă, primitoare și discretă. În complexul Cul de Sac se mai afla un restaurant drăguț, o piscină și un centru sportiv. La distanță foarte mică de locul unde era cazată, se afla hotelul Malliounana Beach. Zilele erau însorite, cu umiditate scăzută. Mâncarea delicioasă, plajele minunate de frumoase, iar apa Mării Caraibilor se menținea tot timpul caldă. O vreme mult mai bună decât anul trecut, în iulie, când își petrecuse vacanța împreună cu Ashlee, Locke și Christopher, Sharon și Brian la Nantucket. Plouase timp de o săptămână

neîntrerupt și prin acoperișul căsuței închiriate se scurgea apa de ploaie.

— Amber?

Se întoarse. Își stăpâni un oftat când văzu cine o strigase.

— Bună, Rob, reuși ea să schițeze un surâs ce voia să simuleze bucuria și surpriza.

Rob Perry, blond și bine făcut, divorțat, om de afaceri, închiriasse și el una dintre cele șase căsuțe, destul de aproape de cea în care se instalase ea. Cinaseră împreună o singură dată și petrecuseră o după-amiază pe plajă. Atunci, Rob Perry își exprimase foarte clar intențiile față de ea. Dacă ar vrea, acum, aici în Anguilla, visele ei fanteziste ar putea deveni realitate.

Numai că... atunci nu-i permisesese lui Rob nici măcar s-o sărute la despărțire. Refuzase chiar și cele două încercări ale acestuia de a se mai întâlni. Nu, n-avea de gând să se încurce cu Rob Perry în această vacanță. Așa-i corect, îi șopti o voce sarcastică, cuibărită în sufletul și mintea ei.

— N-ai vrea ca după-amiază să mergem la schi pe apă? Sau poate la surf, pescuit ori vrei să dormi? Toate acestea sau nimic din ceea ce ți-am sugerat? Am putea chiar să nu facem nimic, mai adăugă el, mângâindu-i subtil brațul.

Amber rezistă tentației de a-l înlătura ca pe un tânțar plictisitor. Nu voia decât să se gândească la Jared Stone. La el îi fusese gândul în cele trei zile și el era cauza nefericirii ei de acum. Rob era totuși atrăgător, plăcut și liniștit. Era evident faptul că și el și-ar fi dorit o vacanță în care să fie

inclusă și o aventură romantică. Posacă, Amber recunoscu că pe ea n-o atrăgea însă.

— A... caut ceva pentru nepoții mei! i-o tăie ea. Unul are doisprezece ani, celălalt numai un an și jumătate. Am cumpărat cadouri pentru toți membrii familiei, în afară de ei doi.

— Ce zici de bărcuțele astea? îi indică Rob una dintre frumoasele bărci-jucării, ce imitau perfect modelul unei bărci performante, destinate curselor pe apă. Reprezentau replica în miniatură a bărcilor construite de localnicii de pe insulă, renumiți pentru măiestria lor. Râzând fermecător, Rob adăugă: Cred că oricărui băiat, indiferent de vârstă, i-ar plăcea să aibă o astfel de bărcuță. Eu nu m-aș supăra dacă aș avea una adevărată.

Oare de ce n-o încânta șarmul lui băiețesc? se întreba Amber, dorind totuși să-i placă. Îl văzuse în costum de baie. Arăta superb. Știa să se poarte curtenitor cu femeile. Fără îndoială că și în pat. Și, pe deasupra, nu-l interesa faptul că tatăl ei era președintele băncii Aames.

Privi barca pe care i-o tot arăta. Era bine executată. Jared însă ar fi făcut-o mult mai bine, șopti un gând lăuntric, cuibărit în sufletul ei bolnav de dor.

— Cred că le voi cumpăra la amândoi câte o bărcuță. Mulțumesc pentru sfat, rosti Amber, ridicând din mulțimea modelelor expuse o alta, identică cu cea pe care o ținea Rob în mână. Plăti și părăsiră magazinul.

— Hai să ne întoarcem cu taxiul! Ne punem costumele de baie și între timp, poate, hotărăști ce

vom face astăzi, îi sugeră Rob, prinzând-o de cot și trăgând-o discret spre stația de taximetre.

Ar fi trebuit să se simtă flatată de insistența lui, și nu iritată, își reproșă Amber. Ar fi trebuit să-și petreacă ziua amuzându-se cu acest individ atrăgător și nu singură, îngropată în mormanul de romane. Ar trebui... Cuvântul îi aminti de Jared. Spre groaza ei, ochii i se umplură de lacrimi.

— Am putea închiria echipamentul necesar pentru a explora grădinile subacvatice din Golful Shoal. Am auzit că locul e minunat și-ar fi o mare pierdere pentru cel ce are ocazia să-l viziteze și n-o face, mai propuse Rob, când ajunseră în dreptul căsuței pe care o închinase Amber.

— Zău, Rob, dar n-am chef de nimic, îi răspunse Amber, cotrobăind în geantă după cheie.

— O.K. Atunci poate că vom... Dar nu-și termină propoziția. Amber îl privi curioasă. Se uită și ea să vadă ceea ce văzuse el. Un individ tocmai ieșise din căsuța ce se învecina cu a ei și vioi se îndrepta spre ei.

— Jared?

— Bună, vecinico, o salută acesta cu naturalețe.

— Vecinico? repetă Rob nemulțumit de sosirea neașteptată și nedorită a lui Jared.

— Am închiriat căsuța de vizavi, anunță Jared cu satisfacție. Dar în tonul blând și încântător, Amber descifră o urmă de asprime.

— Vă cunoașteți? se miră Rob cu o expresie veninoasă pe chip.

— Cum să nu? Chiar foarte bine, îl liniști Jared calm, dar amenințător totodată. Și fiindcă Amber

continua să tacă, se prezentă singur: Sunt Jared Stone.

— Rob Perry.

Nu-și întinseră mâinile. Amber nu făcu nicio mișcare. Prinsese parcă rădăcini în acel loc. Nu era în stare să gândească, nu putea să vorbească. De-abia dacă mai respira. Credea că are halucinații. Jared aici? Simțea totuși cum privirea lui fierbinte, pe rând, îi examinează fiecare porțiune neacoperită de rochia de plajă scurtă, răcoroasă, de culoarea mandarinei. Apoi ochii lui îi cercetară părul, ce furase parcă câteva raze de soare și pe care ea și-l strânsese în coadă de cal. Urmară cerceii rotunzi din urechi...

— Ești surprinsă? o întrebă el, apropiindu-se de ea. Îi mângâie ceafa posesiv și Amber simți cum un noian de dor îi cutremură trupul. Nu, categoric, el nu era doar o plăsmuire a minții ei. Se afla acolo în carne și oase. Mâna lui sigură și caldă se găsea pe ceafa ei, mângâind-o și făcând-o să tremure; în nări îi simți parfumul. I se înmuiară genunchii.

Dar își aminti că din cauza lui petrecuse patru nopți mizerabile și trei zile îngrozitoare. Se îndepărtă de el. Dacă își imagina cumva c-o va recuceri așa ușor...

— Ce faci aici? îl întrebă ea, sperând ca vocea să nu-i trădeze nici emoția, nici bucuria.

— Sunt în vacanță. Prima mea vacanță.

— Prima ta vacanță? repetă ca un ecou Rob Perry, pe care, de data aceasta, replica lui Jared îl amuză.

— Da, m-am hotărât să întrerup puțin munca haotică și să mă odihnesc. Și ce alt loc mai plăcut decât Marea Caraibilor puteam să aleg? Nisipuri de zahăr, ape de azur, luna tropicală...

Amber recunoscuse în vorbele lui cuvintele lui Warren. Privirile li se întâlneau. Ochii lui străluceau de răs.

— O prietenă mi-a recomandat Insula Anguilla și complexul Cul de Sac, continuă Jared.

— Ashlee Aames? se încruntă Amber.

— Ai ghicit, îi zâmbi Jared, malițios.

— Sper să te distrezi bine în prima ta vacanță. Acum însă te rog să ne scuzi, noi, Amber și cu mine, avem deja un plan pentru a ne petrece după-amiaza, interveni Rob.

— Și eu!

— Vom merge să închiriem echipamentul necesar pentru a explora grădinile de sub apa din golf, adăugă Amber pe nerăsuflăte.

— Ce coincidență. Tocmai asta mi-am propus să fac și eu.

— Nu zău? rosti Amber, ce cu multă greutate reușise să-și păstreze aerul sever. În ciuda discuției ce-i dusesese la despărțire, și din pricina căreia suferise atât, în ciuda aroganței afișate de el în tot cursul acestei conversații, inima îi cânta de bucurie.

Îl privi. De la albastru ochilor ce cuprindeau atâtea reflexe, privirea i se opri pe gura senzuală. Apoi pe haine.

— N-ai câtuși de puțin înfățișarea unui președinte de bancă, rupse ea tăcerea, continuând

să-i examineze pantalonii largi cu pliuri, de culoare albă, și sacoul sport de un purpuriu-închis. În picioare purta sandale ușoare și n-avea ciorapi.

— Sharon mi-a făcut o listă cu ceea ce a trebuit să-mi cumpăr. Tot ea mi-a indicat și magazinele de unde să mi le procur. Mi-a explicat că nu voi avea nicio șansă să te cuceresc, dacă voi fi îmbrăcat într-un costum obișnuit și plictisitor de bancher. Mi-a spus că nici pantofii pe care-i port eu de obicei nu sunt potriviți cu gusturile tale. „Mătușa Amber este foarte severă”, adăugă el, maimuțărind-o pe Sharon. „Ea nu poartă decât haine mișto și nu frecventează decât locuri bune”, mai adăugă el.

Jared făcu un pas spre ea. Ea, unul înapoi. Desluși în privirea lui acea strălucire posesivă și nu era pe punctul de a-i ceda atât de ușor. Nu încă. Între ei mai erau semne de întrebare.

— Și zici că Sharon te-a sfătuit cum să te îmbraci! Când ai vorbit tu cu ea? În ciuda intenției ei de a rămâne rece și calculată, Amber nu-și putea lua ochii de la el. Recunosc în sinea ei că Sharon, într-adevăr avea gust și era la zi cu moda masculină.

Hainele bine croite, asortate cu rafinament coloristic, îi veneau de minune.

— Eu, Sharon și Brian, ieri-seară, am mâncat la Ashlee și Locke.

— Tu? se mânie Amber, imaginându-și-l la masă cu familia ei. N-a fost destul faptul că a încercat să se folosească de ea - urât lucru! - pentru a-și atinge scopurile mârșave! Acum se folosea chiar și

de acei membri ai familiei ei care n-aveau nicio legătură cu banca! Îl privi cu asprime.

— S-ar părea că, așa, deodată, mi-ai cucerit întreaga familie! Bănuiesc că și asta face parte tot din plan, nu?

— Amber, îi întrerupse Rob cu nerăbdare, cred c-ar trebui să ne schimbăm hainele și să mergem unde ne-am propus. Deși se aflase tot timpul acolo, fusese pur și simplu ignorat.

Chiar și intervenția lui nu era decât o intruziune nedorită de cei doi, atât de absorbi unul de celălalt.

— Da, Rob, ai dreptate, mai bine plecăm. Voi fi gata în zece minute, îi surâse ea. Cu indiferență, întorcându-se spre Jared, rosti:

— La revedere, Jared. Îți doresc o după-amiază cât mai plăcută!

— Sunt convins că așa va fi, îi răspunse acesta amuzat de ceea ce numai el știa.

Apa golfului Shoal era limpede precum cristalul. Părăsiseră barca cu care ajunseseră aici și se pregăteau să cerceteze nemaipomenitele locuri exotice. Amber tocmai examina un recif de corali, când două mâini îi cuprinseră talia. Se întoarse. Era Jared Stone.

— Ce mică-i lumea?! remarcă Jared, în timp ce călcau apa din apropierea bărcii. Ori poate c-ar trebui să spun, ce mic e golful?!

— M-ai urmărit! îl acuză ea.

— Nu mi-a plăcut cum s-a terminat întâlnirea! rânji el.

— N-am considerat-o ca pe o întâlnire de dragoste, îl corectă Amber, gândindu-se cât de greu îi era să se sfădească cu el, în circumstanțele prezente. Călcatul apei îi absorbea aproape întreaga atenție. Încerca să facă față noii situații. Continuă: N-am venit aici ca să mă întâlnesc cu tine, sper că-ți amintești? Am planuri mult mai mari: mi-am propus să seduc flota Statelor Unite din Caraibe, doar? Rob Perry e doar începutul!

Încercă să se îndepărteze de el, dar Jared îi cuprinse talia, aducând-o foarte aproape de el. Pe sub apă, picioarele li se împletiră.

— Da? Hai, dă-i drumul! Sunt numai ochi și urechi, indiferent ce-mi vei reproșa. O merit!

Pulsul lui Amber zvâcni puternic. Nu din cauza poziției și nici din cauza enervării, ci fiindcă, din acest moment, după cele câteva zile de apatie, simțea că, în sfârșit, trăiește.

— Ți-ai dorit să pleci singură în vacanță. Ei bine, iată-te aici! Trei zile ți le-ai petrecut singură. N-ai vrea ca de-acum să continuăm această vacanță împreună?

Amber îi simți respirația caldă în ceafă. Se răsuci în strânsoarea lui.

— Jared!

— Am fost al naibii de gelos când mi-ai spus că vrei să vii aici singură. Regret tot ce ți-am spus atunci.

— Jared!

Își întoarseră capetele spre barcă. O tânără brunetă, frumos bronzată și îmbrăcată doar într-un minuscul costum de baie, le făcea semne de pe

parapet.

— Cum este apa? le strigă ea.

— Minunată, Nicki! Intră și ai să te convingi! o îmbie Jared.

Lângă ea, mai apăru o blondă mărunță, cu părul numai bucle. Săriră în apă. Ajunseră lângă ei.

— Nu-i minunat? le întâmpină Jared. Apoi către Amber: Maura și Nicki! Sunt din Buffalo.

— Da? îngăimă Amber, surprinsă ea însăși de gelozia neașteptată ce puse stăpânire pe ea. Nu s-ar fi mirat nici dacă i s-ar fi înverzit ochii din această pricină.

— Ne-am cunoscut la Centrul sportiv Tamarian, continuă Jared, plin de vervă. Atunci am hotărât să ne petrecem după-amiaza în golful Shoal.

— Practic! mormăi Amber.

— Dar unde îți este prietenul? Bob? Parcă așa îl cheamă, nu? o întrebă deodată Jared.

— Rob! îl corectă Amber printre dinți.

— Maura! Jared! Mâncăm? le strigă Nicki de pe barcă.

— Dar de când aștept! rosti Jared încet.

Înotă alături de Maura, lăsând-o pe Amber să calce apa de una singură.

Această după-amiază, care deja începuse rău, părea să devină și mai neplăcută pentru Amber. În graba lor, a ei și a lui Rob, pentru a ajunge cât mai curând la Centrul sportiv, uitaseră să se aprovizioneze cu ceva de mâncare. Nu le rămânea decât să privească la cei trei cum se delectau cu pui, fructe, dulciuri, răcoritoare și vin. Amber își auzi stomacul protestând de indignare, dar mai

ales de foame.

— Nu vreți să mâncați cu noi? îi invită Maura, când ea și Rob se întoarseră la barcă pentru a se odihni. Rob acceptă invitația cu nerăbdare. Amber, în schimb, din mândrie prefera să rabde de foame, mai ales că observă cum relațiile dintre ceilalți începeau să se închege.

— Ce-ar fi să cinăm împreună diseară? sugeră Nicki.

— Știu un loc unde se poate și dansa, adăugă Maura, vizându-l pe Rob. Într-o singură oră, ea îi acordase mult mai multă atenție decât Amber în cele trei zile. Rob se simțea măgulit. În schimb, toată atenția lui Nicki era îndreptată spre Jared. Amber înregistrează toate acestea în timpul mesei.

— Eu am alte planuri pentru diseară, spuse Amber. De parcă le-ar păsa! adăugă ea în sinea ei. Numărul cinci nu era potrivit pentru un grup, când în el se găseau doar doi bărbați și trei femei, dintre care două erau atrăgătoare și disponibile.

— Amber va lua masa cu mine, anunță Jared calm, dar privind-o ca un păgân. Sunt convins că preferă să-și petreacă seara doar cu mine.

— Eu... îngăimă Amber încruntată de afirmația lui atât de directă.

— Bineînțeles, numai dacă nu vrei să iei masa în grup, adăugă Jared cu un calm ce-o scotea din sărite.

— Nu! Se săturase să fie a cincea persoană dintr-un grup.

— Așa am gândit și eu! îi zâmbi Jared, luând-o de mână. Și cu multă ușurință, i se adresă la

Nicki: Poate altă dată?

— Da, poate altă dată, repetă ca un ecou Rob, sorbind-o din ochi pe Maura.

Amber înțelese că-și pierduse admiratorul, locul ei fiind luat de micuța și îndrăzneța blondă. Nu-i păsa de asta, ci doar de faptul că Jared nu și-o pierduse încă pe a lui. Tenacea Nicki nu se dădea ușor bătută. Se folosi de toate mijloacele pentru a-l seduce pe Jared, flirtă, îl tachină și-i demonstrează din răspuțuri că este disponibilă.

— Azi de dimineață am sunat la hotelul Cinnamon Reef și am rezervat o masă la restaurantul lor pentru ora douăzeci și unu. Vin să te iau pe la opt și treizeci și cinci, îi explică Jared lui Amber în drum spre casuță.

— Nu vreau să merg! O durea capul din cauza soarelui; o dureau și mușchii de la efortul neobișnuit, și o mai durea și stomacul, fiindcă nu mâncase nimic. Mai rele decât toate însă erau gelozia și furia. De toate acestea nu era vinovat decât Jared, care nu era străin de sentimentele ei. Citea asta pe chipul lui. Și asta o scotea din sărite. Nu merg nicăieri cu tine! repetă ea furioasă.

— Atunci voi trimite comanda la tine, la casuță!

— Nu!

— Te doresc, Amber, și tu știi asta. Ai înghițit momeala și acum te zbați în cârlig, micuța mea sirenă. Dacă dorești însă să te mai zbați până desfășor undiță, ei bine, află că am de gând să-ți fac pe plac. Și știi de ce? Fiindcă până la urmă tot a mea vei fi! încheie el zâmbind.

Zâmbetul acesta era ultima picătură. Nu știa cum își imagina el viitorul lor, însă ea știa că toată după-amiaza o brunetă trăsniță flirtase cu el, fără pic de reținere.

— Ascultă, trufaș nerod, nu doresc să mănânc cu tine, chiar dacă... chiar dacă...

— Ai de când să flămânzești? Deci mânia ta de acum și tot comportamentul tău de azi după-amiază, când te-ai încăpățânat și nu ai vrut să iei nici măcar un duminic, sunt deci cauzate de Nicki.

Cum de mai îndrăznește s-o mai și spună?! Amber atinsese culmea furiei. Simți că nu mai e în stare să-i dea replica cea mai usturătoare. Și așa spusese destule stângăcii. Se gândi însă că cea mai aspră replică nu putea fi decât o retragere strategică.

— La revedere, Jared Hamilton Stone! îi spuse ea semeață. Și cu bărbia ridicată, întocmai ca o regină, dispăru în casuță.

— Deci la ora douăzeci și unu patruzeci și cinci! îi strigă Jared de afară. Și dacă nu vei fi îmbrăcată, cu atât mai bine! Vom rămâne acasă și vei fi a mea mult mai devreme!

Amber auzise deseori expresia „mânie oarbă”, dar niciodată nu realizase ce însemna cu adevărat aceste cuvinte. Până în acest moment, când ea însăși o trăia. Nu zări măsuta din bucătărie și se ciocni de ea. Își juli șoldul și înjură; nu văzu nici scaunul de care se împiedică.

Capitolul 9

Dacă Jared Stone își imagina cumva că ea se va îmbrăca și îl va aștepta pe el, se înșela. Îi va pregăti o surpriză, își spuse Amber, fardându-se în fața oglinzii. Rezervase o masă la restaurantul Cinnamon Reef pentru ora douăzeci și unu? Ei bine, ea se va duce la Cul de Sac, la ora douăzeci.

Fu condusă pe terasa restaurantului, scăldată într-o lumină roșiatică, culoare datorată flăcării lumânărilor. I se indică o masă de două persoane, îmbrăcase o rochie de mătase cu reflexe aurii, foarte sexy, în picioare își pusese sandale din curelușe, cu tocuri foarte înalte. Ca bijuterii își alesese colierul, brățara și cerceii, daruri simbol, primite de la părinții ei și care marcau o anumită perioadă a dezvoltării ei. Fu tratată cu tot respectul atât de personalul restaurantului, cât și de cel care se ocupa de servitul băuturilor. După o examinare minuțioasă a listei, comandă o sticlă de vin alb, foarte scump.

„Am de gând să mă culc cu tine, știi nu?” își aminti ea cuvintele lui Jared, cuvinte ce-i reveneau mereu în minte. La naiba cu tine, Jared Stone! îi ură ea în gând, ridicând paharul de vin. Nu știa nici ea pentru ce: pentru îndeplinirea blestemului sau nu fusese decât un toast? Sorbi lichidul gălbui și zâmbi. Un chelner atent îi reumplu paharul.

Având sentimentul aventurii, se amuză mâncând o porție de raci în sos de mango și avocado, mâncare exotică, specifică bucătăriei de pe insulă. Festinul se încheie cu un tort însiropat din belșug cu rom de ciocolată. Chelnerul grijuliu îi umpluse paharul pe tot parcursul mesei.

Când apăru Jared, Amber se delecta cu un pahar de lichior de portocale. Acesta veni direct spre masa ei. Deși era îmbrăcat sobru, ca pentru o anumită ocazie, într-un costum de culoare bleu-deschis, ce-i reliefa umbra de bronz aurie, căpătată pe plajă și-i evidenția albastrul ochilor, Jared arăta splendid. Amber fu la fel de impresionată de înfățișarea lui precum fusese și după-amiază, când se îmbrăcase atât de modern.

— Bună, Amber! Se așază pe scaunul liber.

Din cauza vinului și a lichiorului, dar și din cauza emoției, Amber avea senzația că totul se învârteste, privirea lui de îndrăgostit făcând-o să se simtă în largul ei, redevenind Amber cea ademenitoare și senzuală.

— Bună, Jared! îi răspunse ea încet și tărăgănat. Ai mâncat?

— Am rezervat o masă pentru ora douăzeci și unu, dar iubita a cinat înainte, negă el.

— Ce păcat! Ar fi trebuit s-o chemi pe Micki, parcă așa o cheamă, nu? Sunt sigură că s-ar fi bucurat grozav, dacă ai fi invitat-o.

— Chiar am întâlnit-o pe Nicki astă-seară, la restaurantul Cinnamon Reef, unde am dat o raită, presupunând că iubita mea o fi trecut pe acolo. Nicki era însă deja la masă, însoțită de prietenul tău, Bob, și de noua lui amică, Laura.

— Rob și Maura! îl corectă ea, apoi râse. Toată conversația asta i se păru dintr-odată atât de hilară.

— Am impresia că ești beată, Amber, și râzi prostește!

— Nu rîd niciodată prosteste! i-o tăie ea, privindu-l de sus, jignită. Dar efectul pe care ar fi dorit să-l aibă asupra lui, atât prin tonul cu care rostise aceste cuvinte, cât și prin poziția țeapănă pe care și-o luase, nu dură mai mult de o clipă, fiindcă începu din nou să chicotească.

— Zău, râzi fără rost. Ești mai mult decât amețită. N-ai vrea să te liniștești puțin, măcar până termin și eu de mâncat? o întrebă Jared calm.

— Mă jignești îngrozitor, Jared Hamilton Stone!

— Iar tu ești grozav de provocatoare și de irezistibilă!

— Ei, dacă așa stau lucrurile - și se întinse după sticla de vin, după care își turnă singură în pahar -, atunci îți recomand raci în suc de avocado și mango.

— Cred că voi lua homar. Nu-s homarii renumiți aici pe insulă?

— Asta ai citit în ghidul turistic, ca oricare alt turist. Sorbi din paharul de vin. Se simțea nespus de bine. Jared? șopti ea.

— Da? mormăi el, ridicându-și ochii de pe lista de meniuri pe care tocmai o studia.

— Chiar vei profita de faptul că sunt... sunt în starea asta?

— Să fii convinsă că așa se va întâmpla! Doar că va trebui să mai aștepti până termin de mâncat. Am și eu un principiu: să nu profiți niciodată de o femeie beată pe stomacul gol!

— Ești de-a dreptul imposibil! Și aruncă cu o chiflă în el, lucru pe care Amber, în stare normală,

nu l-ar fi făcut. Cei din familia Aames erau renumiți pentru comportamentul lor impecabil, mai ales când se aflau la masă. Continuă: Acum înțeleg de ce iubita ta nu te-a așteptat la cină.

— Bănuiesc că intenționează să-și ceară scuze, i-o întoarce el, privind-o stăruitor, de parcă ar fi vrut să se asigure că cele spuse de el se vor adevăra. Știi, e o dulceață când știi cum s-o iei!

Amber căută o altă chiflă. Nu mai găsi, așa că aruncă coșul, pe care Jared îl prinse cu dexteritate. Râse atât de tare, încât Jared o înghionti. Stârnită însă, Amber părea să nu se mai oprească.

După ce Jared își termină lobsterul, meraseră în holul plin de îndrăgostiți, unde se și dansa, toți învâluți în murmurul muzicii de dans.

— Știi că n-am dansat niciodată împreună, bolborosi Amber, susținută de brațul lui. Jared știa că, dacă-i va da drumul, nu se va putea ține pe picioare. Constatase acest lucru când părăsiseră terasa pentru a ajunge aici.

— Vom îndrepta această greșală chiar acum!

Orchestra interpreta o bucată muzicală neînchipuit de frumoasă, ce te transpunea în lumea visurilor. Pe podeaua netedă, pardosită cu plăci de ceramică, în brațele lui, Amber simți că plutește.

O ținea aproape, cuibărită la pieptul lui mare, puternic și cald. Amber închise ochii și se lăsă în voia plăcerii și a fericirii. Era atât de minunat în brațele lui!

— Ți-am lipsit oare tot atât de mult cât mi-ai

lipsit și tu? încercă el să afle sărutând-o pe tâmplă.

— Chiar ți-a fost dor de mine, Jared?

— Fără tine, nimic n-a avut sens, recunosc el, zâmbind trist. Dar acum ești lângă mine. Sunt pur și simplu copleșit de atâta fericire!

— Da? repetă ea, lipindu-se de el. Era fericită și, lângă el, se simțea întreagă.

— Mă bucur că sora mea ți-a spus unde să mă găsești, îi șopti ea, încolăcindu-i grumazul.

— Și eu, iubito! Nespuse de mult, murmură el, strângând-o mai tare în brațe.

Dansară, se sărutară și-și șoptiră vorbe dulci până în zori. Apoi, mână în mână, părăsiră ringul de dans, restaurantul și se îndreptară spre căsuțe. La prima poticnire, Jared o ridică în brațe și o purtă astfel tot restul drumului.

— Parcă am fi în vechile filme de dragoste. Ești un romantic, Jared!

— Numai cu tine, iubito, și numai datorită ție am reușit să-mi cunosc și această dimensiune, îi zâmbi el.

— Mă bucur, Jared. Și eu mă redescopăr prin tine. Îl simțea atât de aproape de ea, încât el însuși părea a fi o parte din ea, pe care, în sfârșit, după mulți ani, o regăsise.

— Va trebui să te las o clipă jos ca să deschid ușa, îi șopti Jared, când ajunseră în dreptul căsuței închiriate de ea. Scoase apoi cheia din micuța-i poșetă.

Amber îl privea plutind de fericire. Ar fi vrut să danseze și să cânte. Asta și făcu, împleticindu-se

puțin, până când Jared deschise ușa.

— Nu cred că se observă că am băut șampanie, conchise ea.

— Nu? râse el. Dimpotrivă, și mai cred că vinul te-a făcut praf!

— Jared, eu nu m-am îmbătat niciodată, să știi! se aprinse ea, legănându-se și chicotind, în timp ce Jared încerca s-o tragă înăuntru. Și sunt convinsă că nici acum nu sunt beată. Uită-te cât de drept pot să merg!

Amuzat, Jared o privi cum mergea pe o cărare imaginată doar de ea, în sufragerie.

— Și când zici că ai de gând să mergi și drept?

— S-ar putea să nu fiu decât foarte puțin amețită, fu ea de acord.

— Puțin mai mult.

Se îndreptă spre el și-l cuprinse în brațe, lipindu-și fața de cămașa lui răcoroasă.

— Și acum ai de gând să profiți de starea mea.

— Bineînțeles, iubito! Asta am să și fac. O ridică în brațe și se îndreptă spre dormitor.

O sărută cu patimă și disperare. Sărutările ar fi amețit-o, chiar dacă n-ar fi gustat vinul. Capul i se învârtea, trupul îi zvâcnea de dorință.

— Te doresc atât de mult! îi spuse ea, recunoscându-și cu greu propria-și voce. Jared începu să-și piardă firea. Îl dorea atât de mult, încât el înțelese că nu trebuia să mai aștepte.

— Acum, Jared, te rog.

Jared o dezbracă și se dezbracă. Se pierdu apoi într-un extaz fără margini. Amândoi. Tot timpul amândoi.

Zilele ce urma să se asemănă cu o adevărată lună de miere. Nicio altă pereche de tineri căsătoriți n-ar fi fost mai apropiați, atât de fascinați și de încântați unul de celălalt. Nici atât de atenți și de îndrăgostiți, cum păreau a fi ei doi.

Deveniseră clienții obișnuiți ai Centrului sportiv Tamarian, de unde închiriaseră o barcă. Mergeau la schi pe apă, la surf. Se plimbau de-a lungul plajei sau, pur și simplu, leneveau la soare. Au vizitat insula Harbour și au privit bărcile de pescuit, minunate colorate în acele nuanțe strălucitoare. Se bucurau de frumusețea și prospețimea fiecărei zi.

Homarul, mâncarea de bază a micuței insule, servit în diferite variante, devenise hrana obișnuită a cinei de seară. Îi mai atrăgeau și alte varietăți locale, dar în special dulciurile.

Dansau și se iubeau. Uneori, nerăbdători și sălbatici, alteori, pe îndelete și cu multă tandrețe. Mereu însă cu aceeași stăruitoare și profundă pasiune.

Vorbeau la nesfârșit când unul, când celălalt. Se ascultau și se întrerupeau reciproc. Subiectele erau diverse. Despre un singur lucru nu discutau: despre bancă. Devenise, printr-un acord tacit, un tabu.

Și-n fond, de ce să discute tocmai despre acest subiect aici, pe insula lor paradizică, unde nu erau decât o pereche de îndrăgostiți, atât de departe de mașinațiile și intrigile unei lumi interesate doar de bani? își spuse Amber. Doar

amândoi știau că Jared este președintele băncii Hamilton și ca bancă concurentă, cea condusă de tatăl și frații ei, urma să preia afacerile băncii lui Jared. Aici se eliberaseră de toate problemele lor cotidiene și se lăsaseră în voia iubirii lor.

Într-o noapte, în timpul pasiunii lor ce se tot amplifică, Jared murmură cuvintele magice:

— Te iubesc!

Copleșită și fericită, Amber se lipi de el. Ar fi vrut să spună ceva, dar n-a putut. Era întâia oară când un bărbat îi spunea aceste vorbe, iar acest bărbat era tocmai Jared, deci visele ei fanteziste deveniseră realitate. Mai târziu, ținându-l în brațe, ea reuși la rândul ei să murmure:

— Și eu te iubesc!

— Dormi, iubito, spuse el somnoros, sărutând-o pe creștet.

Dimineața s-a așteptat ca el să repete ceea ce-i spusese noaptea, în focul pasiunii, dar el n-a mai spus nimic. Era mult prea timidă să-i reamintească aceste vorbe, ce în pat veneau de la sine. Oare acest „te iubesc”, murmurat de un bărbat în intimitate, avea aceeași semnificație ca cel rostit la lumina zilei, într-un restaurant, de exemplu, sau în timpul unei plimbări de-a lungul plajei, sau chiar în bucătărioara căsuței închiriate de ea? Sau n-avea decât înțelesul de „Îmi place să fac dragoste cu tine”? medită Amber încurcată. Era prima ei relație de dragoste și nu-i cunoștea încă legile. Instinctul însă îi spunea că lucrul cel mai înțelept era să se bucure cât mai mult de prezent. Va vedea apoi ce-i va rezerva viitorul.

Nici Amber și nici Jared nu erau oameni dornici să se întoarcă la Cambridge.

— Ce-ar fi să cumpăr o barcă de pescar și să mă ocup de prinsul racilor? sugera Jared, așa deodată, în ultima lor noapte pe care o mai aveau de petrecut pe insulă, pe când stăteau îmbrățișați. Am putea deschide propriul nostru snack-bar, continuă el, tu ai găti, dar...

— Nu voi găti homar! se cutremură Amber. Cum să-i pregătesc? Să-i arunc de vii în apa care fierbe? Ua! De ce n-am deschide un magazin? Tu vei aduna tot felul de melci și scoici, pe care eu le voi aplica fie pe sacoșe și pălării, fie...

— Ai putea picta diferite peisaje pe bluze...

— Iar tu ai putea ciopli bărcuțe, trenulețe sau căluți ce se balansează, adăugă Amber în ai cărei ochi strălucea entuziasmul. Chiar și răstuțe și multe alte lucruri, își aminti ea. Ridicându-se, continuă: Dar, Jared, nu trebuie să rămânem aici ca să facem toate acestea, ci acasă pentru magazinul lui Ashlee! Sunt sigură că ne va comanda cât mai multe!

— Prea multe pentru cât ne va permite timpul, îi zâmbi Jared, trăgând-o înapoi lângă el. Amintindu-și, zise: Știi, când i-am dăruit lui Christopher trenulețul și căluțul, Ashlee a fost atât de încântată, încât imediat a vrut să-i mai fac vreo zece bucăți din fiecare.

— N-a vrut doar să te flateze. Se pricepe foarte bine la afaceri. A mai vrut o comandă de încă zece piese din fiecare, tocmai pentru că știa cât de bine

se vor vinde. Fii convins că după aceea ar fi dublat comanda.

— Ești atât de dulce și atât de încântătoare! N-am mai întâlnit o femeie așa ca tine, Amber! îi declară el, dezmierdând-o cu o ploaie de sărutări. E timpul însă să dormim, îi sugeră el. Mâine trebuie să ajungem la aeroport foarte devreme, nu? O cuprinse în brațe, cu capul pe umărul lui, așa cum se obișnuiseră să doarmă din prima noapte. Amber nici nu voia să conceapă că ar mai putea dormi și altfel. Își aminti cu amărăciune de propria-i imagine, dormind singură în apartamentul ei din Cambridge. Acum ar dori să-l împartă cu Jared. Ar dori ca totul să împartă cu el.

Oare cum vor decurge lucrurile după ce vor părăsi micul lor paradis? reflectă somnoroasă Amber. Familia, băncile rivale, planurile celor doi frați ai ei, dar și unchiul acela nebun al lui Jared... Nu discutaseră nimic despre toate acestea. Jared era un tip ambițios și talentat. Știa că nu va renunța ușor la banca lui pentru a deveni doar un slujbaș oarecare la o altă bancă. Nu era atunci logic ca el să se folosească de relația lui cu fiica celor de la Aames, pentru a-și asigura astfel o poziție cât mai bună în cadrul băncii Aames? Nu putea să-i poarte pică pentru asta, încercă Amber să se liniștească. Îl iubea prea mult pentru a se lăsa orbită de mânie. Da, acum știa că va rămâne alături de el, oricare vor fi condițiile.

Era convinsă că și lui îi păsa de ea, chiar dacă nu-i spusese decât o singură dată c-o iubește, e adevărat, în timp ce făceau dragoste. Dar

observase că-i făcea plăcere să discute cu ea, să se joace cu ea. Se distraseră atât de bine împreună, semănau în atâtea privințe, iar în pat se înțelegeau perfect. N-o iubea la fel de nebunește precum îl iubea ea? Puțini oameni aveau atâtea în comun, cum aveau ei. Ar fi o nebunie din partea ei să dorească mai mult.

Dar, cu toată tulburarea gândurilor, în cele din urmă, pleoapele i se închiseră. Instinctiv, se lipi de el.

Zborul spre Boston s-a desfășurat fără peripeții. Au citit, au vorbit și chiar au ațipit.

Uitaseră cum mai este o noapte ploioasă și rece în Massachusetts.

— Unde sunt nisipurile de zahăr, apele de azur și luna tropicală din Anquilla? Întrebă Jared, de pe platforma aerogării.

Glumeau deseori pe socoteala efuziunii lui Warren Colier.

— Mă întreb dacă Warren va da un semn de viață săptămâna asta ca să afle cum a fost în excursie, râse Amber.

— Dacă te sună, spune-i că ești ocupată pentru tot restul vieții!

Amber îl iscodi cu privirea. O necăjea sau îi sugera ceva ce n-avea de-a face cu gluma?

— Nu cred că are vreun rost să ne ude pe amândoi, rosti Jared, privind încruntat la cerul mohorât. Mi-am parcat mașina pe-aproape. Mă duc s-o aduc. Așteaptă-mă aici!

— Amber! se auzi o voce feminină la numai

câteva clipe după plecarea lui Jared.

Era Ashlee ce alerga spre ea, venind dinspre clădirea aerogării. Amber, văzând-o astfel, deveni palidă.

— Ashlee? S-a întâmplat ceva?

Jared, care tocmai plecase, de-abia avu timp s-o prindă de talie.

— Ce s-a întâmplat, Ashlee?

— Nu s-a întâmplat nimic! se grăbi să-i liniștească Ashlee. Doar o veste incredibilă! Să nu-ți vină să crezi?! Imaginează-ți, Amber, că...

— Amber! exclamă și Locke, apropiindu-se cu Christopher în brațe, tot numai ochi. Mă bucur că te văd! Ne era teamă să nu vă scăpăm. Se întoarse și strigă: I-am găsit! Sunt aici, pe platformă!

Amber își privi când sora, când fratele. Starea de anxietate dispăruse, dar crease confuzia. Se uită la Jared, dar și acesta dădu din umeri.

— Aici, mon cher!² strigă peste umăr o blondă ieșind pe ușa ce ducea spre platformă. O urma un tânăr bine făcut, acel gen de bărbat pe care Amber nu-l mai văzuse decât pe marile ecrane. Era îmbrăcat în haine europene, stilul sport. Și era tot atât de negru, pe cât era femeia de albă.

— Amber! îi atrase atenția Ashlee cu ochi strălucitori. Este chiar mama noastră, Caroline Rose Sheppard.

Mama ei!? Ființa ce deținea toate secretele legate de sângele ei! O privi înmărmurită.

— Spuneți-mi care, așa cum își zice toată lumea, îi întâmpină Caroline detașată, aplecându-se spre

² mon cher - dragul meu

Amber și sărutându-i obraji. Privind-o, continuă: A, ma pètite³, Amber! Ești la fel de très jolie⁴ ca și sora ta!

— Dar e un miracol! se entuziasmă tânărul chipeș, privindu-le extaziat când pe Caroline, când pe Amber, când pe Ashlee. Seamănă atât de mult cu tine, Caro, chérie⁵! Ah! Mahhvelous⁶! Mahhvelous!

— Mon cher, mon cher, dragul meu Herve! îl prezintă Caroline, mângâindu-l pe obraz.

Grupul amuți. Cele două surori știau că mama lor trebuie să aibă cam patruzeci și șase de ani. Îi reținuseră vârsta, fiindcă era trecută în certificatele lor de naștere. Frumoasă, blondă, în al cărei păr se răsfrângeau reflexele șampaniei, parcă cu cel puțin zece ani mai tânără. Avea aceeași statură ca și fiicele ei. Costumul din cașmir, de culoare cafenie, și haina de vulpe roșie îi accentuau chipul de păpușă, iar pantofii cu tocuri înalte, italienești, grozav de costisitori, evidențiau forma delicată, armonioasă a picioarelor plinuțe.

— Dragile mele! rupse Caroline tăcerea. Nici nu știți cât mă bucur că pot să vă revăd! continuă ea cu exuberanță și familiaritate. Mon Dieu!⁷ Cât v-ați schimbat de când v-am văzut ultima oară!

— Era doar normal, n-au trecut decât douăzeci și șapte de ani de-atunci, comentă Locke.

3 ma petite - micuța mea

4 très jolie - foarte drăguță

5 chérie - draga mea, drag, iubit, scump

6 Mahhvelous - minunat

7 Mon Dieu! — Doamne!

— Mes enfants!⁸ îl ignoră Caroline, mângâindu-i iarăși obrazul.

— Très magnifique! rosti el cu entuziasm, sărutând mai întâi mâna lui Amber, apoi pe cea a lui Ashlee, zâmbindu-le.

Amber privi spre Ashlee, dar își întoarse imediat privirea pentru a nu izbucni în râs când văzu grimasa din colțul buzelor ei.

— Când ai sosit, Caro? întrebă Amber. Și cum de ne-ai găsit?

— Imediat ce am aflat că sunteți în pericol, ma petite, rosti Caroline, punându-și mâna dramatic pe piept. Ieri am primit un telefon și, după cum vezi, împreună cu Herve, am luat primul avion. Dar să nu-ți vină a crede! Sunt și grandmere⁹, pe deasupra! continuă Caroline, zgâindu-se la Christopher și mângâindu-l apoi grațios pe frunte. Mon Dieu, zău că asta întrece orice imaginație!

— Și ce mai belle grandmere!¹⁰ interveni galant Herve.

— Și fiindcă tot am atins un subiect ce depășește orice imaginație, interveni Locke, adresându-i-se în special lui Amber, ei, află că motivul pentru care a luat cel mai rapid avion spre Boston, este faptul că ea crede că sunteți urmărite de gangsteri. A primit un telefon de amenințare și iat-o aici pentru a ne avertiza și pentru a lua măsurile necesare. Știe exact pe cine să sune pentru a rezolva astfel de probleme.

8 mes enfants - copii mei

9 grandmere - bunică

10 belle - frumoasă

— Gangsteri?! rosti Amber uluită.

— Nu-ți face griji, chérie! Maman¹¹ a ta este aici. Și, pentru a o încuraja, Caroline repetă gestul de mângâiere pe obraz, ca și în cazul lui Herve.

— Ai primit un telefon de amenințare, în ceea ce le privește pe Amber și Ashlee? interveni pentru prima oară în discuție Jared, din ai cărui ochi se putea ghici îngrijorarea.

— Un bărbat cu o voce ciudată mi-a dat mai întâi lămuriri în legătură cu fetele. Apoi m-a amenințat că, dacă acestea nu vor colabora, li se va întâmpla ceva îngrozitor. Trebuie să vă pară foarte curios că tocmai acum, după douăzeci și șapte de ani, a trebuit să vin la voi. Dar am ținut cont de faptul că, dacă ne-am fi cunoscut mai devreme, totul ar fi fost în dezavantajul vostru; efectul ar fi fost mai degrabă distructiv, decât constructiv. Iar individul acela părea atât de hotărât, încât amenințările lui chiar mă neliniștesc. Am relații. Știu că doar un simplu telefon va pune capăt pericolului.

— Dar tot nu înțeleg ce au gangsterii cu noi! rosti Amber nedumerită. Ideea în sine i se părea atât de absurdă, încât nici nu se putea gândi la frică. La fel de bizară li se părea a fi și lui Locke și Ashlee. Doar Jared părea puțin neliniștit. Îl trădau maxilarele și pumnii încordați.

— Vom afla curând, ma coeur¹² o liniști Caroline. Mai întâi însă vreau să-i cunosc pe al tău cher ami. L-am cunoscut deja pe très gentil-ul¹³ Locke și pe

11 maman - mama

12 ma coeur - inima, comoara mea, sufletul meu.

13 très gentil - foarte amabil

adorabilul Christopher. Voi fi încântată să-l cunosc și pe amour-ul¹⁴ scumpei mele Amber, îi zâmbi Caroline fermecător lui Jared.

— Jared Hamilton Stone! îl prezentă Amber cu mândrie.

— Cum? Hamilton Stone? Sacre bleu!¹⁵ Dar acesta-i chiar numele celui ce m-a sunat?! El m-a amenințat!

Toți începură să vorbească în același timp.

— E absurd! tună vocea lui Jared pe deasupra celorlalți. Doamnă Sheppard, eu nu v-am sunat! Nici ieri și nici altă dată!

— Bineînțeles că nu! îl susținu Ashlee.

— El a fost în Insulele Antile cu mine! întări Amber, prinzându-l de cot, arătându-i prin acest gest totala ei încredere. Nici măcar n-am avut telefon acolo!

— Bine, dar numele, numele de Hamilton Stone, nu poate fi doar o coincidență?! obiectă Caroline. Ai vreo rudă cu un astfel de nume? îl scrută ea pe Jared cu asprime. Să fie cineva din familia ta căruia să nu-i pese de relația ta eu ma petite Amber?

Peste toți se așternu liniștea.

— Unchiul meu! Phillip Hamilton Stone! sugeră Jared.

— Da, acesta-i numele! Cum de îndrăznește să-mi amenințe copiii? îl privi ea furioasă.

— Nu cred că s-a gândit să le facă vreun rău din punct de vedere fizic, rosti domol Jared. Este o

14 amour - iubire

15 sacre bleu - cerule!

poveste tare lungă și foarte complicată. Unchiul meu reprezintă interesele băncii noastre. El este președintele și...

— Și consideră că fetița mea nu-i de nasul nepotului lui! îl pârjoli Caroline cu privirea. Și asta fiindcă a aflat de bordel și atunci, dintr-odată, a devenit puritan. Ptui! Am mai avut de-a face cu astfel de oameni. Continuă apoi în franceză multe alte lucruri, făcându-l pe Herve să roșească și să intervină:

— Destul, Caro, chérie, te rog! Oprește-te. Aici, printre noi, se află și un copil!

— Ce fel de bordel? întrebară în același timp Locke și Jared nerăbdători.

— Parcă am fi într-un serial la TV, interveni Ashlee emoționată. Fiecare minut devine tot mai dramatic!

— Ai lucrat într-un bordel? îi scăpă lui Amber.

— Da, mă coeur. Am început ca oricare altă salariată. Am câștigat însă destul. În cele din urmă l-am cumpărat, zâmbi Caroline. Povestea mea se aseamănă cu cea a eroinelor mult îndrăgite de americani, eroine care, de la mizerie, se ridică la milioane de dolari. Cred că Phillip Stone face excepție. Fără îndoială că mi-a fost client, altfel n-ar fi știut nimic despre mine. El nu dorește ca unul dintre ai lui să se încurce cu cineva din familia mea. Atâta ipocrizie mă dezgustă!

— Localul lui care este considerat ca unul dintre cele mai bune, interveni Herve cu mândrie.

Amber o privi înmărmurită. Mama ei, patroana unui bordel parizian? Simți că i se taie respirația.

Se întrebasese deseori ce fel de sânge i se scurgea prin vene. Acum ştia şi amuţi.

Privi spre Jared. În ochii lui era durere, mânie, dar şi altceva ce ea nu putu descifra.

— Speck trebuie să fi fost! şopti el, privindu-i pe toţi în ochi, cu excepţia lui Amber, a cărei privire n-o întâlneşte. Unchiul meu a angajat un detectiv particular ca să afle tot ce se poate despre familia Aames. S-a gândit că unele informaţii îi vor fi de folos în războiul lui cu cei de la banca Aames. Trebuie să fi aflat despre... Caroline şi... Tăcu. Îşi aminti licărul de triumf din ochii bătrânului, atunci când îi spusese că Amber fusese adoptată şi cum apoi refuzase să-i mai dea şi alte amănunte.

— A plănuit să-mi şantajeze tatăl pe baza acestei informaţii, deduse Locke mânios. Şi-a imaginat că deţine arma prin care poate să împiedice preluarea băncii lui de către cei de la Aames.

Jared se simţea scârbit. Locke intuise corect intenţia bătrânului.

— Foarte amuzant! râse Caroline. Ce mică trebuie să fie America, dacă acest formalist zgârie brânză îşi imaginează că eu reprezint o ameninţare care să poată împiedica preluarea unei bănci! Cred că acesta ar putea fi subiectul zilei, la viitoarea mea petrecere! Eu, Caroline, să devin o ameninţare îngrozitoare!

— Dar nu eşti îngrozitoare! Ai venit să ne ajuţi atunci când ai considerat că suntem în pericol, o linişti Amber. Este un gest frumos şi generos.

Caroline îşi scoase din geanta de piele o batistă din dantelă, cu care-şi tamponă ochii, deşi nu era

nevoie.

— Asemenea copii drăguți încâlzește sufletul oricărei mame, adăugă Caroline.

— Caroline, interveni și Locke, apreciem foarte mult grija ta, dar eu nu cred că Phillip Stone constituie un pericol pentru fetele tale. Cuprinzând talia soției sale, adăugă: Și cât timp vei rămâne aici, eu și Ashlee vom fi bucuroși, dacă tu și Herve veți accepta, să fiți oaspeții noștri.

Lui Locke nu-i păsa de ceea ce făcuse Caroline Sheppard înainte, dar lui Amber, da. Nervoasă, aruncând priviri furișe spre Jared, încercă să descifreze pe fața și în ochii lui ceea ce gândea el despre această situație. Nu reuși. Privirea lui stăruia asupra Carolinei. Toată această agitație interioară îi producea dureri la stomac. Nu cumva tocmai acum el își amintea de firea ei pasionată și o judecă după un vechi proverb: cum e mama, e și fiica? Îndepărtă însă gândul. O personalitate se constituie nu numai din factorii genetici, ci dintr-o mulțime de alți factori. Ereditatea, după câte știa ea, nu era decât unul dintre ei, chiar cel mai puțin important. Mult mai importantă era opțiunea. Ar trebui să fie convinsă de asta. Dovada cea mai bună erau ultimii ei doi ani și jumătate.

Ar fi mulțumit-o această revelație, dacă Jared n-ar fi atât de mânios. De-ar știi măcar motivul! Părea întors doar din cauza unchiului său, ori fiindcă tocmai descoperise că mama sa, odinioară, fusese o damă de consum?

Neliniștită, îl privi din nou. Se apropiase atât de mult de el în timpul din urmă, încât era în stare să

termine ea propoziția începută de el. Acum însă nu reușea să-i pătrundă gândurile. Se îndepărtase oare chiar într-atât de ea?

Jared știa că Amber îl privește, dar nu reușea să-i surprindă privirea. De câte ori încercase, ochii ei priveau în altă parte. Știa că este necăjită. Șantajul unchiului său putea să fie zădărnicit, dar bătrânul putea să-i provoace un alt necaz, prin descoperirea Carolinei Sheppard.

Banca Aames, conform planului, va prelua afacerile băncii Hamilton. Ashlee va trece ușor peste vocația mamei sale naturale, dar Amber... Privind-o, Jared simți un junghi în suflet. Nu cumva ea singură era adevărata victimă a manevrelor neortodoxe ale lui Phillip Stone?

Își aminti discuțiile îndelungate pe care le avuseseră împreună, referitor la contextul necunoscut în care luase naștere. „Sângele vorbește de la sine”, își mai reaminti el că-i spusese că odată. Era foarte posibil deci ca tot ceea ce aflase acum despre profesia Carolinei Sheppard s-o distrugă sufletește.

Jared clocotea de furie. Ar fi vrut s-o ferească de durere. Și tocmai singura lui rudă în viață și poziția lui la bancă îl determinau să-i amplifice suferința! Și, pe măsură ce îndemnul de a discuta cu unchiul său devenea tot mai puternic, furia ce-l mistuia se intensifica.

— Vrei să mai rămâi cu noi, Caro? o întrebă Ashlee. Avem atâtea să ne spunem și...

— O, îngerașul meu, ești o comoară! Și Caroline se năpusti spre ea și-o sărută. Repetă gestul și

față de Amber. Voi, care acum sunteți atât de mari, mă faceți să devin nostalgică! Acum însă, fiindcă nu va mai paște nicio primejdie, eu și Herve trebuie să zburăm. Chiar în noaptea asta! Trebuie să ajungem la New York și de-acolo, direct la Londra. Am și acolo de rezolvat câteva probleme juridice foarte presante. Sunt amenințată cu un proces foarte primejdios!

— Mult mai primejdios! întări Herve. Nici nu-mi vine să cred că cei de la Rolls Royce sunt așa de... de burghezi! N-au niciun drept să reintre în posesia mașinii Carolinei, pentru simplul motiv că ea l-a vopsit în nuanțe de la grenă-închis până la mov.

— Un Rolls Royce vopsit în culoarea zmeurei și mov? repetă Locke, crezând că n-a înțeles bine.

— E magnific! decretă Caroline. Ar trebui să-l vedeți! Veți fi convinși de acest lucru, mes enfants! Sunt în stare să mă războiesc cu ei până la moarte! Vedeți voi, dragile mele, chiar că nu mai pot rămâne, deși sunt bucuroasă să pot răspunde la multele voastre întrebări. Ce-ar fi să intrăm la o cafea și să vorbim până pleacă primul avion spre New York?

— Ne-ar face plăcere, Caro, îi răspunse Ashlee, strecurându-și mâna în cea a lui Locke.

Amber se întoarce spre Jared. Zări mânia stăpânită din privirea lui. Asprimea întipărită pe fața lui îl făcea de nerecunoscut. Îi păru un străin, iar ura aceea mocnită o îngrozi. Oare trecutul mamei ei, de care ea nu era vinovată, nu putea fi acceptat de el?

Jared descifără durerea din ochii ei. Știa doar că pricina acestei durerii nu era decât unchiul lui. Trebuia să acționeze totuși. Îndemnul de a discuta cu el și de a face ceva pentru Amber îl absorbise complet. Nimeni nu trebuia s-o rănească pe iubita lui, ci să fie tras la răspundere de către el, de Jared Hamilton Stone!

— Du-te cu ceilalți, Amber! o îndemnă el încordat. Am de rezolvat niște afaceri presante și nu pot lipsi. Eu... of... ne vedem după aceea.

— Jared!

El însă dispăruse deja în direcția locului de parcare. Durerea o copleși. A plecat deci! N-a suportat trecutul mamei ei și nici n-a rămas să discute cu ea. A părăsit-o! Caroline o prinse de braț.

— Să intrăm, ma chérie! rosti ea domol. Știu că ți-a frânt inima, știu că te-a deziluzionat, dar așa sunt unii bărbați ce țin prea mult la sângele lor albastru. Și bunicul tău a fost la fel, și străbunicul, tot așa.

— Da? șopti Amber, scormonind întunericul.

— Bătrânul Josiah Wheeler este cauza pentru care noi a trebuit să ne întâlnim ca niște străine, de-abia după douăzeci și șapte de ani de la nașterea voastră. Și acest Jared Hamilton Stone și odiosul lui unchi, Phillip, cred că sunt alcătuiți după același tipar, nu-i așa?

— Nu! țipă Amber. Poate doar unchiul lui, dar Jared... Ochii i se umplură de lacrimi. Jared nu este... el... el... n-ar...

— Bărbații sunt niște creaturi ciudate. Am

cunoscut foarte mulți, dar n-am reușit niciodată să-i înțeleg pe deplin, oftă Caroline. Unii par surprinzător de ușor de descifrat, totuși... o femeie nu trebuie să aibă o încredere totală în ei și să se dăruiască întreagă doar unuia. Dacă o face... Se cutremură. Noi, draga mea, am încercat experiența dureroasă a acelor care o fac.

Capitolul 10

— Bănuiesc că aveți multe de discutat și puțin timp la dispoziție, spuse Locke. M-am gândit că împreună cu Herve și Christopher, care n-are stare să stea liniștit alături de voi, să facem o plimbare și astfel veți putea vorbi liniștite.

— Minunată idee, Locke! recunosc Ashlee. Herve se alătură lui Locke și Christopher, pe care Locke îl lăsă din brațe și-l prinse de mână.

— Pa! Pa! le flutură Christopher mânuța, în semn de la revedere.

— O, petit Christopher, ești o comoară! îl îmbrățișă Caroline, scuturându-l în semn de rămas-bun. Apoi i se adresă lui Locke: Și tu ești tot o comoară!

— Intrăm? le îndemnă ea pe cele două gemene, înconjurându-le după talie. Aș fi preferat cappucino, spuse ea după ce intrară și se așezară la o masă. Se încruntă la cafeaua neagră din ceașcă. Dar cum ne aflăm în barul aeroportului, trebuie să ne mulțumim cu ceea ce ne oferă, adăugă ea, mângâindu-și ficele cu privirea.

— Vorbește-te despre tine, Caro, lasă cafeaua!

Vrem să știm totul despre tine, despre familia ta și despre tatăl nostru și ai lui, o îndemnă Ashlee.

— Familia lui, începu Caroline, privind-o în ochi pe Amber, ei bine, aflați că toți cei din familia Wheeler din Uniontown, Pennsylvania, erau oameni bogați, influenți și foarte mândri de numele lor. Atât de mândri, încât se căsătoreau cu persoane din afara orașului, fiindcă, considerau ei, nimeni nu era demn de un Wheeler!

— Ce nesuferiți! se strâmbă Amber.

— Așa erau, draga mea, dar pe atunci n-am știut. Pentru mine reprezentau culmea regalității. Aveau, pe colină, o casă uriașă și mulți servitori. Purtau haine frumoase și de bună calitate, dar ce să vă mai spun de limuzina decapotabilă a lui Ross Wheeler!

— Oo, oo! încuviință Ashlee, sorbind din cafea.

— Da, dragile mele, v-am zămislit pe bancheta din spate a unei limuzine roșii.

— Deci, Ross Wheeler este tatăl nostru, nu? conchise Amber tulburată, de ceea ce auzea, uitând pentru moment de propria ei suferință, provocată de dispariția bruscă a lui Jared. Aflase, în sfârșit, numele tatălui ei! Era chiar dispusă să-și ignore durerea și deziluzia, și să se cufunde în misterele trecutului.

— Cum arăta? vru să știe Amber.

— Cum să vi-l descriu? La cei nouăsprezece ani era magnific, inteligent, bine făcut și încântător. Dar cel mai minunat lucru la el erau ochii. Acei ochi căprui – privindu-le, – voi, amândouă, aveți ochii lui!

Instinctiv, Amber și Ashlee se prinseră de mâini. Emoția ce le copleșea se putea citi pe chipurile lor. Să-ți cunoști trecutul? Asemănarea cu unul din părinți, fapt obișnuit și ignorat de majoritatea oamenilor, pentru ele, în acest moment, când auzeau pentru prima oară acest lucru, însemna un dar prețios.

— Trebuie să recunosc însă că familia mea, Sheppard, nu poate fi zugrăvită cu o nuanță la fel de strălucitoare, ci mai degrabă, nu-i pot încadra decât într-un tablou mohorât, zâmbi Caroline. Eram atât de săraci și de necăjiți! Imaginați-vă o casă dărăpănată, o mamă suferindă, care muncea ca servitoare și care, pentru a o putea scoate la capăt, mai făcea croitorie și spăla rufărie. Imaginați-vă apoi un tată care arunca fiecare cent la pocher sau la alte jocuri de noroc. E un contrast izbitor față de cei din vârful piramidei, așa cum erau cei din familia Wheeler, nu? Eram isteată, continuă ea, și mulți mă considerau drept una dintre cele mai drăguțe fete din oraș. Doream ca viața mea să fie altfel decât a mamei. Eram hotărâtă s-o schimb. Când am împlinit optsprezece ani, Ross Wheeler a pus ochii pe mine. Naivă și vanitoasă, evident, am crezut în declarațiile lui de dragoste și în toate promisiunile lui de a ne face un viitor împreună. El a fost primul meu iubit. Și eram îndrăgostită până peste cap, chiar bolnavă de dragoste, of, săraca nebună! declară Caroline, ai cărei obraji, o clipă doar, se aprinseră. Se stinseră însă la fel de brusc. Curând am rămas însărcinată. Aveam doar optsprezece ani, continuă

ea cu aceeași voce plăcută, din al cărei ton nu deslușeai nimic altceva decât detașare și umor ciudat. Devenisem însă un nimic pentru toată lumea, în special pentru cei din familia lui Ross, care a hotărât să mă șteargă din memoria fiului lor. Pe el l-au trimis cât mai departe de oraș, iar pe mine, făcându-mi o favoare, de asemenea.

— Către maternitatea din Philadelphia, unde tatăl nostru a fost înregistrat ca John Doe, presupuse Ashlee.

— Josiah Wheeler m-a forțat să semnez aceste condiții, zise Caroline, întărind cele presupuse de Ashlee printr-o mișcare a capului. Am stat acolo până v-ați născut voi. Am fost de acord cu adoptarea voastră. Apoi, familia lui Ross mi-a dat, în schimb, o sumă de bani, cu care am plecat la Paris, dar nu înainte de a vă vedea. La început, directoarea instituției n-a fost de acord, dar, la insistențele mele, în cele din urmă a cedat. Erați atât de frumoase! Am fost convinsă că o s-o duceți bine. În primii ani nu-mi puteam lua gândul de la voi. Mă liniștea doar ideea că vă știam împreună. Bănuiam că veți fi apropiate și iată, sunteți!

Amber și Ashlee se priviră. Prin tăcerea lor, ele confirmară speranțele Carolinei. Printr-un acord tacit, ele nu-i dezvăluiră că de-abia de doi ani și jumătate se cunoșteau.

— Da, ne avem una pe cealaltă, își zâmbiră Amber și Ashlee. Ar fi putut s-o rănească pe această femeie ce le dăduse viață. Au decis însă să n-o facă.

— Ajunsă apoi la Paris, continuă Caroline, nu m-

am dat în lături de a ajunge ceea ce familia Wheeler mă etichetase a fi în orașul meu. Dar cu o diferență.

Amber o privi cu atenție. Nu se înșelase. Fața mamei ei se umbrise.

— Și anume, de a profita cât mai mult, bineînțeles, în folosul meu! Așezând lingurița pe farfurioară și făcând mult zgomot, Caroline încheie: Aceasta-i istoria originii voastre. Îmi pare rău că nu v-am putut spune una mai veselă.

— Nu contează decât faptul că este adevărată. Este a noastră! o liniști Ashlee, cu ochi scânteietori. Am așteptat atât de mult ca s-o aflăm. În sfârșit, știm de unde suntem și ale cui!

— Cu excepția unui singur lucru! rosti Amber. Este vorba de numele nostru, cel de-al doilea, acela de Rose, pe care-l ai și tu. Are o semnificație aparte?

— Este o floare atât de frumoasă și de delicată! Nu? Mama m-a numit astfel, fiindcă trandafirul era floarea ei preferată. Mi-a pus acest nume - mi-a explicat ea odată -, sperând să întâlnesc iubirea și dragostea simbolizate de această roză, de culoare roșie. Când vi l-am dat, m-am gândit la același lucru. Eu cred că n-am întâlnit încă iubirea și n-am avut parte de acea poveste de dragoste la care s-a gândit mama mea. Dar, poate, o parte din visele ei vor fi îndeplinite de nepoatele ei?!

— Și tu le-ai fi îndeplinit, dacă te-ai fi măritat cu Ross Wheeler. Atunci și noi am fi crescut alături de tine, șopti Amber gânditoare.

— Dar n-a fost să fie. Trebuie însă să înveți să-ți

depășești necazurile. Oftă. Am primit o lecție extrem de dură de la familia Wheeler. Să știi că sunt alături de tine, Amber. Nu-ți pierde însă vremea bocindu-l pe meschinul acela de Hamilton Stone. Mai sunt și alți bărbați! Atât de mulți...

— Jared nu-i meschin, Caro! o întrerupse Ashlee. El o iubește foarte mult pe Amber.

— Crezi? Nu mi-a spus-o decât o singură dată și asta s-a întâmplat când... Cu obrajii în flăcări, Amber tăcu.

— În pat, orice bărbat îi va spune unei femei ceea ce el consideră că acesteia îi va face plăcere, adică ceea ce el crede că aceasta se așteaptă să audă, rosti Caroline.

— Alteori însă, pară Ashlee, un bărbat vorbește în pat, fiindcă doar atunci și numai acolo el poate să se deschidă, să spună acele lucruri care-l inhibă sau care, de obicei, îl fac să se poarte încordat, sau să pară nesigur pe el, ori chiar pe femeia respectivă.

— Ashlee este o romantică. Ea speră în finaluri fericite, comentă Amber, privindu-și mama.

— Dar nu întotdeauna finalul este fericit, răspunse Caroline, susținându-i privirea. Fiecare își are propria-și soartă și trebuie s-o accepte așa cum este, mai adăugă ea pe un ton neutru.

— Da! încuviință Amber, convinsă de ceea ce afirmase această femeie, mama ei naturală, ce suferise, fiindcă fusese respinsă din pricina a ceea ce era sau nu era. Amber n-avea dreptul s-o condamne pentru alegerea ei.

— Amber! o trezi cu o mângâiere peste mână

Ashlee. Doar nu crezi că Jared a plecat, fiindcă avea ceva de obiectat împotriva mamei noastre, nu? Știu că nesiguranța îți dă din nou de furcă, dar Jared nu este genul de bărbat care...

— Draga mea Ashlee, o întrerupse Caroline, de fapt, ce știi tu despre viață sau despre bărbați? Ai avut norocul să te căsătorești cu un bărbat care te adoră. Eu și Amber am gustat doar din otrava dragostei.

Amber încercă să protesteze, dar apariția lui Herve le întrerupse.

— Caro, chérie! Tocmai acum se pregătește pentru decolare, cu direcția spre New York, un avion. Am luat deja biletele!

— Trebuie deci să ne luăm rămas-bun. Dar nu-mi plac astfel de finaluri. Ne vom spune doar au revoir¹⁶ și sper să vă revăd la Londra, le spuse Caroline, ridicându-se.

— Vom veni într-o zi! promise Amber.

— Și dacă vom mai fi amenințate de gangsteri, tu vei fi prima care vei afla! o asigură Ashlee. Sper că vei rezolva și problema mașinii, mai adăugă ea.

— Să fiți fericite, dragile mele! le ură Caroline, îmbrățișându-le.

Într-o clipă, cei doi dispărură pe ușa barului.

— Amber! Mă simt atât de... rosti Ashlee cuprinzându-și sora pe după talie, mă simt... Dar cuvântul potrivit nu se alege.

— Întregită? o ajută Amber. Ca și când în toți acești ani ți-ar fi lipsit ceva și, în sfârșit, acel ceva a fost găsit, nu?

¹⁶ au revoir – la revedere

— Exact așa! se luminează Ashlee. Dar tu?

— Nu, nu chiar așa, îi zâmbi Amber cu tristețe. Trecutul este la locul lui; prezentul și viitorul însă par să se fi spulberat.

— Amber, dar tu încă n-ai băut din cupa cu otravă! Jared...

— M-a părăsit. N-a știut cum să se îndepărteze mai repede. Părea furios și scârbit...

— Mami! se năpusti spre ele Christopher, cu fața mânjită toată de ciocolată.

— I-am văzut pe Caroline și Herve grăbindu-se spre ieșire, le explică Locke când se apropie.

— Le-am spus la revedere, ba nu, „au revoire”. Le-am promis că le vom face o vizită cât de curând la Londra, îi anunță Ashlee.

— Acum însă am să vă duc pe toți acasă, îi anunță Ashlee, sprijinindu-se de Locke, ce-i înconjurase talia. Tu, Amber, vino la noi astă-seară! Avem încă multe de vorbit.

Amber îi privi cum își dezmierdau copilul. Se simți copleșită de o invidie năprasnică și dureroasă. Cât erau de uniți și de fericiți! Se luaseră ca să rămână împreună și la bine, și la rău. Trecutul Carolinei nu le afectase câtuși de puțin sentimentele, așa cum se întâmplase în cazul ei și al lui Jared. Legătura care tocmai începuse să se sudeze se destrămase. Dacă Jared n-o iubea decât în pat, atunci era clar că, doar prin această legătură, n-aveau cum să înfrunte greutățile neașteptate ale vieții.

Dacă cei doi frați Bryce ar afla de meschinăria lui Phillip Hamilton, cu siguranță că îl vor

îndepărta pe Jared din banca lor. Și fiindcă își cunoștea prea bine familia, Amber era convinsă că ei vor purta pică – oricui ce va purta numele de Hamilton Stone. Niciodată frații ei nu vor angaja pe cineva care ar avea o legătură cât de mică cu acest nume.

— Mai bine mă duc la mine, îi anunță Amber, în timp ce părăseau cofetăria-bar din aeroport. Mă simt îngrozitor de obosită. Trebuie să mai și despachetez și...

— Vrei să fii singură când se întoarce Jared, o completă Locke. Te înțelegem, Amber.

— Amber nu se așteptă ca Jared să se mai întoarcă, interveni Ashlee. Ea crede că a părăsit-o din cauza mamei, care...

— Dar este absurd! Ashlee, de ce nu-i spui că...

— Locke, îl întrerupse Amber, știu că voi vreți să mă liniștiți, dar în seara aceasta nu mai suport nicio discuție.

Își frecă fruntea. Toate emoțiile prin care trecuse, începând cu schimbarea de climă, întâlnirea și discuțiile cu Caroline, toate acestea îi provocaseră o durere de cap îngrozitoare.

— Mă simt, continuă ea, de parcă cineva, din interiorul meu, m-ar izbi neîncetat cu un ciocan. Nu vreau decât să ajung acasă și să mă întind în pat. Să nu mai aud nimic.

— Am înțeles, Amber, rosti Ashlee cu înțelegere. Mă suni atunci mâine?

— Voi veni direct la magazin mâine de dimineață. Avem doar o afacere, nu?

Drumul n-a durat prea mult. S-au despărțit cu

un sărut. Pironită în holul de la intrare și privindu-i cum se îndepărta, Amber avu sentimentul că niciodată nu fusese atât de singură că în acest moment.

În liceu, deseori suferise de migrene. La fel și când fusese la colegiu sau când lucrase la bancă. Uitase de ele doar în ultimii doi ani și jumătate. Din prevedere însă păstrase la îndemână medicamentele necesare.

Era evident faptul că o încerca o migrenă puternică. Capul îi zvâcnea, iar lumina, chiar și cea atât de slabă de la veioză, îi provoca dureri, înghiți două pastile. Își trase cât putu de iute cămașa de noapte din flanel, în care se obișnuise să doarmă încă din timpul liceului. N-o mai îmbrăcase de când începuse să doarmă cu Jared. În Anguilla fie că purtase ceva foarte sexy, fie că dormise goală. Dar acele insule deveniseră un vis. Își mângâie cămașa ușoară și moale, colorată în roșu, alb și bleu. Se întorsese în lumea reală.

Se urcă în pat. Trase cearșafurile și închise ochii. Era întâia oară că se bucura de această migrenă. Ea o împiedica să se mai gândească la Jared, la bancă și la mama sa. Totul rămânea deoparte. Acum durerea avea prioritate. Foarte curând, datorită pilulelor, va sosi uitarea.

Medicamentul era puternic și eficient. În zece minute Amber se prăbuși într-un somn adânc, fără vise.

Când se trezi, primul lucru pe care-l zări fu o rază de soare strecurându-se printr-un mic spațiu

din perdea. Își mișcă încet capul pe pernă; cu precauție se săltă în pat. Nu mai simțea nimic. Migrena de ieri fusese învinsă.

Rezistă cu greu îndemnului de a se lungi iar în pat și de a-și trage cearșaful peste ea, ca și când ar fi vrut să pună o stavilă între ea și lumea de afară pentru un timp. Era însă complet trează și-și aminti că-i promisese lui Ashlee că se va duce la magazin. Oftă. N-avea niciun rost să amâne inevitabilul. Durerea fizică fusese îndepărtată. Va trebui să facă față unei dureri și mai puternice: cea provocată de plecarea lui Jared.

Încet, târșându-și picioarele, Amber se îndreptă spre baie. Ușa se deschise însă cu repeziciune. Amber își pierdu respirația. Scoase apoi un țipăt de spaimă, deși în fața ei nu se afla decât Jared, înfășurat într-un prosop de baie albastru.

— Chiar atât de rău arăt? Și eu care credeam că un duș și un bărbierit îmi vor fi de folos. S-ar părea că m-am înșelat.

— Ce... Ce cauți... Ce faci tu aici?!

Jared făcu un pas spre ea, ea unul înapoi, acoperindu-și micul decolteu al cămășii de noapte.

— Te rog să-mi răspunzi!

— Am dormit cu tine, iubito, zâmbi el încurcat.

— Nu-i adevărat! N-ai dormit aici! N-aveai cum!

— Ba da, Amber! Am dormit în acel pat - gesticulând spre el - care mi s-a părut prea mic pentru două persoane. Iar tu ai fost atât de agitată, cum nu te-am văzut niciodată. Ai dat tot timpul din picioare și te-ai întors pe toate părțile. De câte ori am încercat să te liniștesc, mi-ai cerut

apă. Ți-am adus patru pahare și din fiecare n-ai sorbit decât o picătură, după care l-ai îndepărtat. N-am închis ochii mai toată noaptea.

Oare-și pierduse mințile? Îl privi stăruitor. Așa cum arăta, întunecat, de-o masculinitate ce-o făcea să-și piardă capul, cu părul încă umed de la duș, înveșmântat doar cu prosopul acela, tare ar fi dorit să se poată apropia de el, să-l atingă, să se îmbete de parfumul lui bărbătesc... Cât ar mai fi vrut s-o strângă în brațe... Încerca să înghită, da gura i se uscase.

— Eu... eu vreau să știu dacă, într-adevăr, un bărbat și-a petrecut noaptea în patul meu, înțelegeți?

— Chiar nu-ți amintești nimic, Amber? O privi amuzat.

— Am făcut... dragoste? reuși ea să-și exprime gândul, pe un ton pițigăiat. Cum de nu-și amintea nimic? Nici măcar că el a dormit în patul ei! Cum să-și amintească dacă...

— Mă descurajezi, iubito! Oare felul meu de a face dragoste duce la amnezie? Văzând-o însă cum roșește, îi păru rău de gluma pe care tocmai o făcuse și încercă s-o liniștească. Nu, Amber, nu ne-am iubit aseară. N-ai fi fost în stare de așa ceva. Roșeața din obraji ei însă se accentua.

— Totuși, cum de-ai intrat în casă? Doar n-ai cheie?

— Locke mi-a dat una. Cred că a început să se obișnuiască cu prezența mea la ore atât de ciudate.

Îl privi confuză.

— Să-ți povestesc. Am ciocănit și am tot sunat la ușa ta timp de un sfert de oră. Am presupus că nu vrei să-mi deschizi. Voiam al naibii de tare să știu care este motivul. Așa că am luat cheia de la Locke și am intrat. Dormeai atât de adânc, încât nici măcar nu te-ai mișcat când am încercat să te trezesc. Nu-ți mai spun cât de tare m-am speriat. L-am sunat pe Locke. Și atunci el și-a amintit că le-ai spus cât de tare te durea capul. Și-a dat seama imediat că răceala trupului și starea de imobilitate erau cauzate de medicamentele pe care le-ai luat.

Jared, pe nesimțite, se apropie de ea și o trase aproape, înainte ca ea să înțeleagă gestul lui și să încerce să scape.

— Tot Locke mi-a spus că n-ai mai avut migrene de aproape doi ani. Îmi pare nespus de rău că întâlnirea cu... Caroline Sheppard te-a șocat atât de tare.

Obrajii i se atinseră de părul lui moale, ce îi acoperea pieptul. Simți cum brațele-i puternice o cuprind. Lupta din greu cu ea însăși pentru a rezista ispitei de a se lăsa în voia îmbrățișării lui. Rezistă.

— Întâlnirea cu mama mea nu m-a șocat câtuși de puțin. Dimpotrivă, mi-a făcut plăcere. Mi-am propus chiar să mă duc și s-o văd într-o zi, rosti ea, eliberându-se din îmbrățișare.

— Pentru Dumnezeu, Amber! Nu-i nevoie să joci teatru față de mine! Am văzut doar ce față aveai când...

— Tu nu trebuie să te prefaci, Jared! Dacă te

preocupă atât de mult reacția mea, atunci n-ar fi trebuit să dispari ca o rachetă!

— Vrei să spui că sunt meschin?

— Tu ai fost singurul care ai considerat întâlnirea cu mama ea șocantă! continuă ea fără să-i dea atenție. Tu nici măcar nu poți să înțelegi relația mea cu ea. Când vorbești despre ea îi pronunți doar numele, Caroline Sheppard, și faci pauze evidente. N-ai știut cum să te îndepărtezi mai repede de ea, dar și de mine.

— Ce vrei să insinuezi?

— Nu insinuez nimic. Spun doar ceea ce cred. Nu suportă gândul că mama mea, femeia care mi-a dat viață, a fost o... o... prostituată. Se opri, așteptând ca el să vorbească. Jared n-o făcu. Amber se încruntă.

— Asta crezi tu? rosti el în cele din urmă, încordat.

— Asta știu!

— Atunci, tu de ce crezi că mă aflu eu aici? Dacă sunt un formalist atât de intolerabil și plin de prejudecăți așa cum crezi tu, de ce aș fi venit eu la tine să-mi petrec noaptea în patul tău? Nu m-aș fi temut eu că m-aș putea molipsi de decădere morală de la fiica unei... unei prostituate? îi imită el ultimele cuvinte.

— Nu-ți înțeleg argumentele, Jared Stone Hamilton!

— Nu?!

Amber zări cum flăcări albastre și mânioase tâșneau din ochii lui.

— Nu înțelegi, nu? Formați o pereche tare

interesantă, tu și sora ta! Una dispune de o percepție ieșită din comun, cealaltă însă nu poate intui nimic.

— Să nu-ndrăznești să râzi de sora mea!

— Nu râd de sora ta. Nici de percepția extrasenzorială și nici de mama ta, fir-ar să fie! De tine am râs, Amber Rose Aames! Nu te-am părăsit fiindcă aș fi avut vreo obiecție împotriva mamei tale. Am crezut doar că tu ești prea copleșită de trecutul ei. Dacă ți-ai fi văzut durerea din ochi... Respiră adânc. N-ar fi trebuit să plec, dar de-abia acum îmi dau seama de greșeală. Eram mult prea furios pe unchiul meu și dezgustat de metodele lui neomenești. M-am grăbit să vorbesc cu el. Și să mă desprind de el și de banca Hamilton. Și asta am și făcut, Amber! I-am comunicat că voi demisiona din funcția de președinte al băncii. Am de gând s-o fac și oficial chiar în dimineața asta.

Știu ce înseamnă preluarea unei bănci de către alta, își spuse Amber, privindu-l stăruitor. Mai știu și faptul că demisia neașteptată a președintelui va duce la confuzii în interiorul organizației, lucru ce îi va grăbi sfârșitul. Credea oare Jared că s-a retras la timp și că va ieși curat din toate acestea?

— Pare să fie o mișcare bună pentru viitoarea ta carieră, Jared, rosti ea plictisită. Dar, adăugă ea, unchiul tău ți-a diminuat orice șansă de a lucra la banca Aames. Știu că nu-i cinstit față de tine, dar nu sunt atât de sigură că tatăl meu și Bryce vor fi binevoitori față de vreun Hamilton Stone. Ei pot fi cumplit de neiertători când...

— O mișcare bună? țipă Jared. De-asta crezi tu

c-am demisionat? Să-mi salvez cariera? La naiba, Amber, tu chiar mă consideri un monstru, un om lipsit de orice scrupule? Ai fost mai aproape de mine ca nimeni altcineva și totuși mă crezi în stare de lucruri atât de josnice, acum, când trăiesc unul dintre cele mai emoționante momente din viața mea? Nu mă folosesc de tine pentru a-mi asigura o poziție la banca voastră! Dar, dacă tu crezi acest lucru și dacă n-ai încredere în mine... Îi eliberă brațele. Traversă camera și își smulse hainele de pe scaun. Adăugă: Trebuie să mai crești, fetițo!

Intră ca o furtună în baie și trânti ușa. După numai câteva minute era îmbrăcat. În tot acest timp, Amber, lângă pat, n-a schițat un gest, n-a rostit un cuvânt. Doar îl privea. Când ușa de la intrare s-a trântit în urma lui, lacrimile au scos-o din starea de imobilitate în care se afla.

Ashlee era încă emoționată. Nu putea să vorbească decât despre Caroline și familia Wheeler. Era fericită. Știa a cui e și de unde vine. Amber, cu multă greutate, încercă să-i împărtășească entuziasmul. Era conștientă că, dacă n-ar fi fost atât de distrusă din cauza lui Jared, și ea s-ar fi comportat la fel ca Ashlee.

Dar în această dimineață, când pe ea n-o preocupa decât prezentul și viitorul distrus, lungul lor trecut, de-abia descoperit, nu-i capta câtuși de puțin atenția.

— L-am judecat greșit, Ashlee! izbucni Amber. Nu mă va ierta niciodată și nu pot să-l condamn pentru asta.

— Era vorba de Herve! Te-am întrebat ce părere ai de vârsta lui. Să aibă douăzeci și șase de ani sau poate că nici n-a împlinit încă douăzeci și trei?

— Îmi pare rău, Ash. N-am fost atentă, mărturisi Amber, îmbujorându-se.

— Nu mai fi necăjită din pricina lui Jared, o mângâie Ashlee pe mână. Ți-am promis doar că totul va fi bine, nu?

— Nu înțelegi despre ce este vorba. El crede că nu am încredere în el. Îl iubesc, dar nu i-am arătat. El...

Ochii i se umplură de lacrimi. Ashlee oftă.

— Ei bine, Amber, n-aveam de gând să-ți spun, fiindcă doream ca lucrurile să decurgă normal. Dar te vād atât de nefericită! Află, Amber, că Jared este bărbatul pe care l-am identificat în tablou!

Amber își înalță capul. Inima începu să-i bată puternic. I se păru că ea însăși îi auzea bătăile.

— Și vreau să-ți mai spun un lucru tot atât de interesant, ma chérie, zâmbi Ashlee. Pe mama lui Jared o cheamă Felicity.

Amber scăpă pensula din mână. Întreaga pânză fu împrăscată cu stropi de un albastru strălucitor.

— De unde știi?

— De la Jared. Mi-a mărturisit că un medium, cu mulți ani în urmă, i-a prezis că va avea o fată cu numele de Felicity.

— Ți-a spus el asta?

— Da. Iar eu i-am mărturisit că într-o zi voi avea o nepoțică pe care o va chema Felicity. Ei?! Nu eu am fost aceea, care i-am sugerat lui Locke și mamei că-ți vei petrece vacanța cu viitorul tău

soț?!

Obrajii lui Amber se aprinseră de-a binelea.

— El știe? A știut totul încă de pe când era cu mine în insulele Antile? Îi venea greu să creadă. Gândurile o asaltau sălbatic. Ashlee o atinse pe umăr.

— Și acum, fiindcă știi totul, ce ai e gând să faci? Te duci tu la el sau îl aștepti să vină. Oricare ți-ar fi decizia, noi toți știm că mai curând sau mai târziu, voi doi veți fi împreună.

— Mai curând! Amber se ridică și-și îmbrățișă sora. Cât mai curând posibil! Ashlee, te superi dacă îmi iau o zi liberă, începând din acest moment?

— Păi, ce privilegiu ar fi acela de a o avea parteneră chiar pe sora ta, și să nu poți profita din când în când de acest avantaj?!

Când Amber ciocăni la ușa lui Jared, genunchii îi tremurau. Pulsul îi zvâcnea. Timp de o jumătate de oră, nervoasă, tot încercase câteva haine cu care să se îmbrace. În cele din urmă s-a decis asupra unei bluze de culoare roz-închis și a unor pantaloni de mătase neagră. Pe deasupra și-a ales o jachetă în ton, iar în picioare sandale negre din curelușe. Voia să arate sexy, dar și așezată, ademenitoare dar și inocentă, cât mai sofisticată, dar și foarte apropiată. Nici acum nu era sigură că reușise să se aranjeze după cum își propusese.

La cea de-a patra bătaie, Jared deschise. Purta aceleași haine: pantaloni kakii și cămașă galbenă, în care fusese îmbrăcat de dimineață, când furios

plecase de la ea.

Amber îl privi. Uitase frazele pe care le tot repetase pe drum, pentru a i le spune acum. Soțul ei! Tatăl copiilor ei! Totul i se ștersese din minte. Se simțea copleșită.

— Intră! o invită el, înțelegând că ea nu putea vorbi încă.

Pășind înăuntru, Amber zări plafoniera și prinse puțin curaj.

— Jared, eu... eu vreau să-ți spun că am crescut!

— De azi-dimineață?!

Ea își înclină neliniștită capul. Așteptarea era îngrozitoare. Nesiguranța o copleșea. Oare ce cuvinte magice se foloseau în asemenea situație? Ar fi trebuit s-o întrebe pe Ashlee. Trebuia însă să spună ceva! Respiră adânc.

— Îmi pare rău că am fost atât de stupidă. Cu mâna tremurând, își aranjă bretonul. Ar fi trebuit să-mi dau seama cât de greu trebuie să-ți fi fost să vorbești cu unchiul tău. Trebuie să fi fost o scenă teribilă! Ar fi trebuit să-ți arăt simpatie, înțelegere și sprijin. Nu? N-a fost o discuție îngrozitoare?

— Da, a fost o discuție îngrozitoare, murmură el.

— Ce va face unchiul tău dacă banca va fi preluată?

— Când banca va fi preluată, o corectă el. Nu știu, Amber. Dar nu-i primul individ care va trebui să facă față unei pensionări nedorite. S-ar putea ca, în sfârșit, să mai fie interesat și de altceva?! S-ar putea să-și facă prieteni, s-ar putea chiar să-și găsească pe cineva cu care să-și împartă singurătatea. Mi-a spus că nu dorește să mă mai

vadă, dar eu nu voi ține seama de aceste vorbe. Este bătrân și este singura mea rudă în viață. Ușa casei mele va fi întotdeauna deschisă pentru el.

— Da, chiar așa trebuie să faci!

— Mă bucur că ești de acord, schiță el un zâmbet. Și mă bucur că ești aici. M-ai scutit de a mai face un drum până la magazin.

— Jared! spuse ea ușurată și fericită.

— Voiam să vorbesc cu voi două: cum să fac să-mi vând sculpturile, îi aruncă el, îndreptându-se spre dormitor.

— Cum?! Îl urmă. S-ar fi așteptat la orice alt răspuns, dar nu la acesta.

— Doar știi foarte bine că nu mai sunt angajat. Se așază pe pat și-și scoase pantofii. Am hotărât să mă desprind de bancă pentru totdeauna. Partea care-mi revine de la bancă, plus moștenirea părinților, îmi asigură un venit mai mult decât confortabil, dar eu am nevoie mai mult să-mi ocup timpul cu ceva, decât de bani. M-am gândit să-i reiau vechiul hobby, cioplitul în lemn. Am însă nevoie de o piață de desfacere. Cred că prima încercare va fi prin tine și sora ta.

— Da, înțeleg! Îl urmări cum, cu multă grijă, își scotea șosetele. În ceea ce privește livrarea jucăriilor din lemn, atât eu, cât și Ashlee suntem foarte interesate.

— Bine! Se ridică și-și scoase cureaua. Intenționez chiar să extind domeniul. Aș putea ciopli mobilă, vase. Cred că aș putea face orice în acest sens, adăugă el, descheindu-și cămașa. Ce zici?

Amber îl privea. Odată cu mișcările i se reliefau și mușchii. Încercă să vorbească, dar gura îi era uscată.

— Eu cred că... Jared! exclamă ea, când el își desfăcu fermoarul.

— Mergem la culcare, Amber, îi spuse el calm. După ce mă dezbrac eu, te voi dezbrăca și pe tine.

— N-ai vrea să-mi spui mai întâi că mă iubești? Înainte de a face dragoste, acum când sunt îmbrăcată?

— Deci nu crezi că te iubesc? O privi drept în ochi. De-asta ai crezut că am obiecții împotriva mamei tale? Și că am părăsit banca, urmărind un scop anume?

— Nu mi-ai spus că mă iubești decât o singură dată. Și atunci eram în pat. Și... „în pat un bărbat îi spune unei femei ceea ce el consideră că ea dorește să audă”, o cită ea pe Caro.

— Amber, gemu el. Vino lângă mine, prostuțo! Bucuroasă, într-o clipă, fu lângă el, în brațele lui.

— Jared, am fost atât de tulburată și atât de nefericită! Se lăsă cuprinsă de brațele lui.

— Iubita mea, îi spuse el, strângând-o tot mai tare, dacă nu ți-am spus destul de des cât te iubesc la momentul și locul potrivit, este fiindcă n-am mai încercat acest sentiment până acum. Ești singura fată căreia i-am spus aceste cuvinte. Ești prima mea iubire și așa vei rămâne pentru totdeauna!

— Ashlee crede că, uneori, în pat, bărbații vorbesc tocmai fiindcă doar acolo se pot deschide. Doar în pat le dispare inhibiția, încordarea și

neîncrederea în ei sau în femeia respectivă.

— Are dreptate. Știu asta de mic copil. Mi-am impus chiar să nu-mi dezvălui emoțiile. Era singurul mod de a trăi alături de unchiul meu. Când am crescut, aceste trăsături au devenit a doua mea natură.

Amber își aminti cum fusese ea însăși: la fel de închisă, niciodată arătându-și sentimentele. Îi înconjură talia și se cuibări mai mult la pieptul lui.

— Te înțeleg mult mai bine decât îți poți închipui tu. Oamenii ca noi devin foarte greu spontani.

— Cu tine, draga mea, sunt eu însumi. Zâmbi și-i mângâie părul. O sărută cu patimă, înțelegând că ea nu-i aparținea decât lui. Șopti: Te iubesc, Amber.

Se strânse și mai tare de el, răspunzând la sărutările lui fierbinți, din toată inima. Dorința lui era și a ei. Toate zidurile dintre ei căzuseră. Nu mai era nevoie să-și controleze sau să-și rețină sentimentele, nu trebuia să-l mai țină la distanță.

— Te iubesc, Jared! gemu ea printre sărutări.

— Atunci, vrei să te măriți cu mine?

— Da, Jared, da! răspunse ea sufocată de lacrimile ce-o inundau.

Într-o clipă, ultimele haine de pe el căzură. Se priviră și izbucniră în râs de graba lor.

— De-acum avem timp, iubito, murmură Jared, așezând-o pe pat și acoperind-o cu propriul lui trup. Șopti: Avem o viață la dispoziție, pe care o vom petrece doar împreună!

— Chiar și dincolo de ea, oftă Amber, copleșită de bucuria imensă și tulburătoare în care i se

scufunda sufletul. Jared era și va fi mereu alături de ea. Întotdeauna cu ea, pe oricare treaptă: fizică, emoțională, intelectuală, spirituală. Mereu va fi astfel. Se regăsiseră, în sfârșit, după o lungă căutare!

Târziu, lungiți unul lângă celălalt, epuizați, dar satisfăcuți și întregiți unul prin altul, Amber, cu o mângâiere, îndepărtă o șuviță rebelă, rătăcită pe fruntea lui. Gestul ei îi încălzi sufletul. Îi luă mâna și i-o acoperi cu a lui. Rămaseră astfel un timp, zâmbindu-și cu tandrețe și oglindindu-se unul în ochii celuilalt. Amber rupse tăcerea:

— Jared, dacă vei dori totuși vreodată să te întorci la bancă, pot să merg la tatăl meu și să-l rog să...

— Iubito, nu vreau să mă mai gândesc la bancă, îi zâmbi și-și continuă ideea: Dacă aș fi vrut să-mi continui cariera la banca Aames, aș fi procedat altfel.

— Cum?

— Nu prin fiica lui Bryce senior! râzând de figura ei mirată, ci întreaga strategie aș fi dus-o direct cu Bryce junior. Dar am știut că am terminat cu banca, în momentul în care m-am decis să vin în Anguilla, după tine.

— Dar n-ai suflat o vorbă! Cu ochii măriți de uimire, adăugă: De fapt n-ai spus nimic referitor la bancă. Eu am crezut că tu... Se opri. Acum nu mai are nicio importanță. Probabil că te vei înfuria teribil de tare dacă-ți mărturisesc ce am gândit atunci.

— Dacă ai crezut că mă îndoiesc de tine pentru

a-mi asigura un loc oarecare că vicepreședinte la banca Aames? A fost înțelept din partea ta că nu mi-ai spus-o, ma petit fille. Se priviră și izbucniră în râs.

— În mod deliberat n-am pronunțat cuvântul „bancă”, așa ca să nu poți să mă acuzi că aș fi încercat să mă folosesc de tine.

— De ce totuși n-am discutat atunci, așa ca acum? Doar știm amândoi că nu avem abilitatea de a fi telepatici, nu? Totuși, ne putem ghici gândurile unul altuia.

— Ai dreptate, iubito! De acum încolo nu vom comunica decât prin intermediul cuvintelor.

— Și al acțiunii! îl completează ea, lipindu-se cu dragoste și tandrețe de el.

— Ashlee mi-a spus că ți-a povestit despre viziunea ei, în tabloul din casa familiei Aames, îi șopti ea, lipindu-se și mai mult de el. Mi-a mai spus că pe mama ta o cheamă Felicity.

El afirmă printr-o mișcare a capului.

— Ți-ar plăcea să ai o fiică pe care s-o cheme Felicity?

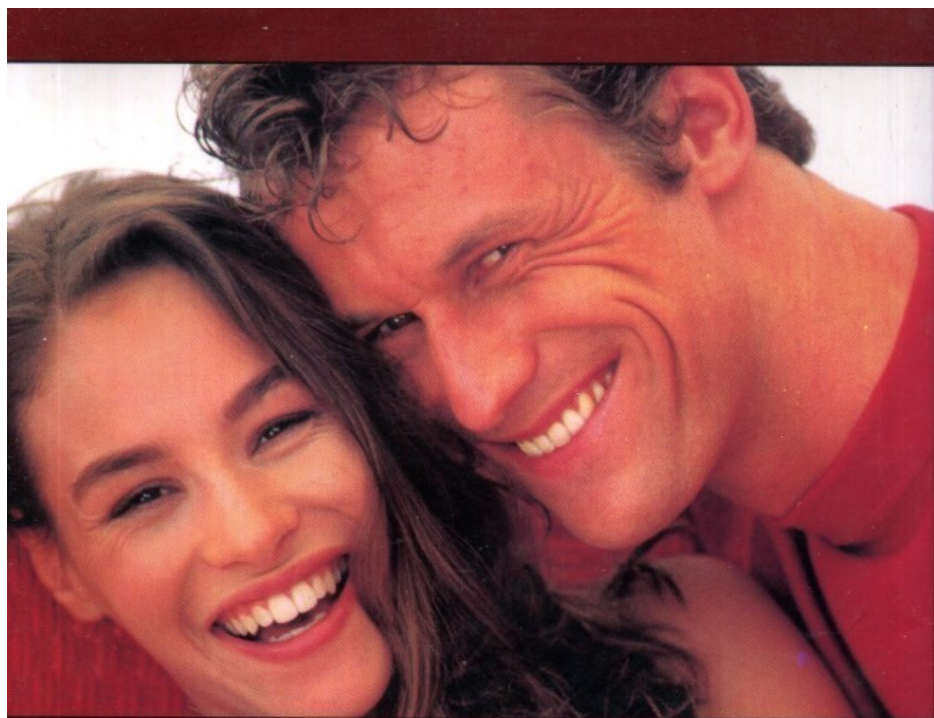
— Bineînțeles, Jared, dar nu înainte de a avea cei doi băieți, îi răspunse ea, cu ochii-i de catifea, strălucind de iubire. Învăluită în zâmbetul lui, inima ei începu să cânte de bucurie.

— S-ar părea că vom fi foarte ocupați în următorii ani, Amber: iubire, sculptură, pictură și creație.

— Da, creație! Te iubesc atât de mult, Jared!

— Și eu, Amber! Pe veci!

Sfârșit

Cînd unchiul lui l-a rugat să se întâlnească cu o frumoasă și bogată tînăra pentru a afla dacă bogata ei familie nu se pregătea să preia afacerile băncii conduse de ei, Jared a fost indignat.

La rîndul ei și Amber a fost rugată de fratele ei să afle ce planuri are Jared. La început s-a împotrivit, dar cînd a simțit mîngîierile lui pîrjolindu-i trupul, a știut că numai fuga o va feri de el. Totuși, sub lumina de vrajă a lunii din Caraibe, din ceva ce nu prevestea decît necazuri, s-a născut o iubire, poate, pentru totdeauna.

Lei: 11900